

ФИОНА ДЕЙВИС

Момичетата от хотел „БАРБИЗОН“

История за притегателната сила на Ню Йорк, за една легендарна сграда и за мечтите и амбициите на две млади жени от миналото и настоящето.

ФИОНА ДЕЙВИС
МОМИЧЕТАТА ОТ ХОТЕЛ
„БАРБИЗОН“

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Ню Йорк, 1952 г.

В известния хотел за жени „Барбизон“ амбициозни моделки, секретарки и редакторки живеят заедно, като всяка от тях със зъби и нокти си пробива път към заветния успех или към принца на мечтите си.

Дарби Маклафлин пристига в Ню Йорк, за да учи за секретарка. Тя е всичко, което манекенките, отседнали в хотела, не са: обикновена, стеснителна, обзета от носталгия по дома и самотна в големия град... Когато се сприятелява с Есми, прислужница в „Барбизон“, пред Дарби се открехва една напълно непозната страна на Ню Йорк — джаз клубове със съмнителна репутация, където изумителните импровизации на велики виртуози са толкова пристрастяващи, колкото и героинът, който се продава там. Тя открива страстта си към музиката, дарбата си да пее, а може би дори и романтичната любов, но майка ѝ има други планове за нея...

Ню Йорк, 2016 г.

Хотел „Барбизон“ вече е жилищна сграда и обитателките от миналия век отдавна са забравени — дори и тези, които все още живеят там. Но слухът за скандал между две млади жени през 1952 г. и смъртта на една от тях все още витае из коридорите на сградата, както и меланхоличната музика, която се носи от апартамента на странната възрастна жена с воалетка — съседка на журналистката Роуз Луин. Обсебена от мистериозната дама и за да забрави разпадащата се връзка с любимия си, Роуз решава да напише статия. Но не за известни личности като Грейс Кели и Силвия Плат, посещавали в миналото хотела, а за не по-малко интересните и загадъчни обитатели сега. Докато прави своето разследване заедно с очарователния фотограф Джейсън, тя стига до шокиращата истина за трагедията, скрита в миналото на „Барбизон“.

Роман за жените на Ню Йорк — от миналото и настоящето — силни и амбициозни, устремени към мечтаните живот и кариера. Вълнуващ разказ за една легендарна сграда с блясък и притегателна сила, събрала в себе си много тайни и противоречиви истории.

Фиона Дейвис е родена в Канада и е израснала в Ню Джърси, Юта и Тексас. Започва кариерата си в Ню Йорк като актриса, където работи на Бродуей и в регионални театри. След десет години сменя кариерата си и започва работа като редактор и писател. Завършила е колеж „Уилям и Мери“ и Колумбийския университет със специалност журналистика, а в момента живее в Ню Йорк.

ПЪРВА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Оказа се, че е забравила лука.

След цялата подготовка, списъци, ранното излизане от работа, за да донапазарува и купи всичко необходимо за специалната им вечеря, Роуз беше забравила ключова съставка за ризотото. Провери в килера, но кошничката беше празна, останали бяха няколко самотни люспи.

Гриф беше луд по ризотото ѝ, когато започнаха да излизат и тя добре помнеше с каква гордост изброяваше по-необичайните съставки.

— Тайната е в кокосовото мляко — довери тя.

— Защо пък кокосово мляко? — Той седна на разклатения стол, който тя беше купила от магазина с вещи втора ръка на Блийкър, дългите му ръце и крака бяха твърде тромави за малката ѝ гарсонiera.

— Забелязала съм, че придава кремообразна текстура — каза го небрежно, докато събираше чиниите, все едно готвенето беше нещо елементарно за нея, просто поредното занимание, което ѝ се удаваше с лекота, а не отчаяно надбягване към фина, в което я тласкаше паниката. — Постепенно добавям пилешкия бульон и кокосовото мляко към ориза, после подправките, докато ароматите се смесят.

— Харесва ми как го казваш. *Смешат*. Кажете го отново.

Тя повтори, все едно беше пред камерата, малко по-ниско, отколкото звучеше разговорният ѝ глас, ясно и уверено.

След това той я прегърна и я люби на леглото с фина, ръчно изработена кувертюра. Тя потисна желанието да я отметне настрани, за да не се налага утре да я носи на химическо чистене, и се остави на едрото му тяло, само мускули и сухожилия, тяло на атлет дори на четиридесет и пет.

Липсваха ѝ тогавашната им непринуденост и пламенни отношения, преди гневната бивша съпруга и кисели деца да пробият пашкула на щастието им, преди тя да се откаже от апартамента си и двамата да заживеят заедно в апартамента в „Барбизон“ в Ъпър Ийст Сайд.

Както можеше да се очаква, бившата му съпруга и децата съвсем не споделяха нейната гледна точка. За тях тя беше натрапница, която обсебваше вниманието и обичта на Гриф. Погледна часовника на печката. Почти шест. Ако побързаше, можеше да изтича до „Гурмей Гараж“ и да купи от белия лук, преди Гриф да се прибере от общината.

Мобилният ѝ звънна. Пак беше Мади. Четвърто позвъняване за изминалия час.

— Какво има, Мади? — Постара се да се престори на ядосана, но прихна, преди Мади да успее да отговори.

— Знам, знам. В момента нямаш никакво време да говориш с най-добрата си приятелка. Прекалено заета си да се правиш на безупречна домакиня, нали?

— Аха. А ти да не би да си тръгнала към сапунените наградки?

— Не обиждай „Еми“ за дневни сериали. Как само ми се искаше да дойдеш, Ро. Какви обувки да сложа с роклята на „Майкъл Корс“? Телесен цвят или златни? — Кариерата на Мади като актриса беше поела към висините, откакто се запознаха в колежа. Още в училище бе одобрена за роля в сапунка и това беше първата ѝ номинация.

Роуз преглътна виновно, че няма да бъде до приятелката си.

— Определено телесния цвят. Пусни ми снимка.

— Имаш ли вече представа каква е голямата новина на Гриф?

Роуз се усмихна и се облегна на кухненския плот.

— Едва ли ще е нещо кой знае какво — излъга тя. — Може отново да са го повишили. Нали бележи успех след успех.

— Едва ли е това. Я помисли. Мина цяла година, откакто се разведе, живеете заедно от три месеца, така че е крайно време да определите дата.

— Напоследък се държи странно. Ами ако избързвам?

— Довери се на шестото си чувство.

— Шестото ми чувство нашепва, че става нещо. Въпреки че понякога пак е както в началото. Искам да кажа, че двамата с него все още не сме довършили апартамента.

Колкото обичаше апартамента, толкова и го мразеше. Обичаше високите класически френски прозорци, газовата печка и просторни гардероби. Харесваше възможностите, които даваха первазите на пода, гипсовите орнаменти и подовете от боливийско палисандрово дърво. Ненавиждаше обаче празнотата. И двамата с Гриф посвещаваха на

работата си дълги часове през седмицата и не намираха време да обикалят за мебели, през уикендите той ходеше в къщата си в Личфийлд с децата си, а жена му се мотаеше с други разведени приятелки. *Бившата му жена*, поправи се тя.

Имаше нужда от много работа, за да се превърне в уютен дом. Тапетите в най-малката стая не бяха никак подходящи за щерките на Гриф, тийнейджърки. Дюшемето в трапезарията беше голо, с изключение на очертанието на персийски килим, останало от предишния собственик.

През уикендите Роуз често се чувстваше като призрак, докато седеше на прозореца в библиотеката, наблюдаваше трафика и пешеходците, които се разхождаха по двойки. Клаксоните и смехът се носеха чак до петия етаж, въпреки че прозорците бяха затворени. На квартала, Шейсет и трета улица, съвсем близо до Лексингтън, му липсваше чара на старите ѝ свърталища в Уест Вилидж, където дърветата преплитаха клони над калдъръма. Тук тротоарите бяха голи, булевардът беше пълен с лъскави малки магазинчета, в които се продаваха бели памучни роклички за процъпалници и антични карти на Париж.

Роуз изчака Мади да се пъхне в роклята с много пъшкане.

— Господи, няма начин да стигнеш до този цип. Трябва ми втори чифт ръце.

— Били къде е?

— Тази вечер има родителска среща. Двамата с бившата му ще вечерят заедно след това, за да обсъдят възможностите за училище през следващата година. И ако не съм ти казала досега, на седмото небе съм, че няма да присъствам на тази досада.

— Нали знаеш, че ако можех, щях да дойда да ти помогна.

— Стига, сладурче, знам. Ще ти пусна снимка, а ти направи същото, когато получиш пръстена.

Роуз затвори през смях и зашляпа по дългия коридор към голямата спалня, където беше съблякла правата рокля, с която бе облечена през деня. Както обикновено, беше прекалено официално облечена. Повечето от останалите ѝ колеги от новата медийна фирма, в ранно младенческа възраст, до един по-млади с поне десет години, бяха с дънки и суитшърти. Сложи си клин и мек кашмирен пуловер с шпиц деколте, след това посегна към червилото.

Гриф обичаше да я нарича красавица, образ, на който тя държеше, когато излизаха заедно и си слагаше алено червило, което отиваше на бледата ѝ кожа и тъмна, късо подстригана коса. Напоследък обаче все се питаше дали този цвят не е твърде крещящ за жена в средата на трийсетте. Все едно прекаляваше със старанието.

Имаше ли мъже, които се питаха дали лицето им не лъщи прекалено, дали косата не се къдри и дали бръчките пачи крак не са станали по-изразени през последната нощ? Не можеше да си представи Гриф дори да обърне внимание на подобни терзания. Той влизаше навсякъде като агент на промяната, като мъж, който създава новините. Нямахше нищо общо със симпатичното момиче, което просто ги четеше. Когато работеше в телевизионната мрежа, Роуз искаше да я приемат сериозно и се обличаше подходящо за целта, въпреки че продуцентката ѝ настояваше за дълбоки деколтета. Като се изключи изборът ѝ на дрехи, голяма част от зрителите пренебрегваха Роуз заради красотата ѝ, а някои дори обичаха да пускат в твитър злобни забележки за гърдите и краката ѝ. Добре, че на новата работа не ѝ се налагаше да е под светлината на прожекторите.

Някой наду клаксон и звукът се понесе през отворения прозорец на спалнята. Не беше клаксон. Нисък, жален звук на копнеж, последван от дрезгавия бумтеж на барабан. Не беше сигурна на кого е: единственият тромпетист, когото можеше да назове, беше Майлс Дейвис. Баща ѝ обичаше да пуска плочи на Дейв Брубек, когато беше малка, и споменът я накара да се усмихне. Щеше да свали парчета на Брубек на айфона си и да ги пусне на баща си, когато през уикенда му отиде на гости. Или пък той щеше да запокити айфона в стената. Напоследък не се знаеше как ще реагира.

Трябваше да тръгва, но завладяващата мелодия я привлече към отворения прозорец. Наведе се, показва глава навън и се заслуша. Звукът се носеше от долния апартамент, но спря след малко, заменен от песен, изпълнявана от две жени. Едната беше със стелец се алт, като Лусинда Уилямс. Другият беше висок, нежен, почти ангелски. Различни гласове, но толкова красиви: болка и надежда, смесени заедно. Песента завърши с нещо като кикот, колкото и да беше странно.

Времето се задвижи отново. Тя трябваше да купи лук.

Телефонът в апартамента звънна. Дано беше Гриф, за да предупреди, че ще закъснее.

— Татко там ли е?

Роуз все още не се беше научила да различава гласовете на дъщерите му.

— Ти ли си, Изабел?

— Не, обажда се Миранда — изсумтя нетърпеливо момичето. — Баща ми там ли е?

Нито едно от момичетата не произнасяше името на Роуз на глас. Но пък те бяха съвсем млади и животът и на двете беше труден. Въпреки че Гриф и жена му бяха разделени от три години и разведени от една, Роуз се беше превърнала в причината за всичко, което се беше объркало между родителите им. Мади беше извадила късмет с мъж, чиито деца бяха на четири и седем, вълшебна възраст, в която Мади се явяваше просто още един човек, с когото можеха да играят, на чието внимание можеха да разчитат и съвсем не представляваше заплаха.

Тя заговори ведро:

— Здравей, Миранда. Все още не се е прибрал от работа. Звъннали на мобилния?

— Да. Включи направо на гласова поща. Затова звъня тук.

— Сигурно е в метрото. Ще му предам, че си звъняла.

Нямаше дочуване, телефонът прищрака и се чу сигналът за набиране. Дали пък да не остави тапетите с маймуни?

Ако Гриф наистина беше в метрото, значи не й оставаше много време. Роуз метна на рамо чантата и забърза по коридора към асансьора. След безкрайно чакане вратите се затвориха и отвориха отново на долния етаж.

Качи се жена с бели ръкавици и красива тъмносиня сламена шапка с воал в цвят слонова кост, който прикриваше очите и носа. Палтото беше в същия нюанс, твърде топло за това време на годината, разкроено от талията надолу. Единствено предпазливите й движения, сякаш подът всеки момент можеше да пропадне под обувките в цвят слонова кост, и бръчките около устата издаваха напредналата й възраст. Стискаше каишката на малко кученце. Още с влизането се обърна с лице към вратата. Ведрият поздрав на Роуз остана без отговор.

Четвърти етаж. Когато Гриф и Роуз оглеждаха сградата, брокерът спомена с половин уста, че десетина от наемателите били „заварено положение“, дългогодишни обитателки на „Барбизон“, които живеели тук като гости срещу заплащане още по времето, когато през миналия век сградата била хотел единствено за дами. Вместо да ги изгонят, когато в сградата обособили апартаменти, те били прехвърлени в апартаменти с контролиран наем на четвъртия етаж.

Кученцето излая по Роуз и тя се наведе, за да му позволи да подуши ръката ѝ. Дамата с воала не мръдна и на сантиметър. Останалите обитатели на сградата понякога мърмореха за наемателките на четвъртия етаж, жени, които живееха в първокласен имот, без да плащат хиляди долари на месец за режийни както останалите, но Роуз бе на друго мнение. Те бяха първи тук и я очароваха.

Какво ли е било тук, когато този модерен адрес е приютявал стотици красиви млади момичета? Някои бяха постигнали слава: Грейс Кели, Силвия Плат, Канди Бъргън; списъкът беше дълъг.

— Аз съм Роуз Луин — не се сдържа тя. Очевидно жената искаше да бъде оставена на мира, но любопитството на Роуз не ѝ даваше покой. — Нанесох се преди няколко месеца. Не се познаваме.

Жената се обърна бавно, стиснала устни в тънка розова линия.

— Добре дошли.

Гласът потреперваше от възрастта.

Вратата на асансьора най-сетне се отвори и Роуз изчака тайнствената съседка да излезе в мраморното фоайе. Пристъпваше бавно, правеше малки, неуверени крачици, но гърбът и главата ѝ бяха съвършено изправени. Кучето, някакво териерче, ситнеше в неравномерно стакато, сякаш студеният камък нараняваше миниатюрните му крачета. Роуз тръгна след тях.

Портиерът отвори галантно тежката входна врата.

— Здравейте, госпожице Маклафлин. Как е Пилчо днес?

— Благодаря, Патрик, добре.

След като излязоха, Патрик се обърна към Роуз с усмивка и лек поклон.

— Госпожице Луин. Как сте тази вечер?

— Добре, благодаря. Тръгнала съм към магазина, ще се върна след мъничко.

Все още свикваше, че има портиер. Нямаше нужда да го уведомява защо излиза, нито да си говорят за времето. Склонността ѝ да води подобни разговори побъркваше Гриф. За него минаването през фойайето беше просто миг от дългия, натоварен ден.

Жената с кученцето тръгна към Парк авеню, а Роуз се отправи към Второ. Въпреки че магазинът беше пълен с народ, тя грабна две глави лук и букет бели божури и мина на експресната каса за нула време.

Патрик беше излязъл на тротоара, когато тя се върна, свил ръце зад гърба, докато оглеждаше новия строеж от другата страна на улицата. Коремът му стърчеше над колана, а сивата коса потрепваше при всеки порив на вятъра. Тя спря и вдигна поглед с него.

— Колко голяма ще бъде? — любопитства.

— Много — работеше в „Барбизон“ още от пристигането си в Америка преди четиридесет години и тя беше почти сигурна, че подчертава ирландския си акцент, за да очарова дамите. — Мисля си за времето, когато нашата сграда е била най-високата в квартала. Представяте ли си? Виждал съм снимки, извисявала се е над останалите. Сега обаче това чудовище отсреща ще бъде двойно по-голямо. Нямаме никакъв шанс.

— Всичко напоследък е високо — подхвърли Роуз. — Сигурно са казвали същото и за нашата сграда, докато е била в строеж.

Тя се възхити на дизайна първия път, когато дойдоха да видят апартамента. Беше солиден, необикновен. Сградата ставаше по-тясна на върха, също като сватбена торта от тухли и пясъчник, терасите, декорирани с мавритански арки.

— Патрик, ти кога започна работа тук?

Той се обърна към нея, извил учудено вежди. Тя предположи, че малцина от обитателите на сградата са му задавали лични въпроси.

— През седемдесетте. Тогава беше много различно.

Хареса ѝ как *много* прозвуча като *мно-о-ого*.

— Познаваш ли старите жители?

— Дамите ли? Разбира се. Познавам ги всичките.

— Ами жената, която излезе преди малко? Жената с кученцето.

Той се усмихна.

— Госпожица Маклафлин. И Пилчо. Странна жена.

Жена с маслено руса коса изчатка с токчета към тях, понесла няколко пакета. Патрик остави Роуз и забърза към нея. Роуз погледна часовника си. Трябваше да се качва, не да си приказва с Патрик, но портиерът се върна почти веднага.

— Да ви повикам ли такси, госпожице Луин?

— Не, не — тя замахна с ръка. — Надявах се да ми разкажете повече за госпожа Маклафлин.

— *Госпожица Маклафлин* — той беше около десет сантиметра по-нисък от нея и вдигна кръглото си червендалесто лице към нея. — Не обичам много да говоря за другите жители.

Патрик обожаваше да говори за другите жители, но Роуз го погледна сериозно и кимна.

— Тя е от едно време, от петдесетте, тогава се е нанесла. Дошла тук, за да постъпи в секретарско училище.

— Струва ми се интересна жена, ако мога да съдя по начина, по който се облича.

— Няма много приятели в сградата. От управата не могат да я понасят. Тя не спря да негодува, когато ѝ съобщиха, че трябва да се премести от апартамента си в 4Б с останалите наематели от едно време. Заплаши да викне адвоката си. Така и не го повика. Накрая ѝ помогнах да си събере багажа и да се премести. Пенсионерка е, не може да си позволи носачи и аз с удоволствие ѝ помогнах. Няма случай да ме забрави на Коледа, винаги получавам картичка и малък знак на признателност.

Апартамент 4Б беше точно под техния. Оттам се носеше музиката.

— Много мило, че си ѝ помогнал да се пренесе.

— Случилото се с нея е ужасно.

Разчитай на Патрик да спре на най-интересното.

— Какво се е случило?

— На терасата станал бой.

— Бой ли?

— Да. Не знам какво точно се е случило. Тя била горе с една от камериерките. По онова време сградата била хотел, не като днес, имало много персонал. Както и да е, двете момичета се сбили и камериерката паднала.

— Мили боже! Ужасно!

— Знам. Спомням си, че говорих с един от старите портиери, когато постъпих на работа. Забелязах, че винаги е с воал, никога не съм я виждал без него. Попитах защо тази жена винаги си покрива лицето. Той ми каза, че не може да търпи да я виждат от онзи ден насетне.

— Защо?

Семейство туристи ги прекъсна и попита накъде е „Блумингдейл“. Патрик сякаш знаеше, че Роуз е притаила нетърпеливо дух и започна да обяснява най-лесния път и препоръча прилично бистро в квартала. Тя обаче трябваше да се качи. Ако се наложеше да поръчат вечеря, настроението нямаше да е каквото тя искаше.

Роуз чакаше асансьора да слезе от един от високите етажи, когато Патрик застана до нея.

— Та както ви казвах, горкичката госпожица Маклафлин. Горкият портиер, онзи, с когото ви казах, че съм говорил, той ми каза, че била ходила в секретарско училище. Била от невинните души дошли от селскостопанските райони, не знаела нищичко и се забъркала в какви ли не неприятности.

— Какви неприятности?

— Това вече не мога да ви кажа — той потри слепоочието си. — Но по време на онзи бой, така казват, била нарязана.

— Нарязана ли?

Той направи движение от единия край на челото надолу през отсрещното око.

— Нарязана. С нож.

Тя усети как стомахът ѝ се преобръща.

— Била е обезобразена, останал ѝ е ужасен белег. Горкичката госпожица Маклафлин — той затвори очи. — Оттогава нито веднъж не си е показала лицето пред света.

Вратата на асансьора се отвори и Роуз влезе вътре, потисна тръпката, която я разтърси.

Изобщо не трябваше да пита.

ВТОРА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Жената на рецепцията на хотел за жени „Барбизон“ вдигна объркано поглед.

— Маклафлин ли? Доколкото знам, нямаме гостенка с такова име.

— Но аз все още не съм се настанила, току-що пристигам — Дарби прехапа устни. Как само ѝ се искаше мама да беше дошла с нея, тогава нямаше да бъде в това положение. Ако мама беше с нея, тя щеше да накара чиновничката да провери регистъра си, да ѝ каже, че е изпратила писмо миналия месец, в което посочва, че Дарби Маклафлин ще пристигне на пети септември и прилага три препоръки. След това щеше да се обърне към Дарби и да ѝ нареди да престане да си хапе устата.

Тя прехапа устни по-силно и усети вкуса на кръв.

Жената беше с очила, от които очите ѝ изглеждаха неестествено кръгли и Дарби не се сдържа и се ококори съчувствено.

Група от пет, може би шест момичета на нейна възраст прелетяха през фойето и Дарби беше готова да се закълне, че чу как една от тях се изсмя. Жената зад гишето, изглежда, не обърна внимание.

— Току-що пристигаш, нали?

— Да, тъкмо пристигам от Охайо, а мама, госпожа Сондърс, направи резервация преди цяла вечност. Ще остана тук до юни.

Изкуши я мисълта да се качи на влака и да се върне в Охайо. Терминалът на Гранд Централ я встрещи с ордите хора, които се щураха насам и натам, знаеха накъде отиват и защо. Тя застана близо до големия часовник и стисна куфара си, опита се да се ориентира, все едно беше застанала на палубата на огромен кораб. Дори имаше чувството, че подът се люшка под черните ѝ лачени обувки.

След това забеляза табелата за таксите и се отправи решително натам като се блъскаше в хората и се извиняваше на всички. Докато огледа града, който се изнизваше покрай прозореца на таксито,

шофьорът я остави пред хотел „Барбизон“ и тя се оказа в хладното, просторно фоайе. Тъмното дърво на изящно гравиран балкон надвисваше от три страни, подчертан от чисто бели стени. Пищни палми бяха застанали като стражи край колоните.

Единственото ѝ желание след цяла нощ във влака с елегантния вагон-ресторант и ленени покривки беше да си влезе в стаята и да полегне за малко. Имаше нужда от време, за да се съвземе след този прилив на преживявания. А сега ѝ казваха, че дори няма стая.

Не познаваше никого в града, нито един човек. Хотел „Барбизон“ за жени беше единствената ѝ надежда.

Чиновничката се върна от задната стаичка, стиснала бял лист.

— Резервацията е записана под името Сондърс.

Тя въздъхна от облекчение.

— Да, това е пастрокът ми. Мама прие неговото име, след като се омъжи за него. Аз обаче останах Маклафлин.

Жената с бухалски очи погледна Дарби с пълно безразличие.

— Тук е записано Сондърс, госпожице. Искате ли да го променя?

— Да, ако обичате.

— Става. Чакайте тук и госпожа Юстъс ще дойде при вас след малко.

Едва седнала на твърдата пейка, и се появи жена. Майка ѝ би я нарекла кон: висока, яка жена с орлов нос, облечена в тъмносин костюм, под който се подаваше корсаж от провиснала материя. Дарби стана и стисна ръката ѝ.

— Струвате ми се изтощена, госпожице Маклафлин. Изморително ли беше пътуването?

— Ни най-малко. Беше много приятно — излъга Дарби. — Влаковете са прекрасни.

На гарата майка ѝ подари книгата „Изкуството на разговора“ и тя послушно я прочете, защото корицата обещавахе „Забележителен нов начин да спечелите положение, власт и да се откриете като личност“. *Отговорите ви винаги трябва да са положителни*, инструктиреше книгата.

Госпожа Юстъс кимна отривисто.

— Настанена сте на петнайсетия етаж и мисля, че ще ви бъде удобно.

Вратата на асансьора се отвори. Дарби се постара да не зяпа втренчено, когато младо момиче в униформа отвори със замах вътрешната решетка, за да влязат. Госпожа Юстъс даде знак на Дарби да се качи.

— Мъжете посетители трябва да се запишат и се допускат единствено в общите салони. Безопасността на момичетата ни е на първо място.

Момичето от асансьора изви очи, а Дарби прикри усмивката си. Докато асансьорът се изкачваше на тласъци, госпожа Юстъс бълваше информацията с такава скорост, че Дарби беше сигурна, че няма да запомни нищичко.

— Храната се сервира в трапезарията на втория етаж. Часовете са посочени във фоайето, но винаги можете да се отбиеете за чаша чай или кафе. Вечеринките се провеждат всеки четвъртък в салон „Запад“. Всяко момиче, заловено да приема мъж в стаята си, рискува да бъде изгонено. Можете да използвате басейна, спортния салон и корта за скуош в мазето от осем сутринта до шест следобед. На последния етаж ще откриете тераса и солариум. Записана сте в „Катрин Гибс“, нали така, госпожице Маклафлин?

Вратата на асансьора се отвори и те излязоха в тесен коридор.

— Да, госпожо. Часовете започват в понеделник.

— Добре. За съжаление, нямаше свободни стаи на етажа, на който са момичетата от „Гибс“. Вие ще бъдете тук, с момичетата, които работят за „Ейлин Форд“.

— Като автомобилите ли? — попита Дарби. Представи си как секретарките учат имената на автомобилните части.

— Не, не като автомобилите — въздъхна с досада госпожа Юстъс. — Пристигнахме.

Пъхна ключ и отвори вратата. Дългата тясна стая миришеше на спарено и лак за коса. Дарби докосна плота на бюрото и остана доволна, че не е лепкав от мръсотия.

Двойно легло бе опряно на едната стена, малко бюро и стол, вмъкнати до долната му част. На кувертюрата се виждаше крециящ мак, същите имаше и по завесите, които висяха почти до пода, и заради тях прозорецът изглеждаше по-дълъг, отколкото беше в действителност. Поизтъркано кресло с висока облегалка, твърде тясно, за да може да се сгуши в него, беше сместено в ъгъла срещу бюрото.

— Домашни любимци не се допускат, никакви риби, костенурки, нищо такова.

Дарби не беше сигурна дали иска да си вземе жива рибка. Имаше ли магазини за такива неща в Ню Йорк? Разбира се, че имаха. Тук имаше всичко.

— Струват ми се малко объркани. Добре ли сте?

— Чувствам се чудесно, госпожо Юстъс.

— Добре, в такъв случай ви оставям. Повечето момичета на вашия етаж днес са на обиколка на Природонаучния музей, така че ще бъде тихо, докато се върнат.

Дарби закачи роклите си в гардероба и подреди останалите си дрехи. Постави четката и гребена върху бюрото и се отпусна на леглото, а докато се колебаеше какво да направи след това, потъна в дълбок, необезпокояван от сънища сън.

Събуди я писък на момиче. Шумът беше оглушителен, ужасяващ и Дарби седна бързо. Сърцето ѝ се сви, когато си спомни, че се намира наред непознат град, съвсем сама. През прозореца видя, че слънцето е потънало зад хоризонта сред лека мъгла и хвърляше неземни отблясъци по покривите и водните кули.

Писъкът преля в безпомощен смях, а шумът пред вратата ѝ стана още по-страшен. Момичетата от „Форд“, изглежда, се бяха върнали от посещението.

Дарби стана и се среса, след това си облече любимата рокля за повече кураж. Беше кремава, памучна, закопчаваше се до врата и имаше къси ръкави с маншети. Роклята се разкрояваше от колана и от множеството дипли се показваха образи на затворени чадъри и параболи. Различните форми и цветове я караха да се усмихва винаги, когато сведеше поглед.

Погледна се и видя, че е бледа, а кестенявата ѝ коса висеше отпусната, правеше ушите ѝ по-големи от обикновено. Разкрасителят за уши, който майка ѝ поръча и настояваше да използва всяка нощ, ги прибираше донякъде. Но пък роклята беше ужасно красива.

Дарби си пое дълбоко дъх и си наложи да излезе в коридора.

Великолепно червенокосо момиче се закова на място.

— Я виж ти, здрасти.

Дарби протегна ръка.

— Здравей, аз съм Дарби Маклафлин — и лепна ведра усмивка на лицето си.

— Дарби, аз съм Стела Конъвър. Не съм те виждала досега — Стела беше няколко сантиметра по-висока от Дарби и имаше най-малките уши, които новодошлата бе виждала.

— Дойдох, за да уча в секретарско училище. От Охайо съм. Пристигнах днес. Първо решиха, че нямам резервация, и аз си казах, че ще трябва да си ходя. След това обаче я откриха. Бяха я направили на името на пастрока ми, вместо на мое. Той е Сондърс, а аз Маклафлин.

Дрънкаше безспир. В „Изкуството на разговора“ не се споменаваше подобно нещо.

— Радвам се, че всичко си е дошло на мястото — Стела я хвана за ръката. Може пък Дарби да не се беше представила като свършената глупачка. — Между другото, роклята ти много ми харесва.

Стела я поведе към отворена врата. Вътре се мотаеха шест или седем други момичета, докато една четеше на глас от модно списание. Когато Дарби се появи, я зяпнаха.

Всички до една изглеждаха така, сякаш току-що бяха слезли от страниците на списание. Една беше с яркочервено червило, което подчертаваше свършено изваяните ѝ устни, а друга имаше богати златни къдрици. Дрехите им бяха шити по поръчка, колосани: бродирани бели блузки, съчетани с тесни прави поли, разкроени рокли на пъстри райета. Във високата кула се криеха множество принцеси. Въпреки че след три месеца навършваше осемнайсет, Дарби се почувства съвсем като дете в присъствието на тези красавици.

— Дами, това е Дарби; днес е пристигнала за „Кейти Гибс“ — Стела посочи момичетата едно след друго и изреди имената им. — Ние всички сме в „Ейлин Форд“, агенцията за манекенки.

Това обясняваше всичко. Тя не беше на мястото си, също като панда в стая, пълна с газели.

Момичетата поздравиха, а Канди, със списанието, покани Стела и Дарби при тях. Дарби се сви в един ъгъл, за да избегне вниманието.

— Тъкмо четях съобщенията на последните венчавки в „Мадмоазел“. Ти четеш ли ги, Дарби?

— Разбира се — не точно. Майка ѝ всеки месец купуваше новия брой и Дарби се преструваше, че го разлиства. Слабите като вейки манекенки с хитри погледи и невъзможно тънки талии я плашеха.

— И така, дами, стигаме до съветите. Първият: „Срешете се и си измийте лицето преди закуска, сложете си червило, преди да сложите кафето“. Номер две: „Никога не докосвайте бръснача на съпруга си, не подреждайте бюрото му“.

— Нямам никакво желание да докосвам бръснача му — блондинката отметна глава и направи физиономия. Дори когато се мръщеше, беше красива.

— Номер три: „Първия път, в който детето и съпругът ви повикат едновременно, вървете при съпруга си“.

Дарби си представи как бебето плаче от глад, докато съпругът иска помощ, за да открие липсващия чорап. Тази работа не ѝ хареса.

— Номер четири: „Не се състезавайте със съпруга си“. И накрая, номер пет: „Не забравяйте, че бракът е забавление“.

Момичетата се разбъбриха, започнаха да коментират, думите им се лееха.

— Винаги се реша, преди да слеза долу, така че за мен е все едно.

— А пък аз ще си имам бавачка, която да ми гледа бебето, така че ще бъда свободна, за да отида при съпруга си.

— Ти какво мислиш, Дарби?

Канди я погледна. Това беше тест. Тя трябваше да отговори с ентузиазъм и да подхвърли някоя весела забележка. Тогава щеше да си създаде приятелки за цял живот, тези момичета щяха да я канят за шаферка на сватбите си, на бебешките празници, щяха да си пишат, да си припомнят времето, прекарано в Ню Йорк, когато са били млади и светът ги е очаквал.

— Не възнамерявам да се омъжвам — заяви тя.

Канди остана с отворена уста. Заопипва перлите на врата си.

— Изобщо ли?

— Затова съм тук, да отида на курс, за да мога да изкарвам заплата. Не искам да ме издържа мъж — тя си спомни изражението по лицето на майка си, смесица от шок и триумф, когато татко ѝ почина. Другите момичета я наблюдаваха слисани и тя се опита да обясни: — Жената не бива да зависи от мъжа.

— Ясно. Може би предпочиташ да зависиш от жена?

— Не съм сигурна, че те разбирам.

В очите на Канди заблестя злобна радост.

— Наистина ли не разбираш за какво говоря?

— Казвам само, че възнамерявам да изкарвам достатъчно пари, за да се издържам. Ти не искаш ли същото? Не сте ли тук по същата причина?

Канди се изсмя.

— Не, сладурче. Аз си търся най-богатия мъж, когото успея да хвана. Не ставай досадна.

Преди да успее да отговори, Стела подхвърли, че било време да слязат за вечеря и бързивата група скочи и се отправи бързо към вратата. Списанието падна на пода и Дарби го вдигна бързо и го постави на бюрото.

Беше изтърсила нещо нередно. Приглади роклята с чадърите и ги последва по коридора.

* * *

В трапезарията се носеше тракане на чинии и оживени приказки. Помещението се оказва изискано като ресторантите, в които бе ходила Дарби, с колосани бели покривки и полилеи в стил артдеко от планински кристал. Дарби следваше Стела като изгубено кутре, тъй като тя беше единствената, която се държа мило с нея. Стела напълни чинията си с броколи и лъжица картофено пюре, но Дарби беше много гладна и си поиска допълнително пилешко филе. След това корсетът ѝ щеше да я стяга, но точно сега ѝ беше все едно.

— Каж ми сега, откъде в Охайо си? — попита Стела, след като се настаниха на маса с останалите от коридора.

— От Дифайънс. — *Отговорите ви трябва да са къси и приятни; не бързайте да вземете думата.*

— Какво оригинално име за град. Много по-хубаво е от Гранайт Фолс, аз съм оттам, Северна Каролина. — Стела лапна мъничка хапка пюре и продължи: — Странно, че са те сложили на един етаж с манекенките. Момичетата от „Гибс“ са на шестнайсети и седемнайсети — тя отпусна пръсти на ръката на Дарби. — Ние, разбира се, се радваме, че си с нас.

— Много благодаря. Радвам се, че ме приехте.

Грешка. Тъпо. Стела я стрелна със странен поглед.

На Дарби ѝ се прииска да си е у дома, да гушка кучетата, докато майка ѝ готви, да се наслаждава на няколкото тихи часа след училище, преди господин Сондърс да се прибере. Беше си донесла няколко книги, включително любимата си антология с пиеси на Шекспир, и част от нея копнееше да се върне тичешком в стаята си и да се потопи в „Дванайсета нощ“ или „Цимбелин“, да си представя декорите и костюмите, докато чете.

— Извинявай, тук не се чувствам на мястото си — Дарби обърна приборите между пръстите си и усети как сълзите парят очите ѝ.

— Недей така — сниши глас Стела. — Чувствах се по същия начин, преди да се установя. В Гранайт Фолс дори няма автобусна спирка, така че можеш да си представиш колко бях слисана, когато пристигнах.

Дарби забеляза едва сега, че другото момиче говори с мек южняшки акцент. Гласът ѝ беше музикален, звучеше като песен.

— Харесва ми акцентът ти.

— Благодаря ти. Опитвам се да го залича. В агенцията мислят, че не е достатъчно изтънчен.

— Как е възможно да кажат подобно нещо? Красив е, също като мелодия.

Стела се отпусна доволно назад.

— Добре казано. Трябва да станеш писателка.

— Много си мила, но не мога да си губя времето с мечти. Дошла съм да се изуча за секретарка. Мама използва всичките пари от застраховката, които получи след смъртта на татко, за да ме изпрати тук. Няма да имам друг шанс.

— Ясно — отвърна Стела. — Къде ти се иска да започнеш работа, след като приключиш в „Кейти Гибс“, малка госпожице Сериозна?

Дарби се усмихна.

— Странно, не съм мислила толкова напред — околният шум беше приятен, така двете бяха като в пашкул, в който можеха да си говорят.

— Според мен, трябва да се целиш високо. Можеш да станеш секретарка на топбизнесмен, на човек, който управлява издателство

или на модна линия. На човек, който ще оцени момиче, умеещо да си играе с думите.

— Звучи като мечта. Само че в Дифайънс нямаме такива хора.

— Тогава не се връщай в Охайо. Можеш да останеш тук, в Ню Йорк.

— О, не, не мога да направя подобно нещо.

— Защо да не можеш?

Дарби не смееше да обясни защо. Кучетата щяха да й липсват безкрайно много, а майка й щеше да остане сама с господин Сондърс, настроенията му и особения му характер.

— Разбрахте ли какво стана миналата година? — Канди се обърна към всички на масата и прекъсна разговора на Дарби и Стела.

— Не, какво? — попита Стела и се обърна настрани.

— Чух, че едно от момичетата скочило от четиринайсетия етаж и се убило.

— Млъквай, Канди. Това е просто слух и ти го знаеш.

— Но е вярно, истина е — Канди погледна Дарби. — Един от портиерите ми разказа всичко. Каза, че покрили всичко, да не би вестникарите да надушат, просто събрали тялото и го изпратили там, откъдето е била.

— Ужасно! — надигнаха възмутено гласове останалите.

— Ние не би трябвало да знаем. А преди няколко години друго момиче, изглежда, използвало пистолет, за да се застреля в главата в стаята си. Призракът ѝ продължава да обикаля коридорите, половината глава липсва.

Стела отмести чинията.

— Господи, Канди. Все още ям. Да беше изчакала да си легнем, преди да започнеш да разказваш подобни кървави истории.

— Не е била нито гост редактор, нито манекенка, само това знам. Вероятно от момичетата на „Кейти Гибс“. Да внимаваш, Дарби.

Стаята започна да се върти.

— Не изглеждаш много добре — отбеляза Стела.

— Добре съм — Дарби изтри уста със салфетката и се усмихна немощно.

— Да знаеш, че имам пудра, която ще се отрази добре за лъскавината на носа ти — продължи Стела и така спаси положението.

Отегчени от посоката на разговора, другите момичета се обърнаха настрани. — Ще ти я дам, когато се върнем в стаята. Искаш ли?

— Много. Благодаря ти — смутената Дарби попи бузи със салфетката с надеждата да прикрие мазния слой, който я измъчваше още от четиринайсетгодишна. Не беше на нивото на тези момичета: беше грозна, неосведомена и глупава. Колко ли още вечери трябваше да издържи, докато се прибере в Дифайънс? От септември до юни, десет месеца, седем вечери на седмица, четири седмици в месеца: двеста и осемдесет минус ваканциите за празниците.

Когато се върна в стаята си, Дарби се хвърли по лице на леглото и тихо се разплака във възглавницата. Тъкмо се беше поуспокоила, когато някой почука на вратата.

— Дарби, донесох ти пудрата. „Ангелско лице“ на „Понд“; истинска мечта — Стела влезе и затвори вратата след себе си. — Защо седиш на тъмно?

Дарби се изправи и избърса очи.

— Искам да се прибера вкъщи, Стела. Не искам да оставам тук.

Стела седна до нея на леглото и я прегърна. Миришеше на ванилия и Дарби не се сдържа и отпусна глава на рамото ѝ. Стела не трепна, както можеше да направи, и тази незначителна проява на доброта едва не я накара да ревне отново.

— Недей, недей — Стела протегна свободната си ръка и пъхна косата ѝ зад ухото. — Скоро ще свикнеш.

— Мислиш ли, че наистина има призрак?

— Не. Мисля, че Канди е първокласна гаднярка. Не ѝ се оставяй. Сега вече си момиче от „Барбизон“, една от нас си.

Паниката, обхванала сърцето ѝ, откакто замина от Охайо, я поотпусна малко и Дарби въздъхна дълбоко и тъжно.

ТРЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Ризотото къкреше кротко, когато Гриф се прибра, а ароматът на божурите се носеше от антрето, където Роуз ги беше натопила в стъклена ваза. Той надникна в кухнята и тя му се усмихна.

— Здравей, страннико.

Сърцето ѝ затрепка както винаги, когато го видеше, дори след три години заедно. Очите му, с цвета на морска вода, бяха остри като лазери и затова политиката беше очевидният му избор на кариера. Или това, или разпитващ на терористи. Беше виждала как и мъже, и жени се размекват пред него. Да бъдеш обект на обичта му бе истинско ласкателство.

Тя го целуна бързо.

— Трябва да си сменя костюма. Дай ми минутка.

— Как мина днес?

— Кметът ме накара да се зароя в последния жилищен скандал и ме остави сам да измисля как да разчиствам кашата.

Като първи заместник-кмет на град Ню Йорк Гриф отговаряше за всяка задача, която му подадеше кметът. Роуз му съчувстваше, след като бе преживяла подобен хаос в телевизионното студио.

Докато той се преобличаше, тя наля две чаши от любимото му бургундско. След като разбърка леко ризотото, тя намали котлона така, че да къкри едва-едва, сложи капака на тенджерата и отиде при него в хола.

Гриф посегна към чашата вино и отпи голяма глътка, след това се отпусна на канапето и се загледа в черното лице на телевизора.

— На ризотото му трябват още десет минути — тя потри крака му. — Добре ли си?

— Добре. Имам интересни новини.

— Казвай.

— Тъкмо си тръгнах, когато кметът ме спря и предложи да се кандидатирам за поста му, когато мандатът му приключи.

Гриф беше споменавал да се кандидатира, когато натрупа повече политически капитал и опит. Това обаче трябваше да се случи далече в бъдещето. Ако Гриф се кандидатираше и спечелеше следващите избори, тя щеше да стане първата дама на Ню Йорк след по-малко от две години. Тази мисъл я разтърси. Щяха да я гледат под лупа, всеки ден щеше да е на шеста страница от „Ню Йорк Поуст“.

— Леле. Това е огромен скок.

Гриф се усмихна срамежливо.

— Той мисли, че шансовете ми са големи, че хората искат нов кандидат, който не се е сраснал със системата.

Каквото и да се случеше, двамата щяха да се справят. Тя го прегърна през врата и го целуна. Харесваше ѝ, че изглеждаше изненадан от успеха си и наистина беше така. Беше просто едно добро момче от северните щати, което се бе оказало блестящо в работата си.

— Най-добре засега да не мислим по този въпрос — Гриф отхвърли идеята със замах на ръката. — Дотогава трябва да се постигне още много.

— Разбира се.

Очите му бяха по-хлътнали от обикновено и тя се запита дали не е настинал. Когато се виждаха вечер, тя обичаше да го развлича с последните геройства на нелепия си дваайсетинагодишен шеф. Когато работата на Роуз в телевизионната мрежа приключи с грандиозен скандал, Гриф я окуражи да приеме по-ниска заплата и да работи на място, където може да пише за култура и изкуство, голямата ѝ любов. Тя прие работа в „Уърд Мърдж“, медийна фирма с наистина ужасно име, което спъваше езика всеки път, когато някой го изрече на глас.

— Днес Тайлър попита дали мога да отразя някакъв нов стриптийз клуб в Бруклин, който предлага биохрана и микробира. Нарича се „О Натюрел“. Представяш ли си?

Гриф кимна.

— Много шик. Ще го направиш ли?

— Предпочитам да не се заемам. Нека някой от заместник-редакторите се разправя.

— Защо изведнъж започна да се дърпаш?

— Струва ми се, че бордът натиска Тайлър да привлича повече рекламодатели. В момента това означава да се намерят повече читатели, които ядат единствено биохрани в стрип клубове и са готови

да се изръсвят с по двеста кинта за опаковка крем за поддържане на брадата.

Гриф се усмихна, но усмивката не докосна очите му.

— Може да се окаже страхотна историйка.

— Ти майтап ли си правиш?

— Слушай, понякога трябва да правиш неща, за да доставиш удоволствие на разни хора. След това получаваш каквото искаш.

Тя се изправи изненадано.

— Май да. Въпреки това... — Погледна часовника си. — Ризотото трябва да е готово. Гладен ли си?

— Ами, още не съм.

Той обикновено се прибираще изгладнял.

— Добре, ще почакаме още няколко минути, няма проблем. Няма да повярваш какво научих днес от Патрик.

Той се намръщи.

— От Патрик ли?

— Ирландецът портиер.

— А, да.

— Качих се в асансьора с една от дългогодишните наемателки, много странна, елегантна възрастна дама с воал, който скриваше лицето ѝ. Живее в апартамента точно под нас. Оказа се, че навремето участвала в инцидент на една от терасите. Някаква камериерка нарязала лицето ѝ с нож, после паднала и се убила.

— Какво?

Той беше много далече, дори не я слушаше.

— Както и да е, страхотна история, нали? — Тя плъзна пръст по ръба на чашата си. — Обади се и дъщеря ти. Търсеше те.

Той веднага насочи вниманието си към нея.

— Коя?

— Миранда.

Гриф скочи, гъвкав и енергичен като лъв.

— Отивам да ѝ позвъня преди вечеря.

Стъпките му отекнаха в голите стени, докато хлътваше в спалнята. Не приличаше на мъж, който се кани да предложи брак. Може пък да се държеше странно, защото беше нервен.

Тя отпи нова глътка и погледна през прозореца към тухлената фасада на друга сграда, пълна с хора, които старееха и се караха, и се

любеха. Тази мисъл ѝ се стори необичайно успокояваща.

Чуваше гласа на Гриф, но не можа да разбере какво казва. Влезе в кухнята и разбърка разсеяно ризотото, преди да добави сол и черен пипер.

— Може ли да поговорим?

Неочаквано той се оказа до нея, стори ѝ се много сериозен.

— Разбира се.

Отведе я обратно в хола и двамата седнаха. Докато той бъркаше в джоба си, тя притисна длани и се постара да запази спокойствие. Моментът беше настъпил. Той беше неспокоен и сърцето ѝ се сви заради него.

Извади мобилния си телефон и го изключи.

Гриф никога не си изключваше телефона. Включваше го на вибрация понякога, но никога не го изключваше.

— Толкова си добра с мен — призна той.

— Разбира се. И ти си добър с мен — думите ѝ прозвучаха автоматично, като на робот.

Устата ѝ пресъхна. Спомни си първия път, когато презентираше новини: обратното броене до излизане в ефир, страхът да не направи нещо глупаво или да каже грешните думи. Както и тогава, тя си напомни да диша, да не напряга рамене, да остави напрежението да се оттече. Надяваше се да стигне до същността бързо, да не я измъчва, независимо дали щеше да ѝ предлага или не.

— Говори, Гриф.

— Напоследък говорихме с Кони за момичетата и сме силно притеснени, най-вече за Миранда.

Съвсем не бе очаквала подобно нещо. А това *ние* я притесни силно. Не беше *ние* като Роуз и Гриф, а предишното *ние*. Той продължи и единият му крак заподскача нервно.

— Искам да се оженя. Наистина го искам.

Изречението трябваше да бъде съвсем обикновено. Но трите думи накрая променяха всичко, бяха нещо като панта, като врата към съвършено различно значение. Тя зачака следващата част от фразата, която щеше да изясни нещата.

— Мисля, че трябва да се върна при тях.

Зави ѝ се свят от объркване, мислите ѝ бяха също като пчели, чийто кошер бе разрушен.

— Да се върнеш при Кони ли?

— Не точно при Кони. При момичетата. Разбирам, че постъпих ужасно, наистина ужасно с теб. Обичам те и винаги ще те обичам.

Тя не помръдваше, не откъсваше очи от лицето му. Очите му бяха невинно ококорени, отворена книга. Само че зениците му се бяха разширили от страх, тъмни колела едва обхванати от зелено.

— И аз те обичам — тя продължаваше да напредва по сценарий, чакаше момента, в който да стъпи на по-здрава почва.

— Само че в момента семейството ми се нуждае от мен. Момичетата са в ужасно състояние. Миранда отново е отстранена от училище. Кони не може да се справя сама с нея.

— Извинявай, но може би не трябва да вземаш импулсивни решения. Нека обзаведем апартамента, за да прекарваш повече време с децата ти тук. Аз ще ти помагам. Не е нужно да заминаваш всеки уикенд.

Всеки уикенд. Беше казал на Роуз, че Кони е с приятелки, докато той е в къщата в Личфийлд, за да прекарва времето с момичетата. Може и тя да е била там, да го е привличала обратно, спала е с него, накарала го е да му липсват уютът и удобствата на домашното огнище. През това време пък Роуз чакаше в наполовина празния апартамент с три спални, правеше се на търпеливата приятелка, когато не работеше по десет часа на ден.

Беше се съгласила на доста по-ниска заплата, когато постъпи в „Уърд Мърдж“. Как щеше да плаща за грижите за баща си? Отчаянието ѝ се превърна в заслепяващ гняв.

Мирисът на загорял ориз я стресна.

В кухнята дръпна тенджерата от котлона и изключи газта. Долната част на ризотото беше загоряла, тенджерата трябваше да се изхвърли. Как ще си купи нова, камо ли нов комплект прибори, чинии и мебели? Списъкът беше безкраен.

Гриф застана зад нея и отпусна ръце на раменете ѝ. Натискът сякаш я успокои. Може би това беше временна лудост.

Тя се обърна и ръцете му се плъзнаха настрани към бедрата ѝ.

— Мислиш ли, че си се оставил на паниката? — попита тя. Той наведе глава и притисна чело в нейното. Сърцето ѝ забави ритъм, беше по-скоро като ритъм енд блус, не като спийд метъл. — Миранда ще се

справи, просто трябва да ѝ дадеш време. Замисли се за всичко, което имаме.

— Тъкмо това е. Ние имаме толкова много, такава невероятна връзка. Само че трябва да направя това за дъщеря си.

— Но вие сте разведени. Кой се връща при бившата си съпруга? Това е лудост.

— Можеш да останеш тук, докато имаш нужда, докато изпипам подробностите. В момента съм точно толкова объркан, колкото си и ти.

Майната му на ризотото. Майната му на това кучешко изражение и на нежните думи, които прикриваха факта, че я зарязва. Майната му.

Докато излизаше, Роуз посегна към вазата с божури на масичката в антрето и я запокити по коридора, а по пода от палисандрово дърво се пръснаха късчета стъкло.

* * *

— Той е кретен.

Мади изпи на един дъх остатъка от бърбъна си и тръсна предизвикателно русата си глава.

Роуз кимна, но не каза нищо. Продължаваше да чака пороя от сълзи, откакто влезе в бар „Хелс Кичън“ с най-добрата си приятелка, далече от Гриф, лъжите и предателството му. Умът ѝ работеше като суперкомпютър, кръжеше около баща ѝ, финансите, бъдещето, след това отново се връщаше на Гриф, но тя се чувстваше замаяна, вероятно все още се възстановяваше от шока. Бяха страхотна двойка в бара, Роуз в небрежната униформа на съпруга на постигнал успехи мъж от Тъпър Ийст Сайд, ролята, за която се беше явила, а Мади в лилава дълга рокля без презрамки, сякаш току-що слязла от карета с коне.

— Като се замисля, той се отдръпваше през последните седмици. Просто не разбирам защо — Роуз отпи от бърбъна си и за кратък момент, докато огнената течност прогаряше гърлото ѝ, тя се разсея. — Благодаря ти, че се съгласи да се видим. Знам, че тази вечер трябваше да се забавляваш, не да ме търпиш да ти плача на рамото.

Мади подръпна бюстието на роклята.

— И без това изгубих. И то от Миси Лейк. Изкуствените ѝ цици са по-големи от моите. Защо ли се учудвам. Знаех си аз, че трябваше да

заложа на един номер по-големи.

— Престани. Да не би да искаш да заприличаш на една от истинските домакини^[1]? — Маги и Роуз се сближиха още на първия ден в колежа, в часа по ораторско изкуство, когато преподавателят окуражи студентите да отворят широко гърла, все едно се канят „да погълнат Емпайър Стейт Билдинг“. Мади, кралица на красотата с къдрици в цвят шампанско, избухна в смях, също като Роуз и оттогава бяха близки. Дори сега, когато минаваха покрай забележителната сграда на задната седалка на такси, те се захласваха от смях и няколко минути не можеха да проговорят.

— Каж ми по какво разбра?

Роуз въздъхна.

— Обаждаше ми се все по-малко просто да ме чуе. Веднъж каза, че имал конферентен разговор и отиде в друга стая, но нещо в гласа му ме усъмни; не ставаше въпрос за работа. Разговарял е с Кони — гняв и объркване се събраха в стомаха ѝ и ѝ се стори, че ще повърне.

— Той е скапаняк — Мади галеше приятелката си по гърба и даде знак на бармана да донесе по още едно питие.

— Тревожи се за дъщерите си.

— Прекалено мека си. Кой зарязва гаджето си, за да се върне при бившата си съпруга? Той те накара да освободиш апартамента си и да се пренесеш с него. Заради него се отказа от апартамента си.

Проряза я болка като от нож, когато си спомни, че изгуби уютната си гарсонiera, слънчева, с работеща камина, истинска находка в град пълен с прекалено скъпи дупки. Сега там живееше някой друг. Беше се отказала от най-ценната си придобивка: гарсонiera в Уест Вилидж с регулиран наем. Съвършеното убежище за някой човек на изкуството, на самия край натясно, скърцащо стълбище.

— Оставам без дом.

— Нищо подобно. Нали ти е казал, че можеш да останеш в апартамента, докато имаш нужда. Не си без дом.

— Преди няколко месеца започнах да сънувам все един и същи сън. Търсех си апартамент в непознат квартал, в който не бях стъпвала, дори опасен. Апартаментите бяха мръсни, запуснати и се будех обзета от паника. След това се оглеждах и си спомнях, че съм в безопасност,

че лежа до Гриф и се опитвах да прогоня съня. Знаела съм. Знаела съм през всичкото време.

— Знаеш, че винаги можеш да останеш у нас. Обещавам, че двамата с Били няма да се замеряме с вещи, докато си при нас.

Роуз се усмихна при спомена.

— Неповторимо новогодишно парти.

— Няма страшно — отвърна Мади. — Сдобряваме се със същата бързина, с която се караме — тя изви вежди.

— Това е разликата между нас. Животът ми на работното място е достатъчно откачен и не ми трябва да се връщам у дома и да заварвам лудница. Двамата с Гриф се обичаме. Сексът беше страхотен. Той ме размива, подкрепя ме. Всичко е спокойно, няма драми.

— Струва ми се подозрително.

— Държим един на друг — думите увиснаха.

Мади стрелна Роуз с поглед и завихри течността в чашата си.

— Винаги има къде да отседнеш. Знаеш го, нали?

— Знам. Благодаря ти. Понякога може и да си мисля, че ще остарея и ще се лутам сама из града, ще ровя в кофите за боклук.

Паниката надделя. Това беше истина, случваше се. Гриф я напускаше.

— Моля те, не плачи. Пийни още.

— Мама му стара, Мади. Как ще се справя?

— Блестящо, както винаги. Ами когато започна работа за телевизионната мрежа? Уж беше стажантка, а на следващия ден вече четеше новините.

— Първо, това не е вярно. Второ, всички други новинари в канал 7 ме мразеха, че се изкачих толкова бързо — все още я болеше от злбните им забележки.

— Така е. Това обаче само те амбицира. А сега заряза тъпаците от мрежата за нещо по-сериозно. Стига си се свивала. Ти си звездата на шоуто.

— Тайлър, недораслият деспот е звездата на шоуто.

— Засега, но чакай някоя голяма риба да купи „Уърд Мърдж“, а ти много добре знаеш, че това ще стане. Тогава пак ще се върнеш на върха.

— Голяма си оптимистка. Междувременно, заплатата ми е наполовина по-ниска. А ти пренаписваш историята. Изхвърлиха ме от

новините. Не се преместих по своя воля. На трийсет и пет съм и съм напълно скапана. В много отношения.

— Престани. Отивам да пишкам. Да не изчезнеш.

Роуз огледа заведението. Кои бяха всички тези хора, които ходеха на работа, която им се струваше важна, а след това се прибираха при любимия човек и се надяваха да получат същата обич, която отдават? Как издържаха, след като знаеха, че историята им е просто самотен лъч сред милиони светлини? Нито един от тях не означаваше много, когато се замислиш. Роуз не беше важна, не беше незаменима, просто лице в тълпата. Цветчета на мокър, черен клон, според Езра Паунд.

Може би паниката на Гриф можеше да бъде овладяна. Напрежението, на което го подлагаше кметът, Кони, сигурно беше ужасно. Той щеше да си промени мнението, след като поговорят отново. Тя щеше да оправи нещата и всичко щеше да се върне на мястото си, обикновено незначително препятствие в дълга връзка, изпълнена с обич, нещо, за което щяха да се смеят, когато заминат на меден месец.

[1] Американски сериал, който документира живота на няколко заможни домакини от различни части на Щатите. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Стела спипа Дарби, когато пъхаше ключа.

— Къде, за бога, беше цял ден? Върви да се преоблечеш, Дифайънс. Отиваме на театър, а после на вечеря, на която трябва да дойдеш.

Дарби се беше надявала да избегне газелите. Рано сутринта се спотайва в стаята си, докато те излязоха, след това се измъкна през фойето, без да срещне ничий поглед. Тогава денят стана по-хубав. Обиколи всички улици между Сентрал Парк и Йорк авеню, тръгна на изток, след това на запад, после отново на изток, докато не стигна до Петдесет и трета улица. Хапна набързо в едно кафене, след това продължи.

Разположението на улиците ѝ вдъхваше сигурност и докато тя вървеше, раменете ѝ се поотпуснаха малко. Започна да вдига очи към сградите, вместо да следи тротоара и след известно време замаяно удивление замени страха.

Сега обаче краката ѝ туптяха, прасците я боляха и единственото ѝ желание бе да се изкъпе.

Стела наклони глава на една страна.

— Изглеждаш изтощена.

— Излязох на разходка, разглеждах града.

— Сега вече малко по-добре ли се чувстваш?

Дарби кимна.

— Колкото и да е странно, да.

— Ню Йорк оказва този ефект, нали? Сега вече го обичам. Не мога да си представя да живея другаде.

Дарби все още не беше стигнала до този момент, но се съгласи, че в града витае някаква магия.

— Има смисъл в този град, макар да не е каквото очаквах. Преди да дойда, проучих няколко карти, но е различно, когато го видиш триизмерно.

— К'во? Странна птица си ти, Дарби — Стела подпря ръце на ханша. — Както и да е, имаме едно място за шоуто и вечерята след това, така че трябва да дойдеш.

Дясното око на Дарби затрепка. Нямахше начин да откаже на Стела. Тя беше твърде мила. Освен това красотата ѝ беше завладяваща. Бе истинско удоволствие да я гледаш и Дарби си представяше как въздейства на мъжете.

— Не знам. Как трябва да се държа?

Стела се разсмя.

— Просто сядаш и се забавляваш, глупаче. Виждам се с едно момче, Томас, а той има приятел, Уолтър, и обещах тази вечер да доведе момиче за Уолтър. Гласях Мери — още не си я виждала, но ще се запознаете — но тя е настинала и отказва да дойде.

Дарби понечи да поклати глава и Стела побърза да продължи.

— Не се притеснявай, ние сме група от десет момичета, така че няма да е истинска среща. Просто приятели, които излизат да се позабавляват из града; прекрасно, нали?

Първият ѝ импулс беше да измисли някакво извинение, каквото и да е извинение, за да не излиза с газелите и техните ухажори. След това обаче си представи какво писмо ще напише утре на майка си, как ще ѝ разкаже подробности за това какво са яли, къде са ходили, остроумните разговори вечерта. Майка ѝ щеше да е толкова горда. Понякога се налага да загърбиш страховете си, точно както направи днес и обиколи града.

Облече си роклята с чадърите и се среса. Стела ѝ беше дала десет минути, за да се подготви и да ги чака във фоайето. Дарби бърби с момичето от асансьора, докато слизаше, и обясни, че ще ходи на театър, а после на вечеря с приятелките си.

Сърцето ѝ обаче се сви в мига, в който видя Стела и другите момичета. Те бяха облечени в изискани вечерни тоалети, от тафта и коприна, като истински бижута. Стела приличаше на принцеса в черен дантелен корсет над пола буфан от тюл, толкова въздушна и лека, че се носеше с всяко нейно движение. В сравнение с нея Дарби приличаше на момиче от някоя ферма.

Преди да хукне по стълбите и да се скрие под леглото си, Стела я хвана под ръка и я качи в такси, а след това я поведоха към фоайето на театъра. Нямахше време да я представят на момчетата, тъй като

закъсняваха и едва настанили се на местата си, завесата се вдигна. Мюзикълът беше прекрасен и в момент на опиянение Дарби се пренесе в древен Сиам, където жени с поли с кринолини танцуваха валс с екзотични чужденци. След това цялата група тръгна към кафене „Британи“ на Девето авеню. Дарби не говореше много, но не се и налагаше, защото момчетата се опитваха да се надминат с шеги и закачки.

— Дарби, това е Уолтър.

Пред ресторанта Стела дръпна до тях пълничко момче, бузите му бяха обсипани с червени петна. Той я огледа цялата, след това протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Дарби.

Дарби вдигна облечената в ръкавица ръка и стисна неговата елегантно, но стегнато, точно както я беше научил баща ѝ. Уолтър се разсмя.

— Виждам, че си момиче с характер. Откъде си? — Задържа вратата, докато влизаха във фойето.

— От Дифайънс, Охайо.

— Я виж ти. И аз съм от Охайо. От Кливланд.

Той се усмихна широко и откри розови венци. На нея ѝ хареса как очите му с формата на бадеми му придават закачлив вид. Сигурно е бил симпатично момченце преди акнето да съсипе кожата му.

Седнаха един до друг на голяма кръгла маса, покрита с червена карирана покривка. Дарби се опита да привлече погледа на Стела, но приятелката ѝ беше извила цялото си тяло към Томас, високото русо момче, което седеше до нея. Томас се смееше на нещо, което Стела каза, след това отпусна ръка на облегалката на стола и я изви към голото рамо на момичето. Стела се приближи. Когато Дарби най-сетне привлече погледа ѝ, тя намигна.

Уолтър поръча и за двамата, което бе истинско облекчение. Първото ястие, охлюви, се оказа хлъзгаво и засищащо.

— Мили боже.

— Много ли ти идва? Разочарован съм — мислех, че ще ти хареса.

— Там, откъдето съм, няма такива неща. Но има нещо завладяващо във вкуса. Честно казано, не съм сигурна дали ми харесва, или го ненавиждам.

Той се разсмя.

— Харесвам те, Дарби; имаш уникален поглед върху света.

Трябваше да запомни тези думи, за да ги включи в писмото утре.

— Благодаря.

— Харесва ли ти животът в Куклената къща?

— Какво?

— Така я наричаме ние, момчетата — той замахна към масата. — Хотел за жени „Барбизон“ е натъпкан до покрива с красиви куклички. Точно като теб.

Дарби погледна другите момичета. Тя не изглеждаше като тях, съвсем не. Той се стараяше да се държи мило. Не че той беше филмова звезда, съвсем не.

Тя преглътна последния охлюв и се обърна към него точно както правеше Стела с Томас.

— А ти какво правиш в Ню Йорк?

— Работя като агент по продажбите в „Интърнешънъл Мътоскоуп“.

— Звучи така, сякаш си шпионин.

Той се ухили доволно.

— Нищо подобно. Правим гласограф. Може да си го видяла на Таймс Скуеър.

Тя поклати глава.

— Прилича на телефонна будка. Вдигаш слушалката вътре, слагаш пари и записваш онова, което искаш: вицове, разказ, каквото решиш. Чакаш две минути, след това записът на онова, което си казала, изскача. Страхотна работа, казвам ти; това ще промени всичко.

Той беше толкова въодушевен, че капка слюнка се озова на ръката ѝ. Тя остана неподвижна, за да не го засрами.

— Как става?

— Гласът си е твой. Защо да изпращаш писмо или картичка, след като можеш да направиш запис и да го пуснеш на баба си за рождения ѝ ден? Или пък да разкажеш на семейството си как се справяш. Те ще си го пускат, когато им се прииска. Все едно изпращаш частица от себе си.

— Колко интересна работа имаш. А там ще наемат ли секретарки, когато приключи с курса.

— Ако наемат, веднага ще кажа някоя добра дума за теб, обещавам.

Беше тук от няма и два дена, а вече имаше човек, който да ходатайства за нея. Представяте ли си! Щеше да включи и това в писмото.

След вечеря се разходиха по Бродуей до Централ Парк. Беше късно, въпреки това по тротоарите се разхождаха хора, жените стиснали ръцете на съпрузите си, високите им токчета чаткаха. Карети, теглени от търпеливи, отегчени коне, се редяха по Централ Парк Саут. Едно от животните изпръхтя, когато минаваха, и Стела отскочи.

Те вървяха зад останалите от групата, но Томас привлече Стела по-близо до коня и настоя да го погали по носа.

— Не, не мога!

Дарби се намеси.

— Не е страшно, честна дума. Те са прекрасни, все едно докосваш кадифе. Ето така.

Тя хвана китката на Стела и я насочи към лицето на коня, между очите.

— Дядо имаше коне и знам, че обичат да ги галят.

Кавалерът на Стела сръчка Уолтър в ребрата и прихна.

— Престанете и двамата — нареди Стела.

— Я се дръпнете оттам — кочияшът се показа иззад каретата. —

Този хапе.

Още преди да завърши изречението си, конят тръсна глава. Стела отскочи настрана и за малко да бъде ухапана по меката кожа над китката.

— Може да ти отхапе ръката, момиченце. Не знаеш ли, че първо трябва да питаш?

Дарби много се засрами. Тя се перчеше и за малко Стела да бъде наранена.

Стела потри ръка, Томас веднага застана до нея. Беше побеснял. Обърна се към Дарби.

— Имаш късмет. Ако Стела беше ухапана, нямаше да може да работи следващата седмица. Мисли, преди да направиш нещо прибързано — той потри нежно ръката на Стела.

Дарби не си направи труд да изтъкне, че идеята беше негова.

— Извинявай, Стела.

— Стига глупости. Добре съм.

— Вечерният ни час почти дойде, трябва да се връщаме.

— Не искаме да закъснявате, дами — въпреки че Томас говореше подигравателно, Дарби остана облекчена от думите му. Докато не добави: — Да минем напъряко през парка.

— Разумно ли е? — На Дарби не ѝ беше приятно, че гласът ѝ звучи толкова жално. Само че госпожа Юстъс ги беше посъветвала да не влизат в парка след залез.

— Дватамата с Уолтър владеем положението.

Уолтър предложи ръка на Дарби и тя я пое. Влязоха при Седмо авеню и последваха улицата, която извиваше на изток.

— Пътеката, която извежда на Пето авеню, не е далече — подхвърли Уолтър. — Ще излезем в цивилизования свят след нула време. Не се страхувайте.

Вятърът разтърсваше дърветата, недостатъчната светлина на лампите очертаваше малки кръгове на пътя.

— Да се надяваме, че сме повече от мародерите — пошегува се Дарби.

— Браво на момичето ми.

Томас се насочи към скалния кът от лявата им страна и потегли Стела след себе си.

— Ще се качим горе, за да покажа на Стела гледката. Елате, ако искате.

— Не, благодаря — в момента нямаше желание да се качва никъде. Искаше да се прибере в „Барбизон“.

Стела си свали обувките и ги подаде на Дарби.

— Дръж ги, моля те. Връщам се веднага.

— Сигурна ли си, че идеята е добра? Може да си порежеш краката.

— Томас казва, че гледката е разкошна — тя намигна и тръгна след него.

Уолтър сви рамене.

— Сигурно искат да останат за малко сами. Дано нямаш нищо против. Можем да поседнем тук и да почакаме. Или да се връщаме.

Как да остави Стела? Уолтър свали сакото си и го просна на близкия камък, даде ѝ знак да седне.

— Благодаря — тя пхна ръце под краката и пристегна роклята около себе си като опашка на русалка.

Уолтър я докосна и тя потръпна.

— Предпочиташ ли да облечеш самото ми? — попита той.

— Не, благодаря.

В тъмното дишането му се ускори и тя го чу да се облизва.

— Томас е безумно влюбен в Стела; говори единствено за нея.

— И тя ми се струва запленена от него.

— Разкажи ми за себе си, Дарби.

— Няма много за разказване. Имам две кучета, Джуди и Джоузефин. Шоколадовокафяви лабрадори. Живея с мама и съпруга ѝ.

— Какво се е случило с баща ти?

Странно. Повечето хора избягваха да задават този въпрос. Никой в Дифайънс не питаше за татко ѝ, дори преди той да почине, когато беше болен месеци наред. След скромното погребение господин Сондърс не понасяше да се говори за мъжа преди него. В известен смисъл беше облекчение.

— Той почина. От рак.

— Моите съболезнования — Уолтър я погледна, очите му стъклени в тъмното. — Мама е починала. При раждането ми.

— Моите съболезнования, Уолтър — думите не бяха подходящи; това беше ясно. — Баща ти ожени ли се повторно?

— Не. Останахме само аз и двамата ми по-големи братя. Мразя ги и двамата.

— И моят пастрок е тежък характер.

— Някога да ти е чупил ръката? Това направи по-големият ми брат. Нарочно го направи — в гласа му прозвуча острога, която я изплаши.

— Не, не, нямаше счупени кости. Той просто е грубиян.

— Какво ще кажеш да те целуна? — Той отново облиза устни.

Когато тя заговори, гласът ѝ прозвуча по-изтънял от обикновено.

— Та ние не се познаваме, Уолтър.

— Хайде де, само една целувка.

— Не, благодаря.

— Да ти кажа ли как го направи?

— Кой? Какво?

Уолтър взе едната ѝ ръка и я изви зад гърба.

— Как я счупи? Ето така — той се наведе и дъхът му парна бузата ѝ. — Целуни ме или ще я счупя.

Дарби се опита да се отдръпне, но извитата ръка ѝ попречи.

— Уолтър, престани, боли ме.

— Винаги ми натрисат грозницата, но този път наистина прекалиха.

— Какво? — Сърцето на Дарби блъскаше лудо. Този тон ѝ напомни за господин Сондърс, заплашителен и същевременно жален. — Моля те, спри.

Той изви ръката ѝ още малко и тя изписка.

— Кълна се, че ще я счупя. Най-малкото, което можеш да направиш, е да ме целунеш. Достатъчно тъмно е, не е нужно да ме виждаш, както и аз не трябва да те гледам. Двата грозници.

— Не съм грозница. И ти не си грозник, Уолтър — той щеше да я убие, да я изнасили. Щеше ли Стела да я чуе, ако извикаше?

Той се наведе към нея.

— Целуни ме.

Тя изпълни послушно, докосна го бързо с устни. Той пусна ръката ѝ, обхвана я с две ръце и притисна устните ѝ със своите. Тя го блъскаше с длани, меките му гърди бяха противни, езикът му имаше гаден вкус.

— Престани! — опита се да извика тя, но той заглуши вика ѝ с уста. Ръцете му стиснаха тялото ѝ, мачкаха гърдите, вмъкнаха се между краката. Ако не направеше нещо, той щеше да легне върху нея и тя щеше да остане притисната под тежестта му.

Беше твърде късно. Той я отпусна върху камъка. Тя лежеше по гръб, задъхана, а той коленичи и започна да разкопчава колана си. Тя имаше един-единствен шанс.

Пръстта беше рохка, песъчлива, под дланите ѝ. Тя загреба колкото можа и я хвърли в лицето на Уолтър. Той извика, тя сви колене и го изрита с двата крака в слабините. Той се отплесна назад, падна по гръб и се стисна с две ръце. Отначало не издаде нито звук, докато острият му вик не премина в рев.

Нямаше време да търси обувките на Стела. Дарби се обърна и хукна, като не спираше да вика Стела. Последва пътя, който се виеше през парка към централните улици, където имаше светлина, хора и беше безопасно. Роклята с чадърите беше скъсана и мръсна. Стела

беше все още в парка, вероятно в опасност, но Дарби не можеше да се върне, за да я търси. Докато тичаше към хотела, тя напразно се оглеждаше за полицай или полицейски автомобил.

— Пропуснахте вечерния час — госпожа Юстъс седеше на един от столовете във фоайето, стиснала клипборд в ръка. — И изглеждате ужасно. Това съвсем не е добро начало на престоя ви в „Барбизон“, госпожице Маклафлин.

— Бях със Стела, ние...

— Какво вие?

Ако ѝ разкажеше какво са направили двете със Стела, щяха много да загазят. А тя не можеше да причини това на единствената си приятелка.

— Разделихме се. Много се извинявам, но се изгубих.

— Стела се върна преди петнайсет минути. Трябвало е да останете близо до нея и сега нямаше да имате неприятности.

Стела се беше върнала, така ли?

— Да, госпожо.

В асансьора момичето ѝ отвори вратата и натисна ръчката.

— Добре ли си? Май си имала тежка вечер — тя имаше лъскава черна коса и говореше с испански акцент. Кафявите ѝ очи обходиха лицето на Дарби.

— Добре съм — Дарби се опита да изтрие носа си с пръсти, докато сълзите заплашваха да рукнат всеки момент.

— Вземи моята кърпичка — предложи момичето.

— Благодаря. Ще ти я върна.

Две момичета в хавлиени халати, с ролки на косата я зяпнаха, когато излезе от асансьора.

Стела надникна от стаята си, с четка за зъби в ръка и се поколеба за частица от секундата, преди да пристъпи напред.

— Къде отиде? — изплака Дарби и ѝ стана неприятно, че гласът ѝ звучи толкова жално. — Как се върна толкова бързо?

— Не те видяхме, когато слязохме от скалния кът. А в мрака така и не успях да си намеря обувките. Ти къде отиде?

— Онова момче — Уолтър — ме нападна в парка. Пропуснах вечерния час.

Преди Стела да успее да отговори, Канди излезе от банята и огледа внимателно Дарби.

— Тя как се справи?

Дарби примигна объркано.

— Какво искаш да кажеш? Какво как съм направила?

— Уолтър, нали така? Пробва ли се да ти влезе в гащичките?

Пробва същото миналата седмица с едно от другите момичета.

Дарби се обърна към Стела в очакване на обяснение. Стела вдигна бялата си ръка към врата.

— Не знаех. Повярвай ми.

Канди продължи да обяснява.

— Той е гадняр. Но ми е братовчед, така че не казвай нищо.

— Не разбирам — Дарби смачка кърпичката на топка. — Защо ме запозна с него? Той се опита да ме нарани.

— Боже, боже, каква драма — зацъка с език Канди. — Изобщо не те е наранил. Нали си в състояние да говориш с мен? Малко се е поразлудувал и ти е скъсал роклята. Тя и без това не струваше.

Дарби се разплака. Знаеше, че трябва да се владее, да се върне в стаята си, но риданията напиреха и се изтръгваха направо от сърцето ѝ. Тя отпусна брадичка на гърдите и се прегърна с ръце, напълно самотна. Момичетата я зяпаха, Стела направи колеблива стъпка към нея, след това хлътна отново в стаята си.

Тя се беше провалила напълно. Писмото до майка ѝ беше съсипано, както и любимата ѝ рокля, която се оказа грозна. Утре, рано сутринта щеше да си събере багажа и да си замине за Охайо. Така става, когато се опитваш да живееш нашироко.

По коридора се разнесе силен глас.

— Достатъчно. Оставете я на мира!

Дарби погледна момичето от асансьора, което се втурна към тях. Изглежда, беше станала свидетелка на цялата сцена.

— Ела с мен — тя стисна Дарби за ръката и се изплю на пода, а слюнката ѝ пропусна на сантиметри пухкавите пантофи на Канди.

Шокираната Дарби позволи на момичето от асансьора да я поведе нанякъде. Канди се разкрещя.

— Веднага да почистиш, Есми, боклук такъв.

Момичето изкрещя нещо на испански, но Дарби не го разбра.

Не че имаше значение. Ню Йорк бе успял да я смачка. Не бе издържала дори два дена.

ПЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Офисът на „Уърд Мърдж“ се намираше в грозен блок по средата на улиците с номера, започващи с трийсет, далече на запад от Бродуей, непосредствено до един „Макдоналдс“ и бензиностанция, която обслужваше главно шофьори на таксита. Роуз измина разстоянието от спирката на метрото „Лексингтън“ в опити да проясни мислите си, но се почувства потна и лепкава в утринната жега. Непрекъснато обмисляше какво да каже на Гриф, какво е трябвало да каже снощи. Толкова много неизречени възможности. Не се отказваше от идеята, че ще успее да промени решението му с подходящото изречение, подходящата фраза.

— Среца за идеи в офиса ми след десет минути — съобщи Тайлър, докато профучаваше покрай бюрата на редакторите.

След като хлопна вратата на офиса си, Роуз изстена високо.

— Някой да е напипал нещо сочно? — попита тя, без да насочва въпроса към определен човек.

— Боже, нищичко — отвърна Джена на съседното бюро и потри очи. — Ти обаче сигурно имаш. Ти си кралицата на идеите. Ще ми се да прихвана част от изобретателността ти.

Истината бе, че Тайлър отхвърляше не по-малко от идеите на Роуз, отколкото на другите. Тя обаче знаеше, че няма смисъл да поправя Джена.

Останалите, общо десет, бяха умни и млади. Когато постъпи тук, преди три месеца, беше наясно, че с нея ще се държат, както и с колегите ѝ, но, както можеше да предполага, славата ѝ я беше изпреварила. Останалите репортери често се обръщаха към нея за съвети, трима я бяха помолили да им стане ментор още първия ден. Това беше нелепо, тъй като бяха способни като нея. Може би не в писането, но бяха по-бързи и се адаптираха с много по-голяма лекота в обстановка, където се изискваше бързина и гъвкавост.

Докато Роуз работеше в телевизията, се усещаше приятелство, продуценти и редактори работеха нощем над някоя история и се наливаха с кафе пред залите на редакторите. В „Уърд Мърдж“ се усещаше коренно различна енергия. Двете момичета, които седяха от лявата и дясната ѝ страна, бяха със слушалки през по-голямата част от деня и кимаха в такт с музиката, също като слънчогледи, които се поклащат при всеки порив на вятъра.

Тайлър се показва отново.

— Оказва се, че след десет минути имам разговор със Западното крайбрежие. Идвайте веднага в офиса ми.

Да те подмята продуцент на новините, човек на възраст, бе едно, но да те разиграва един новоизлюпен пикльо бе много по-трудно за преглъщане. Тя последва останалите към малкия офис. Той предпочиташе да провежда срещите им тук, а не в просторната конферентна зала малко по-надолу по коридора, която дяляха с дизайнерска фирма за апове. Служителите се натъпкаха в ъглите, насядаха по перваза на прозореца, неколцина се подпряха на стените. Роуз се отпусна на един от малкото на брой столове.

— Както ви е добре известно, тук сме, за да спасим журналистиката с история след история.

Тя мразеше случаите, когато той започваше с тази реч. Беше толкова измислена и захаросана. Най-добре да спести дрънканиците за потенциалните инвеститори.

— Искам да чуя най-доброто, с което разполагате. Но не забравяйте: в момента ни трябва материали, които ще разтърсят всички, които ще полетят, дори да нямат същата тежест, която искаме при други обстоятелства.

— Чакай малко, нещо се обърках — Роуз трябваше да си затваря устата. Само че не се сдържа. — Винаги си казвал, че преди всичко искаш качествени репортажи. Ако искаш нещо разтърсващо, най-добре да се спрем на видеоматериали с котки.

Тайлър обичаше да се хвали, че е изкарал магистратурата си по журналистика в „Станфорд“, просто така, като прищявка, като начин да убие времето, докато дойде време да ползва тръстовия си фонд. Предпочиташе обаче варианта, в който разправяше, че когато завършвал, бил вече друг човек, вдъхновен да спаси една умираща професия от самата нея. „Уърд Мърдж“, обещавахе той, беше

отговорът, предлагаше репортажи от старата школа, оформени така, че да се харесват на съвременните читатели. Той беше съвършен тъпак, самовлюбен, но приказките му правеха впечатление — беше привлекъл и Роуз, и много други със страст и упорство. Напоследък обаче момчето чудо беше на нокти, притеснен. Колко ли от инвестициите му бяха гръмнали?

В продължение на няколко напрегнати минути никой не каза нищо.

— Не, Роуз. Никакви видеоматериали с котки. Говоря за материал за войник с посттравматичен стрес, който го е преодолял с помощта на безглутенова диета. Или нещо за перуанския чай, който всички пият, за да постигнат по-високо самосъзнание. Става ясно, че трябва да се обвържем с новини и развлечения, за да полетим.

Останалите от персонала зашушукаха в знак на одобрение.

Роуз забарабани с химикалката си по тетрадката. Всички останали бяха с айпади. А тя, все едно беше донесла мастилница и перо.

— Виж, нямам нищо против оригиналността. Но си мислех, че стоим на разстояние от модните неща.

— Така беше миналата седмица. Трябва обаче да увеличим читателите. Ще се срещна с потенциални поддръжници и искам да им покажа, че притежаваме уменията да се разгърнем като водеща новинарска агенция. Идеи?

Джена се задейства.

— Какво ще кажеш за двама инвестиционни банкери, които се борят за правата над любимеца им игуана.

— Игуаните не са фотогенични. Нито инвестиционните банкери. Следващият.

— Мога да направя нещо за притока на млади имигранти от Мексико. Говорим за деца, които пресичат границата сами.

— Харесва ми. Намерете ми хлапе, което иска да прекоси границата, за да участва в риалити. Нещо с тръпка.

— Ти шегуваш ли се? — приведе се напред Роуз. — Това е невъзможно, да не говорим, че е странно.

— Нямам предвид точно това. Говоря за нещо в тази връзка. Знаеш какво имам предвид, нали, Джена?

Джена кимна.

— Ти какво си ми подготвила, Роуз?

Обикновено бе готова да избълва по няколко възможности, но сега бе така измъчена от недоспиване, че нищо не ѝ хрумваше.

Тайлър се отпусна назад на стола и започна да кръжи, както всички казваха, с помощта на малка гумена топка, увиснала на връвчица от тавана над бюрото. Когато се подразнесе от нещо, той я хвърляше на широки кръгове из стаята и я хващаше, когато политаше обратно, след това я хвърляше отново. Всички близо до нея трябваше да се навеждат или да се отдръпват настрани, за да не ги удари.

— Чувал ли си за хотела за жени „Барбизон“?

Всички стажантки и редакторки закимаха. Роуз се усмихна. Силвия Плат не беше умряла напразно.

— Какво за него? — попита Тайлър.

— Навремето е бил място за неомъжени момичета в Ню Йорк. Оказва се, че има десетина възрастни жени, които все още живеят там — били оставени, след като бил превърнат в апартаменти. Мога да направя материал за живота им сега.

— Извинявай, но какво им пука на читателите ни за група старици? — Тайлър запрати топката с такова ожесточение, че Роуз се притесни, че ще се откъсне.

Той беше прав. Защо им е на читателите на „Уърд Мърдж“ да се интересуват от реликви от друг век, които все още си слагат бели ръкавици, когато излизат да разходят кучетата си?

Защото тя бе видяла същината на живота си в техния, защото същото щяха да усетят и други жени. Идеята ѝ хрумна ненадейно.

— Има една с ужасен белег на лицето. Изглежда, е била наръгана от камериерка през 50-те. След това камериерката паднала от терасата и загинала. Мога да поговоря с нея, да използвам трагедията, за да привлека читателите към тази история.

Той спря полета на топката и я погледна с интерес.

— Колко голям е белегът?

— Ами, не съм сигурна. Тя е винаги с воалетка.

— Накарай я да си покаже лицето, направи снимки, видео и ще направим нещо за трагедията. Ще я съживим, след това ще изровим нещо, което се е случило днес, за да сравним. Намерете онази манекенка, която беше наръгана през осемдесетте. Можем да сравним и да направим контраст.

Адски тъпа идея. Роуз обаче бе наясно, че трябва да премълчи.

— Ще видя какво може да се направи.

— Чудесно. И вземи Джейсън за снимковия материал.

— Джейсън ли?

— Видео спец на свободна практика. Той ще те напътства, за да не станеш прекалено съзлива. Следващият.

Роуз се отпусна назад с раздразнение. Добре поне, че най-сетне престана с тази топка. А тя получи зелена светлина.

След като Тайлър ги освободи с обичайните клишета („Обратно на конете, воини!“), Роуз слезе долу и си взе чаша кафе от партера. Излезе навън, тръгна на юг по Десето авеню и провери телефона си. Не бе получила нищо от Гриф, нито есемес, нито съобщение по гласовата поща. Сутрешното ръмжене на трафика ѝ се стори оглушително, затова се насочи на изток към тиха пресечка и набра.

— Здравей, Роуз.

Тя остана изненадана, че той вдигна след начина, по който изфуча снощи и прекара няколко часа с Мади в бара, преди да се върне в празния апартамент. Браво на него, че бе готов да хване бика за рогата.

— Гриф, трябва да поговорим — всичко, което казваше, беше предварително програмирано, поредицата изречения бяха устояли на времето, когато един е бил отхвърлен от друг.

— Знам и ще поговорим. Съжалявам, че стана така.

— Защо трябва да се връщаш? Нямах представа; не ми показа с нещо, че не си щастлив.

Той въздъхна.

— Не е това. Осъзнах, че не става въпрос за моето щастие. Аз съм щастлив, по-щастлив съм с теб. Докато момичетата не намерят някаква стабилност, не мога да ги оставя. Струва ми се, че Миранда има сериозно заболяване.

— В какъв смисъл?

— Много възможно е да има биполярно разстройство. Опитваме се да разберем нещо повече.

— Съжалявам — не можеше да спори с него. Болестите на ума бяха точно толкова ужасни, както и тези на тялото, много подобни на рака. Също като баща ѝ, който не можеше да се контролира и чието положение се влошаваше с всеки изминал ден. — Какво ще правиш?

— Ще намерим център за лечение. Сложно е, затова трябва да съм около нея.

— Мислиш ли, че след като кризата премине, ще се върнеш? Можем ли да продължим откъдето прекъснахме?

— Може би. Ако ти искаш. Не знам дали тогава все още ще го искаш.

— И аз не знам.

Разбира се, че щеше да го иска. Защо да се заблуждава? Беше инвестирала три години във връзката им и не бе никак лесно да се откаже.

— Господи, Роуз, това е мъчение. Знам, че го повтарям непрекъснато, но много се извинявам, че ти го причинявам — гласът му беше тежък, тъжен. Защо не й се беше доверил, защо не беше споделил с нея какво става? Знаеше, че Миранда е трудно дете, но предполагаше, че е нещо обичайно за тийнейджърките. Нещо от рода на „родителите ми се разведоха и ми съсипаха живота“.

— Просто ми се иска да ми беше казал нещо по въпроса по-рано. Можех да помогна.

— Проблемът не е твой. Ние с Кони сме отговорни.

Роуз погледна часовника си. Трябваше да се връща.

— Може ли да продължим да си говорим?

— Разбира се. Заминавам с кмета за Олбъни за няколко дена. Ще поговорим, когато се върна.

Двайсет минути по-късно, когато беше на бюрото си, телефонът на Роуз звънна. Мади звънеше, за да научи какво става. Тя й предаде набързо разговора с Гриф.

— Ти си напълно луда — Мади никога не криеше мнението си. — Би трябвало да си ядосана, не да се държиш като смотанячка, която проявява разбиране.

От тези думи я заболя.

— Не съм смотанячка — Роуз наведе глава с надежда за малко усамотение. — Той преживява нещо ужасно, също както стана при нас с татко. Проявявам спокойствие и разум и се надявам той да се осъзнае.

— Ти наистина ли искаш такъв мъж?

— Какъв, който държи на децата си ли? Да, всъщност, да.

— Много мъже се развеждат и се грижат за децата си, без да се налага да се връщат при бившите си съпруги. Има нещо повече. Той ти дава съзливата версия, защото знае, че ще се вържеш.

Ако беше Мади, щеше да хвърли Гриф от най-близката скала, но според Роуз той не беше съвсем наясно с действията си. Гриф беше човек с болно дете, на когото отчаяно му се искаше тя да се оправи.

Остра болка прониза скалпа ѝ, за да извести главоболието. Мади имаше право, Гриф също. Тя не знаеше какво да мисли.

— Все още не съм готова да го отпиша. Според мен, той също — тя потри слепоочията си с палеца и безименния. — Моля те, Мади, имам нужда от подкрепа. Нито една от нас няма деца, така че не знаем как мислят родителите.

— Затапи ме. И без това доведените сладурски деца ми създават достатъчно главоболия, така че нямам желание да се занимавам с генетично пръкнали се отрочета. Обещай ми, че няма да го чакаш прекалено дълго. Заслужаваш някой по-добър.

Роуз обеща и затвори, след това се зарови да проучва историята на „Барбизон“, което бе чудесно, защото я разсея от всичко, което ѝ се беше стоварило на главата.

* * *

Апартаментът беше празен, както обикновено, когато Роуз най-сетне се добра до дома. Костюмите на Гриф, ежедневните, не бяха в гардероба, чекмеджетата с чорапи и бельо бяха празни и оставени наполовина отворени.

Тя се просна на леглото с надеждата да си поплаче хубаво, но тъй като сълзите не избликнаха, тя стана и седна до прозореца. Нямах ли да е най-добре да изхвърли останалите му костюми на улицата?

Не. Трябваше да изчака, да го остави да се върне при Кони и да види колко е противно, а след това да му позволи да се върне с известни условия. Щеше да поиска да се оженят, да купят мебели, да се срещнат с адвокат. Тя прехвърли списъка наум. Защо не беше наела дизайнер, който да се справи с апартамента с един замах? Може би ако той се чувстваше по-улегнал или бе инвестирал финансово, тогава щеше да остане. Най-малкото, тогава тя щеше да има приятно

местенце, на което да остане, поне за известно време, вместо да се завира в тази гробница.

Едва се сдържа да не се пъкне под завивките и да заспи, да изключи ума си поне за кратко. Трябваше обаче да запази работата си, което означаваше да се държи смело и да очарова жената от долния етаж. Бръкна в чантата си, за да намери писмото, което написа, докато беше на работа, в което молеше за кратко интервю. Знаеше, че първо трябва да спечели доверието на госпожица Маклафлин, освен това не искаше да я уплаши.

След като си сложи червило и се среса, тя грабна плика и ключовете и взе асансьора до четвъртия етаж.

Кучето, което се казваше Пилчо, се разляя ожесточено, когато почука на вратата на 4Б. Чу приглушен глас да му казва да мълчи, затътриха се стъпки. Тя отстъпи назад и се постара да си придаде приятелско изражение, а плика пъкна зад гърба си. Вратата не се отвори дори на сантиметър. Тя почука отново.

— Госпожице Маклафлин, у дома ли сте?

Нито звук.

Долепи ухо до вратата. Имаше странното чувство, че някой се таи от другата страна.

— Аз съм Роуз Луин. Живея на горния етаж. Искан да се представя.

Тя зачака. Жената дори не поздрави. Роуз можеше да слезе и да каже, че в апартамента им има теч и иска да се увери, че всичко е наред с тавана на съседката. Така поне щеше да влезе. Не беше във форма. Обикновено подобно мислене идваше инстинктивно.

Все трябваше да намери начин да се добере до жената.

— Извинете, че ви притесних. Искан да ви поздравя. Аз съм нещо като историк журналист и искам да науча какъв е бил „Барбизон“ през петдесетте. В момента правя проучване за статия.

Кучето изляя остро, но бързо му бе наредено да мълчи.

— Добре, извинявайте за безпокойството — невероятно. Тази жена стоеше на няколко сантиметра зад затворената врата. Кой се държи по този начин? — Ще пъкна писмо под вратата ви. Надявам се да намерите време да го прочетете. Много бих се радвала, ако ми помогнете. Пак ще се отбия.

Пъхна писмото под вратата, макар да очакваше то да се изстреля обратно.

— Тръгвам. Пожелавам ви приятна вечер.

Когато се върна в апартамента, тя си наля чаша вино и се сгуши на канапето. Имаше нужда от тази история. Беше първият материал, за който двамата с Тайлър бяха единогодушни от много време насам. Жената в 4Б беше истинска загадка, живееше сама с малкото си кученце, в същия апартамент, година след година. Как запълваше времето си? Имаше ли семейство? Имаше ли близък, на когото да разчита?

Тих звук прозвуча отново през отворения прозорец. Отново музиката. Роуз се настани на перваза, стиснала чашата вино в ръка, и се заслуша, докато интересната ѝ съседка пускаше все същата тъжна, приятна мелодия.

ШЕСТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Момичето от асансьора щракна лампата в стаята на Дарби и затвори вратата след тях.

— Не обръщай внимание на жирафите, те са гадна група.

Дарби зяпна момичето. Есми, така се обърнаха към нея. Беше висока колкото нея, с кадифени кафяви очи, подчертани от строго изтеглена назад коса.

— Жирази ли? — изграчи тя и избърса очи с кърпичката.

— Дълги вратове, подлагат се на хищниците. Надяват се някой лъв да нападне, нали ме разбираш. Голям, мъжки лъв.

Докато говореше, тя мина зад Дарби и дръпна ципа на роклята ѝ. Дарби я остави да падне на пода и се отдръпна.

— Ще я изпера, зашия и ще стане супер. Не се притеснявай — акцентът ѝ беше силно изразен, разрязваше въздуха.

— Ти откъде си? — не се сдържа Дарби.

— Манхатънвил. Преди това от Пуерто Рико. Между другото, аз съм Есми. Знаеш ли къде е Манхатънвил?

— А пък аз съм Дарби. Не, не точно. Звучи много красиво.

— Не, *chica*^[1]. Слушай какво ти казвам. Стой си в Ийст Сайд. Нали току-що пристигна?

— Да — отново се почувства безкрайно нещастна. Беше заобиколена от гадни момичета, а не бе направила нищо, за да предизвика гнева им. Или може би беше? Съществуваха ли някакъв код или парола, която беше пропуснала? В гимназията предпочиташе романите пред съучениците си. Поне те се четяха лесно.

— Недей да плачеш отново. Тези момичета са си такива. Трябва да закоравееш.

— Просто искам да се прибера.

Есми помълча за кратко, след това поведе Дарби към леглото и я накара да седне.

— Първоначално градът е страшен, дори за тези момичета. И при мен беше така. Когато слязох от самолета от Сан Хуан, имах чувството, че ще умра от студ. Навсякъде имаше лед и сняг. Леля ми каза, че когато за пръв път се качила в метрото, се опитала да намери кордата, за да го спре, също както е в автобус, нали? — Тя изруга тихо, но Дарби не успя да разбере думата. — Ще свикнеш, не се тревожи. Трябва да решиш какво искаш. Не им позволявай да те тъпчат.

— Аз ги виждах като газели, не като момичета — усмихна се Дарби. — Жирафи обаче ми харесва повече.

— Точно така. Присмивай им се. И помоли госпожа Юстъс да те настани на друг етаж. Може да бъдеш при момичетата от „Кейти Гибс“, не с тези чудовища. Те са най-мърлявите гости в хотела. Зарязват чорапи и жартиери в банята, не се интересуват кой какво вижда. Отвратителни са.

Дарби не спомена, че плюенето също е отвратително.

— Благодаря ти, че ми помогна, Есми. Беше много мило.

— Че как иначе. Прецених, че не си като тях.

— Определено не съм; погледни ме. Роклята ми е неподходяща, косата. Можеш да вземеш тази рокля и да я изгориш, все ми е едно. Никога повече няма да я облека — тя все още усещаше дъха на Уолтър, езика му, усещаше ръцете му по себе си.

— Честно казано е малко скучновата. Защо точно чадъри?

Отговорът ѝ изненада Дарби.

— Реших, че щампата е интересна.

— Трябва ти малко блясък. Чадърите не са бляскави.

— Ти не разбираш. Аз ще ставам секретарка. Секретарките не трябва да са шик.

Есми пристъпи към прозореца и го отвори. Седна на перваза и си нагласи шапката.

— Защо да се ограничаваш? Аз не го правя. Ще стана известна артистка. Тази седмица се явявам на изпит в Американската академия за драматично изкуство. Ще правя филми и феновете направо ще припаднат по мен.

Дарби погледна Есми с нов интерес. Никога не беше виждала човек с нейния акцент в главна роля. Второстепенна, да, но не и като Джуди Гарланд и Катрин Хепбърн. Те нито говореха, нито изглеждаха като това момиче.

— Знам, мислиш, че не съм подходящият тип. Само че аз мога и да съм изящна, мога да съм и огнена. Ще им покажа, когато се явя на прослушването. Направо ще ги забия.

— Какво трябва да направиш на прослушването?

— Ще представя монолог от „Ромео и Жулиета“. От Шекспир. Амбициозен избор.

— Колко вълнуващо.

Есми грабна халата на Дарби от стола и ѝ го подхвърли.

— Трябва да излезем тази седмица. Ще ти покажа най-хубавите места в града. Истинските. Никакви нафърфалосани супер клубове.

Дарби не знаеше какво да каже. Майка ѝ нямаше да одобри, ако се мотае с прислугата от хотела. Колебанието, изглежда, се изписа по лицето ѝ, защото Есми сви рамене и стана.

— Не си длъжна. Сигурна съм, че ще имаш достатъчно работа покрай курса.

На Дарби не ѝ се искаше да отблъсне единствения човек, освен Стела, който се държа мило с нея. Ама пък в какво я въвлече Стела. Трябваше да се държи на разстояние, да бъде внимателна.

— Благодаря ти за поканата.

— Няма защо. Слушай какво ти препоръчвам. Поговори с госпожа Юстъс и стой далече от жирафите. Успех.

Дарби искаше да каже още нещо, да протегне ръка и да покаже на Есми колко ѝ е благодарна за помощта и милите думи. Есми затвори вратата и тя изщрака тихо. Не каза нищо повече.

* * *

Госпожа Юстъс обеща да потърси нова стая на Дарби, но четири дена по-късно момичето все още нямаше резултат. Свикна да става рано, преди останалите, да влиза бързешком в банята, тихо, а след това да отива на курса в училище „Катрин Гибс“. През първия ден директорката изброи квалификациите за дипломантките на „Гибс“, включително безупречна работна етика и безупречно държание. Когато добави, че всички, които завършват, са известни с това, че са „природно надарени физически“, Дарби можеше да се закълне, че жената погледна право в нея, при това не в добрия смисъл. Това пък

какво означаваше, дяволите да го вземат? Красива ли? Едрогърда, може би? Тя изпъна рамене и седна изправена.

Повечето часове бяха скучни: писане на машина, стенография, комуникации и тестове по правопис. Вече бе получила лоша оценка, задето имаше бримка на чорапа, и още една, задето се бе прегърбила. Липсваше ѝ учителката ѝ от гимназията, която им даваше за домашно да анализират подробно разкази и руски романи. В сравнение с това, да се учи да печати и да запомня символите в стенографията бе повече от отегчително.

В четвъртък вечерта, през първата седмица, тя беше отчаяна. И гладна. Беше чакала другите момичета да излязат, за да слезе в трапезарията на „Барбизон“, и изпусна вечерята за пет минути. Гледаше тъжно менюто пред вратата, когато Есми влезе с парцал и кофа.

— Есми?

— Здравейте, госпожице Маклафлин — кимна ѝ Есми, но продължи.

— Чакай — Дарби се втурна след нея и сложи ръка на нейната. Изражението на другото момиче беше приятно, но не и топло. — Исках да ти благодаря за всичко, което направи за мен миналия уикенд. Много ми помогна.

— Радвам се — тя остави кофата на пода. — Оставиха ли те на мира жирафите?

— Засега. Освен това помолих госпожа Юстъс да ме премести и тя действа по въпроса. Междувременно се опитвам да заобикалям графика им. На училище съм почти по цял ден, така че е лесно — не спомена, че изпитва ужас от предстоящия уикенд, когато нямаше нищо за правене. Ако седеше в стаята си през всичкото време, щеше да полудее, беше сигурна.

Есми кимна към трапезарията.

— Да не би да изпусна вечерята?

— Да. Заплеснах се с домашните.

— Да ти взема ли кифла, нещо друго?

Дарби притисна ръка към корема си.

— Можеш ли? Нали няма да си навлечеш неприятности?

— Ще се видим в стаята ти. Бъди там в десет.

Както беше обещала, Есми пристигна с няколко филии хляб, натъпкани в кошницата с прането, и малко бурканче малиново желе и нож.

— Та това е прекрасно, благодаря ти! Искаш ли малко?

— Не, ще сгъна няколко чаршафа, докато похапваш, ако нямаш нищо против.

— Давай — Дарби седна на бюрото си и намаза сладкото върху хляба.

— Каж ми, как мина прослушването?

Есми ѝ се усмихна широко.

— Супер. Беше вчера и ще ми кажат резултата след около седмица.

— Разкажи ми. Нервна ли беше?

— Никога не съм нервна. Те обаче бяха. В мига, в който си отворих устата, пролича, че не са очаквали пуерториканка да се яви в префърцунената им академия. Всички останали говореха правилно. Аз обаче си казах монолога и съдиите се шашнаха.

— Много се вълнувам за теб. Не мога дори да си представя да направя подобно нещо. Какъв кураж имаш само.

— Тази работа с куража е лесна, след като единствената ти друга възможност е да сгъваш чаршафи и по цял ден да се занимаваш с гости.

— Сигурно е трудно да се занимаваш с толкова много момичета.

— Мръсна и противна работа. Но за компенсация правя красиви неща вечер.

— Какви?

— Ако искаш, ще ти покажа. Ела с мен. Приключвам в девет и трийсет.

— Не мога. Ще пропусна вечерния час.

— Лесно можеш да се измъкнеш отзад. Ще ти покажа как.

— Това е безобразно късно, нали?

— Други планове ли имаш? — попита Есми.

Дарби преглътна и отхапа нова хапка хляб.

— Не точно.

— Излизала ли си след миналия уикенд?

Не ѝ беше приятно да признае, че не е излизала. Беше посветила цялата си енергия да ходи на училище и да се връща и въпреки че

останалите момичета от курса бяха приятелски настроени, тя нямаше намерение да завързва приятелства.

Есми не ѝ даде възможност да отговори.

— Хайде, Дарби, поживей малко. Ела с мен довечера. Ще те чакам отвън. Не закъснявай — тя пристъпи към малкия гардероб на Дарби и го отвори, извади черната брокатена рокля, която облече на погребението на баща си. — И облечи това.

Когато Дарби излезе от „Барбизон“ в девет и трийсет на секундата, Есми затича към нея и се разписка. Беше в яркочервена рокля от тафта с фино бродиран ръб на врата. Косата ѝ сега беше пусната и се стелеше на нежни къдрици. Изглеждаше по-модерна от което и да било от момичетата на етаж на Дарби.

Когато таксито влезе в Ийст Вилидж, видът на улицата се промени. Сградите не бяха по-високи от шест етажа, по тротоарите се търкаляха угарки и смачкани вестници. Дарби едва не се задави от миризмата на урина, когато слезе от таксито, въпреки това последва Есми по тясна уличка между две сгради към малък вътрешен двор без дървета, зад една от сградите.

Есми се усмихна на чернокож мъж, който пушеше пред вратата, и потегли Дарби към мрака.

— Къде отиваме? Откъде знаеш къде да отидеш? — попита Дарби.

— Някои вечери работя тук и поемам шапките на господата. Бакшишите си ги бива, а вътре е направо диво.

— Какво представлява това място?

— „Флатед Фифт“. Джазклуб. Всички велики идват тук, след като са свирили на напудрените места по Петдесет и втора улица. Тук е семпло и мърляво и е направо върхът.

Тя беше съгласна с първите два епитета. Минаха през малка кухничка, а готвачът ги изгледа, докато профучаваха.

— Какви ги вършиш, Есми? — попита той. — Знаеш, че той не понася да водиш разни, които не плащат.

Есми вирна брадичка и постави ръка на ханша.

— Сам, запознай се с Дарби. Дарби, това е Сам. Той си въобразява, че управлява заведението, но не е така. Нали, Сам?

Готвачът я изгледа навъсено.

— Ако те спипа, ще те уволни, Есми.

Дарби го погледна настойчиво. Чертите му не бяха нещо особено — прекалено голям нос, ъгълчетата на очите смъкнати надолу — въпреки това той, странно наистина, беше красавец, със съвършена брадичка с трапчинка. Беше някъде в средата на двайсетте, но имаше момчешка стойка, с дълги крайници и остри ръбове.

Обърна се отново към печката.

— Маниери, Сам. Ще трябва да си поговоря с баща ти по този въпрос — Есми не дочака отговор, дръпна Дарби навътре и мина през летяща врата.

Намираха се в мазето. Централното помещение, с нисък таван беше препълнено с народ, смес от бели и чернокожи, млади мъже и жени, които позираха, пушеха и си приказваха.

Есми стисна ръката на Дарби.

— Чакаме Стик Хокинс. Казват, че щял да дойде тази вечер, но човек никога не знае с тази котка.

— Стик? Котка? — Дарби погледна объркано Есми.

Другото момиче се разсмя.

— Няма страшно, ще наваксаш.

Дарби не беше сигурна. Това място я плашеше и тя огледа изходите, докато се питаше кой е най-бързият начин да се измъкне, ако стане пожар или сбиване. Всички тези хора натъпкани вътре, сред дима и мрака, караха сърцето ѝ да бие по-бързо, а устата ѝ пресъхна от обзелата я паника. Искаше ѝ се да избяга, да се върне в самотната си стаичка. Само че нямаше да може да изтърпи още една нощ да се мята и размишлява.

— Имаш вид на човек, на когото ще му прилошее — очите на Есми бяха весели, малко подигравателни.

— Не, добре съм. Какво ще правим сега?

Есми я дръпна към маса с две свободни места. Пристигна сервитьор с дълга, бяла престилка, бяла риза и тънка черна вратовръзка, прошепна нещо на ухото на Есми. Тя докосна вътрешната страна на китката му с пръст, разсмя се на онова, което той казваше, и поръча два коктейла „Кисело уиски“.

— Сега ще пийнем. Ще ти дойде смелост, когато не си трезва.

Шумът в помещението учуди Дарби. Въпреки че две от стените бяха покрити с марокански килими, за да абсорбират звука, те не бяха особено ефективни. Другите двама клиенти, седнали на разклатената

маса, дори не си направиха труд да прекъснат разговора, който водеха на висок глас, за да ги поздравят. Дарби отпи от напитката и се огледа. Декорът беше минималистичен. Едната стена беше гола, виждаха се единствено голи тухли. Зад сцената бяха закачени стари афиши, въгълчетата им бяха навити, смачкани. Пласт мръсотия, мазнина и пепел от цигари покриваше пода.

Публиката започна да негодува, викаше Стик и се носеха ръкопляскания. Най-сетне четирима музиканти се качиха на сцената. Единият се настани зад барабаните, друг нагласи саксофона на врата си, а третият подготви виолончело. Тромпетист се изправи пред микрофона.

— За съжаление, Стик още не е дошъл — обяви тромпетистът.

Публиката се развика недоволно, но музикантите дори не трепнаха. Той вдигна ръка над очите си, за да скрие светлините, и погледна публиката. Седналата до нея Есми беше изпънала гръб, когато сякаш я удари ток.

— Къде е Есми? — провикна се мъжът.

Есми се обърна и се усмихна на Дарби и неочаквано се озова на сцената, нагласи микрофона и се усмихна на тълпата.

— Знам, че искате Стик — измърка тя в микрофона, — но тази вечер ще трябва да се примирите с мен.

Публиката зажува с интерес. Тогава Есми запя. Гласът ѝ беше завладяващ, нисък и първоначално Дарби се напрягаше да чуе, уплашена, че новата ѝ приятелка няма да успее да огласи заведението. След кресчендо в края на втория куплет тя отпусна глас и той полетя.

Есми имаше притегателно, сексуално присъствие на сцената, бедрата ѝ се движеха в такт с музиката, раменете ѝ откликваха на ритъма с плавни, изящни движения. Когато приключи, клиентите започнаха да ръкопляскат и да подсвиркват. Дарби се надяваше тя да пее още, но движение край вратата привлече погледа ѝ. Един мъж обикаляше масите, стискаше ръцете на всички и кимаше. Стик беше пристигнал. Есми бързо скочи от сцената и зае мястото си.

— Толкова си талантива, Есми — заяви Дарби. — Умееш да пееш.

— Чакай да чуеш това. Моето пеене е едно нищо в сравнение със свиренето на този човек.

След малко сервитьорът им донесе две напитки.

— От господина ето там — той посочи един мъж, седнал през две маси, неговата изолирана сред хората, които жестикулираха и пушеха.

Дарби отпи от напитката си. Мартини. Никога досега не беше пила и разбра какво е единствено по формата на чашата.

— Не го прави — Есми изтръгна напитката от ръката ѝ и разля част по пода.

Дарби остана силно изненадана.

— Повярвай ми, не искаш да вземеш абсолютно нищо от този тип.

— Защо? — тя го стрелна с поглед. Той ги наблюдаваше, а по белязаното от шарка лице пълзеше закачлива усмивка. Очите му бяха огромни, като на басет, с тъмни торбички отдолу. Досега никога не я бяха черпили и тя не знаеше какъв е протоколът.

— Той е ченге под прикритие. Казва се Куигли. Вечно души, опитва се да разбере какво става.

— А става ли нещо?

— Не, разбира се. Хората просто си пият и слушат музика. Какво лошо има?

— Тогава защо е тук?

— Ченгетата обикалят всички джазклубове, търсят конче. Ако приемеш напитка от него, той ще реши, че искаш да говорите и всички музиканти ще те намразят.

Дарби не разбра какво иска да каже тя.

— Какво конче търсят?

— Не, *chica*. Хероин.

— О!

— Много музиканти казват, че това е единственият начин да канализират музиката. Щом се е получило при Бърд^[2], искат да пробват и те.

Имената бяха като таен код.

— Кой е Бърд?

— Чарли Паркър, алт — саксофонистът. Получил прякора, когато накарал бандата си да спре един автомобил на път към представяне, за да подгони едно пиле. Вечерта го излял за вечеря.

— Ти някога вземала ли си хероин?

Есми погледна Дарби все едно беше луда.

— Ти майтап ли си правиш? Имам по-добри неща, към които се стрема, вместо да се друсам.

— Тогава как помага на музикантите?

— Стават по-креативни, дава им идеи, докато свирят соло, доколкото знам.

Дарби погледна отново полицаля.

— Всички ли знаят, че е ченге?

— Разбира се. Всички участваме в тази игра. Преструваме се, че не знаем; той също се преструва, че не знаем. Предполагам, че просто харесва музика. Само че ти не го окуражавай.

Стик седна на пианото и отмери ритъма. Беше с проскубана брада и лъскав черен костюм. Докато другите музиканти свиреха, той се заклати напред-назад за минута, след това стана и започна да танцува нещо като жига, едната му ръка на пианото. Най-сетне се метна към пейката, ръцете му се втурнаха по клавишите, едва ги докосваше, докато краката му в мокасини отмерваха собствен ритъм по пода. Звучите бяха странни и натрапващи. Последва бързо, ожесточено свирене, което понякога звучеше великолепно, друг път нестройно.

Дарби отпи нова глътка от коктейла с уиски и едва не се задави, когато Стик изпълни две арпеджио толкова бързо, че ръцете му изгубиха очертанятията си. Когато приключи, публиката стана на крака и поиска още.

* * *

Следващата песен беше в изпълнение на изпълнителя на хорн и звукът се разнесе плътен и тъжен. Когато започна соло, звукът нахлу в тялото на Дарби като музикален куршум. Тя си спомни звука на вятъра в нощта преди смъртта на баща си. Следобедът се беше извил топъл вятър, първият силен, топъл вятър след дългата зима, който разнесе мирис на кал и нов растеж. До вечерта вече виеше около къщата.

— Господ е решил да помете студа — подхвърли майка й.

Дарби чу баща й да стене от болка на горния етаж и вдигна поглед от четивото на кухненската маса.

— Дали да не му дадем нещо или да повикаме доктора?

— Няма какво да се направи. Докторът не може да му помогне. И аз не мога.

Последния път, когато баща ѝ беше на път, майка ѝ се оплакваше от отсъствията му, а когато се върна, му се нахвърли с озлобление, защото го били уволнили. В момент на затишие Дарби го попита какво се е случило.

— Твърде много ме харесват — отвърна той. — Шефът смята, че съм заплаха за работата му. И е прав.

Същата зима, преди да отслабне, той купи лодка и се зае да възстанови хамбара. Майка ѝ беше възмутена от разходите и Дарби не я винеше. Единствената вода беше река Моми, която минаваше през града. Никой не плаваше по нея, тъй като имаше твърде много камъни. Защо тогава да си купуваш лодка, която никога няма да използваш?

Винаги, когато атмосферата в къщата се нажежаваше, Дарби отиваше в хамбара. Двамата с баща ѝ минаваха с шкурка корпуса от шперплат, вдъхваха аромата на дърво и лак, потрепераха от течението. Или пък тя натъпкваше маджун в дупките от болтове, след това минаваше с шкурка, докато сравняваха любимите си герои от Шекспир. Неговият беше Фалстаф. Нейният, Клеопатра. Когато по транзистора засвиреше валс, той я грабваше и двамата се въртяха заедно из хамбара и когато музиката спреше, баща ѝ се покланяше ниско и я наричаше лейди Дарби.

Последната му вечер сред живите, Дарби поседя с него, почете на глас от „Хенри V“. След като той спря да диша, тя постави ръцете му на гърдите, както беше виждала по филмите, и на зазоряване събуди майка си с новината.

Господин Сондърс започна да посещава майка ѝ скоро след това. Щом се ожениха, започна да обижда и тормози Дарби. Повечето вечери тя отиваше в хамбара, сядаше вътре в недовършената лодка и четеше, припомняше си как подсвиркваше баща ѝ, как се смееше и хвалеше работата ѝ. Един ден, когато се върна, откри, че господин Сондърс е съсипал лодката с брадва.

Тромпетистът отново излезе в средата на сцената. Острият като нож звук прониза доспехите на Дарби, същите доспехи, които не беше сваляла, откакто господин Сондърс се нанесе. Дарби си пое дълбоко дъх и цялото ѝ тяло завибрира с музиката. Стомахът ѝ се преобърна, горчивият вкус на алкохола бе все още полепнал по устните ѝ и тя

стана и се измъкна през задната врата. Коленичи по напълно нетипичен за една дама начин.

— Добре ли си? — Сам беше застанал на вратата и я наблюдаваше. Около него блестеше светъл ореол, затова тя не успя да види изражението му.

— Не ми е добре — Дарби си пое дълбоко дъх. — Сигурно е от дима.

Той хлътна вътре. Беше се представила като глупачка. Не че имаше значение, разбира се. Той се върна с чаша.

— Пий. Ще се почувстваш по-добре.

Тя очакваше нещо остро като горчиво кафе, вместо това езикът ѝ оживя от сладкия аромат. Мляко и захар и още нещо.

— Какво е това?

— Чай от кардамон.

— Прекрасен е — тя отпи нова глътка.

— Кардамонът идва от горите на Индия и е добър за много неща, включително храносмилане, хълцане и дори лош дъх.

Тя покри устата си ръка.

— Лош дъх ли имам?

Той се разсмя.

— Нямам никаква представа какъв е дъхът ти. Просто реших, че не ти е добре.

— Музиката, тромпетът — обяснението ѝ прозвуча глупаво дори на нея.

— Все едно ще бъдеш насечена на късчета, нали?

Тя вдигна към него поглед, обзета от удивление.

— Да. Не можеш да контролирам мислите си. Винаги ли е така?

— Само когато слушаш най-добрите музиканти.

— Хареса ми, много ми хареса, когато свиреха заедно и тогава имаше смисъл. През повечето време обаче не беше така.

— Ще разбереш, след като послушаш достатъчно бибоп. Все едно учиш чужд език. Всичко в началото е една каша, след това ти става ясно.

Дарби не беше сигурна.

— Какво, по дяволите, става? — Есми надникна навън.

Дарби върна чашата на Сам и се усмихна.

— Не ми беше добре.

— Да не би Сам да ти е дал някоя от моджо отварите си?

Незнайно защо при този въпрос я заболя. На Дарби ѝ се искаше да е единствената, която е пила от специалната напитка. Въпреки че беше глупаво.

Есми ѝ помогна да се изправи.

— Хайде, да се разкараме.

На Дарби никак не ѝ се искаше да тръгне, но беше късно.

В „Барбизон“ Есми я вкара през входа за персонала от едната страна на сградата и двете се прегърнаха бързо преди Дарби да започне дългото изкачване нагоре към нейния етаж. Стъпваше леко, гледаше в краката си и затова не видя двойката, която се целуваше на площадката на третия етаж, докато едва не се блъсна в тях. Бяха се притиснали в мозайката от плочки, всички сини и зелени, които представяха дълбоководна сцена. Червената като на русалка коса на Стела изпъкваше на този фон.

— Извинете — Дарби извърна поглед и се опита да мине покрай тях.

Стела извика от изненада и проточи врат над главата на приятеля си.

— О, Дарби, така ме изплаши! Двамата с приятеля ми Пол тъкмо се сбогувахме. Радвам се да те видя. Искаше ми се да те видя, за да се извиня. За онази вечер.

— Добре — тя се промъкна покрай тях. Нямаше абсолютно никакво желание да обсъжда вечерта с Уолтър. Стела обаче се отдръпна от гаджето си и пристъпи напред на площадката, по-близо до Дарби.

— Впечатлена съм, че си нарушила вечерния час — заяви Стела и ѝ отправи заговорническа усмивка. — Май имаш немирна жилка, а?

Дарби се замисли над казаното. Тя се промъкваше закъсняла, след като беше ходила в джаз клуб в съмнителна част на града с една от камериерките на „Барбизон“. Майка ѝ съвсем не би одобрила подобно нещо.

Тя обаче не отвърна на усмивката.

— Май, да.

Зави зад ъгъла и продължи напред.

[1] Момиче (исп. ез.). — Б.пр. ↑

[2] Bird (англ. ез.) — птица, пиле. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Роуз скочи в едно такси и даде на шофьора адрес в Уест Сайд. Опитваше се да се отърси от ефекта на поредната безсънна нощ. Закъсняваше, но сутрешният трафик беше понамалял и таксито мина през парка с висока скорост. Старческият дом на баща ѝ беше чак край река Хъдсън, стара тухлена сграда, заобиколена от източени стъклени небостъргачи. Стаята му беше празна.

Сестрата от Ямайка се разсмя и поклати глава.

— Този човек е голям проблем.

— Не, душичка е и вие го знаете.

— За съжаление, не е така — усмивката остана на лицето ѝ, но Роуз не можа да каже дали се шегува. — Най-добре иди в залата за закуска. Може пък да успееш да го измъкнеш оттам. Ако ли не, ще се наложи да повикам големите момчета.

Баща ѝ седеше на маса близо до прозореца и гледаше към водата. Тя веднага позна рошавите вежди и красивия профил, но останалата част от тялото му бе сякаш на непознат. Неочаквано си го спомни как се отгласкваше от масата, след като бяха хапнали обилно, задържаше се на двата крака на стола и потупваше кръглото си шкембе. През последните пет години тлъстинките бяха изчезнали, докато умът му го предаваше. Учителят по математика и точни науки, който пишеше сметки по салфетките по време на вечеря, вече го нямаше. Той дори не помнеше как се държи молив.

Тя постави ръка на кокалестото рамо.

— Татко?

Той отпусна глава на гърдите и изду бузи.

— Дойдох да те видя. Искаш ли да се поразходим?

— Искам закуска.

Тя се огледа. Персоналът вдигаше масите.

— Господин Луин закусвал ли е тази сутрин?

Една от помощничките кимна.

— Изяде си всичко. Иска ли още?

— Татко, искаш ли още?

— Не.

Лекарите твърдяха, че е депресиран, обичаен страничен ефект от лекарствата, които го поддържаха спокоен.

Тя изчака с надеждата да се пооживи малко. Той изви глава към нея и тя притаи дъх. На дясното му слепоочие имаше синина, пурпурно и синьо под тънката кожа.

— Стой тук. Отивам да поговоря с доктор Мехра.

Сестрите пуснаха съобщение на доктора по пейджъра и той пристигна бързо по коридора. Роуз харесваше доктор Мехра, тъй като той беше мил и внимателен, без да заобикаля истината.

— Какво е станало с главата му? Той е наранен.

Доктор Мехра замига.

— Не ви ли позвъниха?

— Не.

— Снощи стана буен, искаше да излезе. Измъкна се, докато го връщаха в леглото, и си удари главата на парапета за безопасност. Не беше силно, не изгуби съзнание.

— Но достатъчно силно, за да се нарани лошо.

— Прегледах го снощи и тази сутрин още веднъж. Няма признаци за сътресение.

— Как разбрахте? Той не отговаря на нищо, което казвам.

— Всъщност трябва да седнем и да поговорим. Имате ли време?

Бездната в стомаха на Роуз зейна още по-дълбока. Нямаше никакво време. Сигурно Тайлър вече питаше къде е, но се налагаше да почака.

Лекарят я поведе към кабинета си.

— Трябва да обсъдим възможностите да прехвърлим баща ви в отделение за пациенти с деменция.

— Защо? Той има нужда някой да го гледа, но състоянието му не е чак толкова тежко. Може да върви и все още се храни самостоятелно.

— Снощи събори друг пациент, докато се опитваше да избяга.

Роуз се отпусна назад и стисна ръце.

— Другият пациент беше ли ранен?

— Добре е, няма нищо счупено. Само че той вече представлява опасност за другите.

Роуз се замисли над възможностите.

— Не искам да се случи нещо на друг заради него. Просто се питах дали не е единична проява. Винаги е бил толкова тих и кротък.

— Ще трябва да промените мисленето си. Състоянието му се влошава и ще става по-зле. Трябва да го преместим колкото е възможно по-скоро, заради останалите.

— Така. И колко ще струва на месец? — Въпросът беше неделикатен, но важен. Преди, парите на Гриф щяха да послужат при подобен спешен случай. Вече не можеше да разчита на тях.

— Трябва да поговорите с финансовия отдел. Те ще ви дадат точен отговор.

Тя стисна ръката му.

— Ще поговоря. Благодаря.

Докато се върне при баща си, той вече дремеше в голямото кресло в стаята си. Докосна внимателно синината и приглади кичур сива коса, паднал над челото. Представяше си как той ще се събуди и ще поговори с нея, ще предложи да отидат в любимата им закусвалня за чийзбургери.

Тя обаче знаеше истината. Това бе минало, несбъднатото желание на малко момиченце. Той ѝ се изплъзваше с всяка изминала седмица.

* * *

Коридорът на четвъртия етаж в „Барбизон“ беше неестествено притихнал.

Роуз отново пробва вратата на госпожица Маклафлин, но този път нямаше нито отговор от нея, нито кучето се разлая. Сигурно беше излязла да го разходи. Някои от другите съседи отвориха вратите си, за да надникнат, но поклатиха глави и отказаха да обелят и дума, след като разбраха, че е журналистка. Друга, едра жена към седемдесет, получи пристъп на кашлица и обясни, че била твърде болна, за да говори.

Странно. Роуз си мислеше, че тези жени са отегчени и самотни, че няма да имат търпение да разкажат за живота си. Всъщност отнасяха се към нея като към досадна натрапница.

Венец от бръшлян обграждаше шпионката на най-далечната врата. Роуз почука и зачака.

— Кой е? — провикна се дрезгав глас.

— Казвам се Роуз Луин. Живея на петия етаж. Журналистка съм, работя над материал за хотела за жени „Барбизон“.

Вратата се отвори и се показа жена с изразителни черти.

— Тук ли живеете?

— Да, на горния етаж. Нанесох се преди няколко месеца — не добави, че скоро ще се изнесе.

Жената я огледа.

— Искаш да говориш с нас, старите вещици ли?

Грубите думи я изненадаха.

— Искам да поговоря с вас, ако имате възможност да ми отделите малко време.

Жената поклати глава. Косата ѝ беше боядисана в червено, подстригана късо.

— Не, благодаря. Чети „Звънчета“, прочети стихотворенията ѝ. Нямам какво да добавя.

— Разбирам, че от медиите вече са говорили с вас.

Тя замахна пренебрежително с ръка.

— Моля те. Всички питат за Силвия Плат, за гостите редактори, искат да разберат за драмата. Не разбирам защо. Това се случи преди години, отдавна е приключило. На всеки няколко години пристига поредното момиче като теб, което иска да научи „истинската история“, какво ѝ се е случило тук.

Нито една от другите жени на четвъртия етаж не желаше да говори с нея.

— Не се интересувам от Силвия Плат — заяви Роуз. — Искам да науча повече за мястото, от ваша гледна точка. С какви правила сте се съобразявали, какво е представлявал животът ви, тези неща.

— Хм — червенокосата се намръщи. — Не мога да ви кажа колко често портиерът ни предава бележки — от журналисти, от туристи, от самотни тийнейджъри — питат дали сме познавали великата Силвия.

— Може да е живяла тук само месец, но сигурно трагедията е по-въздействаща от фактите.

— Именно. За кого работите?

— За медийна фирма наречена „Уърд Мърдж“.

Жената се изсмя гърлено.

— Ужасно име за този бизнес.

— На мен ли го казвате?

— Ще говоря с вас, но разполагам с едва дваайсет минути, след това имам час при лекаря си. Влезте и пийте чай, ако искате. Тъкмо варях вода.

Роуз я последва вътре, изненадана от контраста с обновените апартаменти. Тук беше тясно, тъмно, имаше нужда от боя. По-точно казано, от няколко пласта боя, след като стените се изстържат. Гипсовите тавани около прозорците бяха оплескани с латекс. Дълбоки вдлъбнатини се виждаха по тъмния дървен под. В кухнята имаше лъскав авокадовозелен хладилник и печка в същия цвят, останали още от седемдесетте.

Роуз се постара да не се заглежда по останалите мебели, докато жената наливаше чай.

— Надявах се да поговоря с всички жители на четвъртия етаж, да пресъздам историята. Струва ми се, че приемаме за даденост всичко, което се е случило в периода между онова време и сега.

— Казваш „ние“ и имаш предвид жените ли?

— Именно.

— На никого не му пука. Слушай какво ти казвам. Всички продължават напред, няма нищо ново за писане, всичко е покрито. Заеми се с по-интересен материал.

— Какъв например?

Тя спря и подпря ръце на ханша.

— Откъде да знам? Ти си журналистката, миличка.

Див лай изригна от съседна стая и Пилчо се втурна по коридора към тях.

— Проклетото куче. Мислех, че съм затворила вратата.

— Това Пилчо ли е?

Жената погледна внимателно Роуз.

— Познаваш Пилчо?

— Говорих с госпожица Маклафлин онзи ден — не беше точно лъжа. Роуз говореше, докато Дарби Маклафлин слушаше. — Аз съм Роуз Луин — протегна ръка тя.

— Аз съм Стела Конъвър. Както вече казах, разполагам само с двайсет минути — тя потри едната си ръка. — Нервът отново ме боли. Познавам те от новините. Не работиш ли вече там?

— Не.

— Добре. Всички приличате на отбор глупаци, седите и лаετε също като Пилчо. Дано не се обидиш.

— Няма начин. Струва ми се, че обобщихте съвършено работата ми.

Госпожа Конъвър ѝ подаде дебелата чаша.

— Беше обаче ужасно как те накараха да се махнеш. Още повече че беше права за сенатор Мадън, този мазен гадняр. Да краде пари от старците. За мен си героиня. И ти, и Глория Бъкторн.

Роуз мълчеше. Вече знаеше, че няма смисъл да поправа. Все пак тя щеше да се възползва от предположението, че е агресивна журналистка с правдива кауза. Нали така си намери работата в „Уърд Мърдж“.

— Ела в другата стая. Да знаеш, че го правя единствено, защото си съседка.

— Много ви благодаря.

Влязоха в хола с два прозореца с южно изложение, пълни с цветя край огромно канапе.

— Не е нищо особено, но за Ню Йорк е истинска находка.

— Точно така — Роуз седна на канапето и потъна толкова дълбоко, че коленете ѝ бяха по-високо от бедрата. Постара се да не разлее чая. — Много мило, че го правите, госпожо Конъвър — тя постави чашата на масата и извади тетрадка и химикалка от чантата.

— Наричай ме Стела.

— Добре, Стела. Кога се настани в „Барбизон“?

— През 1952. Вербувах ме от агенция „Ейлин Форд“. Работих като манекенка десет години, след това станах нещо като муза на различни дизайнери, ако ме разбираш.

Роуз примига.

— Предавах ме от ръка на ръка. Позволявах на разни мъже да се грижат за мен срещу удоволствието да ги виждат с мен. Не се гнуси. Все си мислех, че ще се получи поредната история за Пепеляшка, както става по филмите, но така и не извадих късмет. Затова пък се справях добре. Изкарах достатъчно, за да се погрижа за себе си.

— Ясно — ако всички жени бяха откровени като Стела, материалът за „Уърд Мърдж“ щеше да стане жесток. — Как беше тук, когато пристигнахте? Разбирам, че мъжете не били допускани над първия етаж.

— Правилата бяха строги. Спомням си, че един ден слязох в панталони и дежурната матрона, едно кисело женище, ми нареди да се кача горе и да се преоблека. Не можех да мина през фоайето в панталони, единствено в пола. А това си остана така и през шейсетте. Днес ми се струва толкова глупаво.

— Ами момичетата, които са ходели на секретарски курсове?

— Да, момичетата от „Катрин Гибс“. Винаги се подсмивахме, когато ги виждахме с ръкавици и шапки, за да се правят, че имат класа. Те си имаха отделен етаж и много не общувахме. Тук беше като истински кошер с малките стаички и дългите, тъмни коридори. Доста оживено, всички прекарвахме страхотно. Дж. Д. Селинджър идваше в кафенето на партера с надеждата да забие някоя от манекенките.

— Ти излизала ли си със Селинджър?

— Не, не беше мой тип.

— Точно това ми трябва; историята е пленителна — тя почука по тетрадката с химикалката. — Знаеш ли, опитах се да говоря с някои от жените на етажа, но те, изглежда, нямат желание да приказват с мен.

— Дърти вещици, до една — тя се изсмя дрезгаво. Профилът ѝ беше аристократичен, с високо чело и изразителен нос. Роуз си я представи издокарана в натруфената, изтънчена мода на отминала епоха. — Докато беше хотел, те седяха във фоайето по цял ден и коментираха другите гости като гръцки хор. След като направиха апартаментите, вече не беше приемливо да се застояват долу, затова се оттеглиха на четвъртия етаж.

— Ами Дарби Маклафлин, познаваше ли я по онова време?

Стела замълча за момент, след това, изглежда, подбра внимателно думите си.

— Първоначално беше странна птица. Започнахме с недоразумения, но после стигнахме до известно примирие. Дарби учеше в „Гибс“, след това започна работа като секретарка и остана там години наред, чак до пенсиониране — радиаторът започна да издава дрънчене. — Мили боже, непрекъснато разправям на домакина да се

качи и да изключи тази проклетия, но той е твърде зает да се мазни на богатите наематели. Не се обиждай.

— Ни най-малко. За каква фирма работеше госпожица Маклафлин?

— Някакъв магазин за копчета на Западна трийсет и осма. Дъртата сврака се пенсионира преди пет или шест години.

Дрънченето не спираше.

— Искаш ли да спра отоплението?

— Не, трябва да се свалят всички цветя от перваза и да се повдигне полицата, върху която са поставени. Поне това може да направи, и без това не искам много.

— Сигурно е странно да видиш как драстично се е променила сградата.

— Всичко се променя. Пет пари не давам. Аз притежавам едно малко късче от Ню Йорк и това ми е достатъчно.

— Каза, че си била добра приятелка с госпожица Маклафлин.

— Не съм казала подобно нещо. Двете просто си помагаме от време на време. Гледам Пилчо, когато тя заминава.

Новината изненада Роуз.

— Къде ходи?

— Един господ знае. Тази сутрин ми се стори разстроена, помоли ме да гледам Пилчо, докато я няма, и това беше. Каза, че трябвало да се погрижи за нещо. Каквото и да означава това. Каква ли работа може да има една жена на осемдесет и една? Каза, че ще се върне след три седмици.

Роуз посърна. Тайлър нямаше да се зарадва.

— Често ли заминава?

— Много рядко. Не помня кога за последен път е била извън града. Както вече казах, бързаше. Каза, че си говорила с нея.

— Да, щяхме да се разберем за разговор. Ти беше ли тук, когато е претърпяла инцидента?

— Ти пък откъде знаеш за него?

— От единия портиер. Отнесе се много почтително — побърза да добави тя.

— Патрик. Най-голямата клюкарка в сградата — тя зашепна тайнствено. — Не мога да ти помогна. Дарби е много затворена. Не говори много по този въпрос.

— Помниш ли името на прислужницата, която е загинала?

Стела подсвирна тихо.

— Никога няма да я забравя. Беше една устатница. Есми. Есми Кастило. След като се случи, момичетата говореха единствено за това седмици наред. Хотелът потули скандала, не стигна дори до вестниците — тя наблюдаваше Роуз с присвити очи. — За това ли искаш да пишеш?

— Не и ако на нея не ѝ е приятно. Искам обаче да поговоря с нея и за други неща. Имаш ли нещо против да ѝ обясниш какво правя следващия път, когато я видиш?

— Ти ми се струваш мило момиче. Ще направя каквото мога, но не чакай с притаен дъх. Дарби е сигурно последната от старите наематели, която ще разкрие нещо за миналото. След инцидента тя се затвори. Все едно завеса падна след края на пиесата.

Роуз остави визитка на Стела и се качи по стълбите. От една страна, неочакваното заминаване на госпожица Маклафлин подлагаше крак на материала ѝ. От друга, историята на Стела щеше да се превърне в епично отразяване на живота и да затъкне устата на Тайлър, докато Дарби се върнеше.

Напълно изтощена, тя се просна на канапето и заспа на мига. Звънът на телефона я изтръгна от дълбок, безпамятен сън. Тя забърза към апарата с надеждата да е Гриф. Вместо това по линията се понесе гласът на Стела.

— Имам нужда от помощта ти.

— Разбира се, Стела, какво да направя за теб?

— Взemi ключа от апартамента ми от Патрик и поemi кучето на Дарби.

— Моля?

— Докторът ме оставя в болница за изследвания. Очевидно нещо не е наред със сърцето ми. Не били нервите. Мислят, че съм получила инфаркт, нещо такова.

— Много ми е мъчно. Какво да направя?

— Каквото те помолих. Погрижи се за Пилчо, докато ме няма. Патрик ще ти даде ключа.

— С удоволствие ще помогна, но ние с госпожица Маклафлин почти не се познаваме.

— Дарби няма много приятели, така че това не е нищо ново. Ти живееш в сградата и аз ще те намеря, ако откраднеш нещо, не че има какво да се краде.

— Уверявам те, че няма да открадна нищо.

— Ако му свърши храната, в апартамента на Дарби има още. Ключът е на плота в кухнята ми. Той е добро кученце, няма да се изака на килима ти, не прави такива неща. Инструкциите на Дарби са на плота в кухнята.

Роуз се постара да не издава колко е развълнувана. Щом госпожица Маклафлин откриеше, че се е притекла на помощ по време на криза, щеше да говори с нея. Стига да не се вкиснеше прекалено много. Така или иначе, Роуз се държеше като добра съседка и това бе възможност да придвижи историята напред и да се свърже с първоизточника.

— Добре, ти се оправяй бързо и ми кажи, ако има още нещо, което да направя за теб.

— Радвай се на младостта. Само това можеш да направиш за мен.

ОСМА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Това значи било махмурлукът.

На Дарби ѝ се прииска да се сгуши в леглото и да чака туптенето в дясното ѝ слепоочие да престане. Момичетата от „Кейти Гибс“ не правеха подобни неща. Не, момичето от „Кейти Гибс“ става и отива на работа колкото и да е болна, защото знае, че шефът зависи от точността ѝ. Поне така каза учителката по машинопис, когато Дарби се настани на мястото си пет минути след като останалите момичета бяха пристигнали.

— Точност и присъствие. Ако не сте на мястото си, за да отговорите на повикването на господин Блейк, той може да пропусне важно обаждане, от което зависи цялата организация. Искате ли да ви сочат като момичето, което е предизвикало криза в бизнеса? — госпожата погледна Дарби през очилата с дебели рамки, също както учен се вглежда в блюдо на Петри.

— Дарби Маклафлин. Закъсна.

Дарби усети как стомахът ѝ се преобръща. Не бе закъсняла нито веднъж, докато беше в гимназията. Всъщност винаги пристигаше порано, ужасена да не изпъкне.

— Извинете. Изгубих се, но няма да се повтори.

— Изгуби ли се?

За щастие, момичето, което седеше до Дарби, вдигна ръка и госпожа Алън веднага се разсея.

— Да, Морийн.

— Госпожо Алън, кой е господин Блейк?

— Господин Блейк е името на първия ми шеф. Научих много от него, затова го използвам като помощно средство — тя погледна гневно към тях. — Други въпроси.

— Не, госпожо.

Остави на мира Дарби и започна да раздава примерни писма. Дарби пъкна нейното на стойката от дясната страна на сивата пишеща

машина „Ремингтън“ и ѝ се прииска пред очите ѝ да не беше толкова размазано. Беше поела ужасен риск като излезе с Есми. Никакви необмислени рискове повече. Беше видяла и двете страни на Ню Йорк, високомерно снобската и пагубната, така че от сега нататък учението ѝ излизаше на първо място.

Госпожа Алън включи касетофона и те започнаха да печатат в такт с бавен марш. След два месеца, според госпожа Алън, щяха да минат на ритъма на хора на циганите^[1] и да печатат четиридесет и седем думи в минута. Когато завършеха курса, щяха да са на петдесет и пет. Музиката помагаше, преминаваше през Дарби като вода и караше пръстите ѝ да танцуват по клавишите. В края на часа Дарби бе доволна, че е от курсистките, чиито писма бяха годни за изпращане по пощата. Момичето до нея, Морийн, също се беше справило добре.

Докато вървяха към следващия час, Дарби я докосна по ръката. Тя имаше тънка руса коса, която изглеждаше почти бяла, и светлосини очи. Красиво момиче, но майката на Дарби сигурно щеше да я определи като „момиче с едър кокал“.

— Благодаря ти, че разсея госпожа Алън. Мислех, че ще ме изключи.

— С удоволствие. Чух, че едно момиче от класа ѝ си сложило нов лист хартия, след като направило грешка, и госпожа Алън го изхвърлила на мига.

— Това е последното, което искам.

— Трябва да издържим до юни, след това ще берем плодовете на място за цял живот. Ще ни намерят работа, на която да разчитаме, докато се омъжим.

— Или умрем.

Не искаше думите да прозвучат толкова грубо, но Морийн трепна.

Дарби побърза да обясни.

— Не исках да кажа, че ще умрем веднага, просто, че някоя от нас може да не се омъжи.

— Знам — нацупи си Морийн. — Много тъжно.

За нещастие, госпожа Алън се настани на чина зад тях в следващия час.

— Как е успяла да пристигне толкова бързо? — прошепна удивено Морийн.

— Сигурно е долетяла на метлата си.

Морийн се изкиска, Дарби също се усмихна.

Госпожа Алън ги погледна над очилата си. Очевидно момиче от „Кейти Гибс“ нямаше право да се шегува с приятелка.

— Дарби, косата ти докосва раменете. Да знаеш, че това е недостатък.

Дарби приглади косата си и се опита да пъхне зад ухото немирнен кичур.

— Много се извинявам, госпожо Алън.

— Добре, седайте, за да започваме — тя стана и посочи черния телефон, поставен на бюрото, кордата прилежно навита. — Това е първият ви час по телефонен етикет. Откакто Катрин Гибс е създавала школата през 1911 г., ние се адаптираме към променящите се условия. Както можете да си представите, в онези дни не е имало телефони. Те обаче са се превърнали в задължителна част от инструментите на съвременната секретарка. Затова е необходимо да ви обучим да ги използвате както подобава.

Телефонът беше съвсем същият като в дома на Дарби. Не че някой някога ѝ звънеше. Вдигна слушалката един ден и чу майка си да говори с приятелка по втория телефон и да изброява всички недостатъци на Дарби. Прекалено прилежна, прекалено самовглъбена, вечно свита, така че едва ли някога щяла да привлече мъж. Майка ѝ въздъхна няколко пъти и Дарби усети по напрежението в гласа ѝ, че всеки момент ще се разплаче.

— След като Арч вече го няма, трябва да направя нещо с това момиче — продължи тя. — И трябва да се справя съвсем сама, защото тя не помръдва пръст, за да направи нещо за себе си. Интересува се единствено от книги. Срамувам се от нея като тръгне през града с тази коса, прегърбена. Морт иска да я разкарам от къщата щом завърши училище.

Дарби изчака майка ѝ и приятелката да решат съдбата ѝ — заминаваше за Ню Йорк с надеждата да си създаде кариера — след това затвори внимателно и си отиде в стаята.

Знаеше, че ѝ липсва нещо, което почти всички момичета притежаваха. Рядко ѝ беше леко на душата, рядко я избиваше на глупости и нямаше никакво желание да флиртува. Единствено пред татко си беше показвала тази своя страна. Двамата с майка ѝ бяха най-

красивата двойка в техните среди, толкова стилни, че Дарби не можеше да определи кой е по-красив. Майка ѝ много пазеше дрехите и прическата си, винаги отблъскваше Дарби, да не би прегръдката да я смачка или остави петно. Татко ѝ беше различен. Често гушкаше Дарби, нищо че беше лекъосана, привличаше я в скута си и я гъделичкаше, докато тя не се почувстваше като желе. По-късно, когато порасна, той я прегръщаше през раменете, когато бяха сред хора, и тя много се притесняваше. Обичаше да ѝ разказва тихо вицове и двамата тайно се присмиваха на безмозъчните приятелки на майка ѝ, навирили носове.

— Госпожице Маклафлин, елате, ако обичате при бюрото.

Дарби скочи. Беше потънала в мисли. За какво говореше госпожа Алън? Тя погледна Морийн и момичето ѝ отправи окуражителна усмивка.

Дарби тръгна към предната част на стаята.

— Вдигнете глава, докато вървите; не забивайте поглед в пода.

Дарби изпълни послушно и изпъна рамене.

— Много добре. Седнете на това бюро. Когато кажа „зън-зън“, вдигате слушалката и отговаряте.

Дарби изпълни послушно.

— Ало?

Гласът ѝ прозвуча слаб, все едно идваше от края на дълъг тунел.

— Не, не и не. Не слушахте ли?

— Много се извинявам.

— Очевидно не сте. Повтаряйте след мен. Офисът на господин Блейк. С какво да ви помогна днес?

Дарби повтори, но не беше достатъчно.

— По-високо.

Тя повтори думите.

— Сега да е по-приятелски. Вложете усмивка в гласа си.

Преди да пробва отново, я прекъснаха.

— Не го правете. Казах усмивка в гласа, не на лицето. Никой не иска да гледа как се хилите като малоумна глупачка цял ден.

Сълзи напиреха в очите на Дарби. „Изкуството на разговора“ съветваше да подчертаваш съгласните, докато говориш по телефона. Дали не бяха гласните? Другите момичета я наблюдаваха с неудобство, знаеха, че ги чака същото, но бяха облекчени, че не са първи. Тя

трябваше да се справи. Трябваше да докаже на майка си, че може. Беше научила биология и химия в училище, беше изкарала пълни шестици по всеки предмет. Със сигурност можеше да вдигне телефона и да поздрави правилно.

Лицето на Есми се появи пред нея. Представи си пуерториканката на сцената, как пее с пълно гърло.

Пое си дълбоко дъх.

— Офисът на господин Блейк. С какво да ви помогна днес?

Думите прозвучаха уверено, ведро, приятелски, същевременно делово. Съвършено.

Прекалено изтънените вежди на госпожа Алън се извиха учудено.

— Браво. Виждате ли, не е чак толкова трудно. Сега можете да се върнете на мястото си.

Докато се връщаше, тя благодари безмълвно на Есми.

* * *

Трапезарията беше почти празна, когато Дарби надникна вечерта, преди да влезе, готова да се измъкне, ако някоя от манекенките на „Форд“ е все още вътре. Единствените други бяха Морийн и две момичета, които Дарби помнеше от курсовете в „Гибс“. Морийн се приближи, преди Дарби да успее да си вземе поднос.

— Дарби, решили сме да се съберем и да се изпитваме за теста по бизнес комуникации. Искаш ли да дойдеш? — Тя представи приятелките си, близначките Една и Едит, вързали коси на високи опашки с пурпурни панделки.

Дарби се канеше да откаже, когато чу висок смях от края на коридора. Идваше Канди.

— Разбира се.

Седемнайсетият етаж, макар и съвсем същият като на Дарби и момичетата от агенция „Форд“, излъчваше топлина, беше приветлив. Всички врати бяха широко отворени, весели поздрави звучаха, докато те минаваха. Дори кубичните осветителни тела по стените излъчваха по-ярка светлина.

В стаята на Морийн Дарби се настани на леглото, покрито с красива кувертюра, вместо с безвкуските на „Барбизон“ и отвори папката си. Имаше нужда от допълнително време, за да поучи, това бе повече от ясно, въпреки че стомахът ѝ ръмжеше.

Морийн започна да чете на висок глас от записките си, но спря по средата на изречението.

— Слушайте, Бени Гудман!

От транзистора в съседна стая се носеше тихият звук на „Кинг Портър Стомп“.

— Танцувай с мен, Едит — протегна ръка Морийн.

Едит се обърна към сестра си.

— Ние, в Лъбък не танцуваме.

— Не били танцували в Лъбък ли? Че кой е чувал подобно нещо?
— Морийн изви пръст към Дарби. — Нали знаеш Линди Хоп?

Дарби обичаше да я въртят на танците в гимназията, въпреки че единственият ѝ партньор беше слабият, висок син на библиотекарката, чиито длани винаги бяха потни.

— Май да.

Едит и Една седнаха на леглото, пъхнали крака под тях, за да освободят колкото е възможно повече място в тясната стаичка. Морийн прибра стола си под бюрото.

— Бързо, преди песента да свърши.

Докоснаха леко ръце и Дарби остави Морийн да води. За такова едро момиче, Морийн беше изненадващо лека и подвижна и те се въртяха и подскачаха, докато Дарби не се подхлъзна и не падна сред всеобщия кикот на леглото.

Морийн обаче не беше приключила.

— Ставайте всички за Линди. Никакви извинения.

След петнайсет минути тренировки дори близначките научиха основните стъпки и затанцуваха по двойки, докато си тананикаха високо и се блъскаха една в друга с нескрито удоволствие.

Накрая, изтощени от усилието, те се проснаха на пода, без всякакво желание да учат. Дарби въздъхна тихо. Ако беше разпределена на правилния етаж, може би щеше да има по-приятно начало на живота в Ню Йорк.

Едит подритна тетрадката си.

— Не мога да търпя да пиша домашни по четири часа всяка вечер. Трябваше да си остана в Тексас. Главата ме боли, защото се опитвам да запомня стенографските символи, а възглавничките на пръстите ме болят от печатане. Отношението им към нас е нечовешко.

Една я погали по крака.

— Не забравяй какво каза мама. Ако следваме правилата и работим упорито, ще гледаме на времето, прекарано в Ню Йорк, с гордост.

— И може да се омъжим за красиви шефове — добави Морийн.

Дарби трепна при тази мисъл.

— Ако това е целта, защо тогава учим стенография? — Не искаше да се заяжда, но беше раздразнителна, защото остана без вечеря.

Морийн се обърна по корем и подпря брадичка на ръцете.

— Много ми е неприятно, че манекенките ходят по срещи всяка вечер, облечени в коприна, накичени с перли, докато ние се завираме вътре. А и те са толкова красиви. Дано останат момчета и за нас.

— Вие изобщо ли не излизате? — попита Дарби.

— Напротив. В събота ходихме на филмово матине и гледахме „Трамвай Желание“. Гледала ли си го? Марлон Брандо играе като животно, но пък е направо страхотен.

— Така си е — изкиска се Едит. — Но не е красив като Монтгомъри Клифт.

— Ами ти, Дарби? Коя е мечтаната ти половинка?

— Моята ли? — Тя се разсмя. — Прекалено се стряскам при мисълта за някоя филмова звезда, така че не мога дори да си представя. Положението не е много по-добро и когато става въпрос за истински хора, ако трябва да сме честни. Снощи, в един джаз клуб се запознах с истинско, живо момче и не можах да вържа и две думи.

Морийн започна да заеква.

— Джазклуб ли? Не може да бъде!

Дарби усети как по гърба ѝ пробягва електричество.

— Ами, да. Намира се в Лоуър Ийст Сайд. Свирят бибоп и е страхотно местенце — надяваше се да звучи небрежно и обиграно.

— Представяш ли си какво ще каже госпожа Юстъс, ако разбере, че си ходила в джазклуб? — обади се Една. — Направо ще експлодира.

— Върнах се след вечерния час. Промъкнах се отзад.

Страхопочитанието на другите момичета достави огромно удоволствие на Дарби. Тя описа клуба, клиентите, музиката в най-големи подробности, подчерта елементите на опасност и тайнственост. Сам превърна в забележителен герой, с изваян профил и пронизващи очи.

Когато приключи с описанието на дръзката нощ, като пропусна факта, че е била в компанията на камериерка от хотела, тя се извини и прегърна момичетата за довиждане. След танците беше станала твърде възбудена, за да седи и учи.

Докато вървеше по коридора, забеляза познат силует да изчезва надолу по стълбите. Дарби повика Есми, но отговор не последва, не чу и стъпки. Сигурно се беше объркала.

Слезе два етажа до своя, като си тананикаше мелодията Линди и не се страхуваше да мине по коридора до стаята си.

Момичетата от „Форд“ не можеха да я докоснат.

[1] Хор на циганите от операта „Трубадур“ от Дж. Верди. — Б.пр.

↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Кучето на госпожица Маклафлин се оказа голяма досада.

Обичаше да пишка единствено на определени места в Централ Парк, до които с радост отведе Роуз, като теглеше каишката, все едно трябваше да премести ТИР. Ако приближеше друго куче, особено някое, което приличаше на него, проскубано и кафяво, той оголваше зъби и нападаше.

Първия път, когато го направи, Роуз отскочи ужасена и заля с извинения собственика на другото животно, който я изгледа злобно.

— Кучето не е мое — обясни тя. Пилчо се възстанови бързо, стрелна я със самодоволен поглед и хукна отново с вирната опашка.

Ключът за апартамента на госпожица Маклафлин беше поставен на плота в кухнята на Стела, но Роуз все още не го беше докосвала, взе единствено плика с кучешка храна и се качи на горния етаж с Пилчо. Етиката на ситуацията беше, меко казано, доста неуточнена. Като репортер, тя щеше да влезе в апартамента на потенциален източник на информация без предварителното ѝ одобрение и съгласие.

Само че жената все още не беше източник. А Роуз започваше да се съмнява, че тя ще се съгласи. Тя беше просто смахната старица, която си падаше по драматични обрати. Работата на Роуз беше да се погрижи за домашния любимец на съседката по време на криза. Ако се наложеше да влезе в апартамента на госпожица Маклафлин, за да изпълни поетото пред Стела задължение, нямаше да наруши никакви професионални граници, нали?

Рано на следващата сутрин Пилчо я събуди с няколко настойчиви пролайвания. С подпухнали очи тя обиколи квартала с него и ѝ се прииска първо да беше изпила чаша кафе. На връщане, тъкмо когато влизаха, един от портиерите спря Роуз.

— Господин Ван Дорън се е върнал от пътуването си.

Гриф се беше върнал.

— Горе ли е?

— Влезе преди няколко минути. Казах му, че ще се върнете скоро.

Докато отключваше вратата, тя го извика.

— В хола съм.

Обзе я облекчение. Той се беше върнал. Беше бясна, че я е накарал да преживее такава мъка през изминалите четири дена, но ѝ беше трудно да изключи привличането. Беше ѝ липсвал.

Беше застанал до прозореца и ѝ се усмихна.

— Как си, Гриф? — Тя остави ключовете и застана пред него, притеснена като тийнейджърка. Кучето се втурна в стаята, въодушевено, че има още един човек, който ще му изпълнява желанията.

— Кой е това? — сви недоумяващо вежди Гриф.

— Кучето на съседка, за което се грижеше друга съседка, докато първата я няма. На нея обаче ѝ се наложи да постъпи в болница, затова се грижа за него, докато я изпишат — стига приказки. Престани да дрънкаш и го остави да каже, каквото има за казване.

Гриф коленичи и протегна ръка. Пилчо припна към него, подуши пръстите, след това позволи новодошлият да го почеше по врата. Ако кучето можеше да мърка, щеше да го направи. Както може да се предполага, Пилчо хареса Гриф. Гриф очароваше всички.

Тя седна на подлакътника на канапето и скръсти ръце.

— Какво става?

— Аз съм добре, ние сме добре — той стана и натъпка ръце в джобовете.

— Миранда по-добре ли е? — попита тя.

— Намерихме ѝ училище, където се надяваме, че ще ѝ помогнат. И терапевт.

— Това е добра новина — тя изпъна рамене с надеждата да изглежда силна и решителна.

Лицето му се сгърчи.

— Липсваш ми.

Сърцето ѝ се изви от болка, но малка частица грейна от задоволство. Той беше нещастен. Как само ѝ се искаше да прочете мислите му и да разбере какво се крие там, вместо да напипва и да измъква истината сричка по сричка.

Пристъпи към него и го прегърна. Той беше първият мъж, когото бе обичала като зрял, сериозен човек. Той зарови лице на врата ѝ и се разхлипа. След минута отстъпи назад и избърса сълзите с длан, също като момче.

Седна на перваза на прозореца и я привлече до себе си, потри ръката ѝ.

— Извинявай... толкова е трудно.

— Знам — знаеше ли наистина? — Какво има?

— Настъпиха промени след последния ни разговор. Не съм имал представа, че Кони е правила планове.

Ледена тръпка пропълзя по гърба ѝ, когато го чу да изрича името на другата жена.

— Нямам представа какви ги приказваш, Гриф.

— Преди казах прибързано някои неща. Оказва се, че трябва да бъдем в града като част от лечението на Миранда.

— Все още не разбирам защо ми го казваш — като политик той умееше да извърта нещата. Само че досега не беше използвал злите си сили и умения върху нея.

Той престана да гали ръката ѝ и извърна поглед.

— Налага се да намериш друго място, на което да живееш.

Той нямаше намерение да се върне. Просто я изхвърляше. Мама му стара.

— Няма начин. Каза, че разполагам с време, нали?

— За съжаление, не. И училището, и терапевтът са тук, в града, и Кони иска да се премести веднага.

Паника се надигна в гърлото ѝ, горчив, ужасен вкус.

— Тя иска да се нанесе тук ли?

— Така е най-добре за семейството.

Той избираше жена си. Бившата си жена. Тя си представи как жената го казва, докато се качва в колата му, за да отидат в града, как се навежда, за да го целуне за довиждане.

— Искаш да кажеш, че трябва да се изнеса веднага ли?

— Не точно веднага, но в следващите дни. Тя е поръчала мебели и ще ги доставят скоро.

Той замълча и тя забеляза, че той очаква реакцията ѝ, с надеждата да е пропуснала иронията. Само че Роуз не я беше пропуснала. Вече беше побесняла.

— Значи ще обзавеждате апартамента? След като месеци наред беше прекалено зает, ти й позволяваш да влезе с танцова стъпка и да поеме контрола — гневът й беше огромно облекчение. Беше се питала защо не изпитва друго, освен чувството, че е изтръпнала и готова всеки момент да се остави на паниката след предателството на Гриф. Но ужасната му постъпка, безобразие то на онова, което е правил зад гърба й през изминалите няколко месеца, неочаквано я порази. Гневът й се превърна в доказателство, че го губи завинаги.

— Извинявай, Роуз — поклати глава той.

— По дяволите, Гриф. Ти отново й позволяваш да поеме контрол над живота ти. Това ли искаш? Може би и аз трябваше да направя същото, да обзаведа скапания апартамент, без дори да те питам. Тогава може би все още щеше да си тук.

— Не става въпрос за мебелите, а за децата.

— Не, става въпрос за живота ти. Как възнамеряваш да бъдеш добър баща, след като се връщаш към връзка, която лично ти нарече „токсична“? Замисли се за себе си, за нас. Имахме толкова много планове.

Той кимна.

— Имахме. Обичам те много, но може би съм твърде стар, за да започвам нова връзка.

Отново думи на Кони, беше сигурна. Поне призна, че все още я обича. Тя смекчи тона.

— И къде, според теб, трябва да отида?

— Ами у Мади? Докато се съвземеш.

Тя не можеше да повярва.

— Какво ще кажеш да ме настаниш в хотел, докато измисля нещо? Не можеш да ме изриташ на улицата, още повече че ти настояваше да се откажа от апартамента си.

Той я беше молил да живее с него. Намираха се в бара на един покрив, някъде в Сохо, звучеше музика, бяха заобиколени от тела и жегата и единственото й желание беше той да е до нея, колкото е възможно по-близо. Едва се сдържаше да не му се нахвърли, докато пътуваха с такси към нейния апартамент. Тя все още бе силно привързана към този образ на Гриф и не беше готова да приеме Гриф номер две. Как бе възможно някой да се промени толкова бързо?

— Тогава не разбирах колко е зле Миранда. Правя го за дъщеря си. Поне докато не се оправи.

— Нали разбираш в какво положение ме поставяш? — Тя започна да изброява на пръсти. — Заради теб се отказах от апартамента си и приех работата в „Уърд Мърдж“, както и значително по-ниската заплата. А сега научавам, че баща ми има нужда от по-високо ниво на болнични грижи.

— Мъчно ми е за баща ти. Наистина много. Но не можеш да ме виниш за промяната в работата. Сама каза, че ти било писнало от телевизия и си готова да правиш нещо различно. Аз те окуражих, но ти взе решението. Не аз.

Тя нямаше намерение да спори с него, но неговата интерпретация на събитията го устройваше чудесно. Поеми си дълбоко дъх, каза си тя.

— Ще свърша парите много бързо, Гриф. Какво, по дяволите, ще правя? — Гърлото ѝ се стегна, когато ѝ се прииска да изреве.

— Кони настоява да управлява финансите — той въздъхна. — Чакай, ще видя какво мога да направя. Поне това ти дължа.

О, господи. Кони вече се занимаваше с общите им финанси. Значи Гриф беше напълно изгубен. Позатихналият бяс на Роуз отново избликна.

— Разкарай се веднага. Не искам нищо от теб. Ти си лъжец, Гриф. Скапан лъжец, мошеник и противно човешко същество.

Безполезните ѝ думи останаха, когато тя изтича към спалнята и блъсна вратата. Изчака да чуе затварянето на входната врата и тогава позволи на риданията да избликнат.

* * *

Два дена по-късно Гриф пусна на Роуз есемес, че Кони щяла да отиде в апартамента същата вечер. Роуз си тръгна рано от работа и натъпка дрехите си в четири куфара, заедно с тоалетните принадлежности и обувките, докато Пилчо наблюдаваше от леглото. Ако трябваше да избере дума за изражението по лицето на кучето, щеше да е *развеселен*. Сякаш бе знаел от самото начало, че тази работа с Гриф няма да я бъде и може би, ако Роуз не очакваше толкова много

от живота, нямаше да се намира в това положение. Пилчо имаше нужда единствено от храна и вода и три разходки на ден. Защо Роуз искаше толкова много?

Преди Гриф да се появи в живота ѝ, тя беше независима и силна. Сега също нямаше да му позволи да я сломи. Щеше да остане у Мади, докато си намери апартамент, който може да си позволи, да помоли Тайлър за повишение, за да покрие допълнителните разходи и да се погрижи за себе си. Жалко, че вратата се хлопна шумно и завинаги зад нея, когато напусна телевизията с високите заплати и щедри бонуси. Иначе щеше да се замисли да се върне.

Седна с кръстосани крака на пода и погали Пилчо. Вместо да лежи като повечето кучета и да оголи коремче, Пилчо остана приседнал, притиснал предните крачета.

— Не се тревожи, ще се прибереш у дома за нула време. — Пилчо подуши въздуха и кихна.

Роуз се почувства изтощена само от мисълта да се мести в апартамента на Мади, който беше толкова хаотичен, колкото минималистичен беше на Гриф, моливи и кукли Барби бяха пръснати навсякъде. Ами нали трябваше да се прави на ведра и спокойна пред Мади и семейството ѝ всеки ден. Освен това трябваше да мисли и за поведението на Пилчо. Надяваше се да не ухапе някое от децата.

Искаше ѝ се да отиде в истински дом. Може би някъде в Кънектикът, на улица с дървета, където родителите ѝ да я посрещнат с прегръдка и домашно сготвено ястие; след това тя щеше да се качи в стаята си, която щеше да е същата, както я беше оставила. Може би щеше да се запознае с красивия им озеленител, да се влюби и да осъзнае, че животът в малкия град е само за нея. След няколко сладникави спречквания двамата щяха да се прегърнат и да се оженят в задния двор.

Вместо това майка ѝ напусна къщата им в Ъпър Уест Сайд един ден, докато Роуз беше в първи клас, и не се върна. Баща ѝ каза, че била заминала на дълго пътуване. Докато Роуз се усети и започне да пита за подробности, тя вече беше свикнала с тихия им живот, готвенето на простички вечери, четенето, преди баща ѝ да загаси лампата. По-късно, в гимназията, той я уведоми, че майка ѝ била починала някъде в Аризона, от свръхдоза. По това време тя вече бе призрак, по-скоро

теоретичен, отколкото истински и Роуз скъта информацията в тъмните кътчета на ума си.

Животът с баща ѝ беше изпълнен с рутина и ред. Тя препрочиташе Остин и Бронте и макар да не признаваше пред никого, ѝ се искаше да бъде прислужница на дама през деветнайсети век. Роуз обичаше неделните утрини, когато почистваше добре апартамента и знаеше, че има пълен контрол над петте малки стаички, докато останалата част от света бе надвиснала огромна и шумна. Ако беше прислужница, щеше да знае какво ще се случи след пет години или след десет, все едно, защото животът щеше да си е същият ден след ден. Щеше да пали огън с въглища, да почиства бални рокли, да си ляга изтощена, а след това всичко щеше да се повтори. Колкото и да беше странно, това я успокояваше. Странно, че беше много далече от живота, който водеше с Гриф, едната половина от двойка, постигнала успех в Манхатън, готова да завладее града.

В събота вечер Роуз и баща ѝ излизаха да вечерят в местната закусвалня, където тя поръчваше незапечен сандвич с пуйка, който сервираха с пюре от картофи и сос „Грейви“, и огромно количество сос с боровинки, а баща ѝ си поръчваше сандвич „Рубен“^[1]. На салфетката той я изпитваше по алгебра и превръщаше символите в смешни физиономии. Когато тя се изнесе и постъпи в колеж, а след това делеше апартамент с приятелки в Челси, двамата продължаваха да се срещат за вечеря, поне по веднъж в седмицата. И така до деня, в който ѝ позвъниха от училището му, разтревожени, че е бил като замаян в часа по химия и един от учениците едва не се подпалил по време на експеримент. Последваха изследвания и тъжната новина, че той в най-скоро време ще изгуби паметта си. Той не спираше да се извинява на Роуз, съжаляваше, че се превръща в товар за нея. Тя стискаше ръката му и обещаваеше, че ще се грижи за него. Така и възнамеряваше да направи.

За нещастие, докато връзките в ума му се късаха, той похарчи повечето си спестявания за покупки онлайн, все неща, които не му трябваха, и изпращаше пари на непознати. Тя го прехвърли на място, където можеха да му помагат, и продаде апартамента, когато условията на пазара бяха най-неблагоприятни, и по-голямата част от парите отидоха, за да покрият дълговете му. Когато Гриф се появи в живота ѝ, той внесе нова надежда. Всичко в живота на Гриф се подреждаше, така

че защо да не позволи част от оптимизма и самоувереността му да ѝ се предадат?

Заболя я главата и позната аура заблестя навсякъде около нея. Навън светкавица беше последвана от гръм, който накара Пилчо да скочи и да се хвърли в скута ѝ, целият разтреперан. Понякога, когато барометърът се променяше неочаквано, налягането в главата ѝ растеше, докато неизбежната мигрена не я извадеше от равновесие за следващите двацет и четири часа.

Ако не направеше нещо скоро, ако не си намереше жилище, щеше да се окаже с куче и четири куфара в проливния дъжд, неспособна да се съсредоточи и дори да говори, без да повърне.

Изправи се, грабна два куфара и каишката и се заклатушка към асансьора. Вместо да натисне копчето за фойето или дори копчето за такси, тя натисна четвърти етаж. Апартаментът на Стела беше тих, жужаха единствено радиаторите. Ключът на госпожица Маклафлин беше на плота и Роуз го грабна. За пръв път забеляза снимките на стената между спалнята и хола. Всичките бяха черно-бели, Стела беше в различни тоалети, различни пози. На една беше в ластичен бански без презрамки, извила едното бедро към камерата, а косата ѝ падаше на лъскави вълни до раменете. Била е много красива жена.

Пред апартамента на госпожица Маклафлин Роуз се задържа пред ключалката, притеснена, че някой ще отвори вратата си и ще я попита какво прави. Тя пусна кучето вътре, остави двата куфара в тесния коридор, след това се качи отново горе. Остави ключа на Гриф до пощата, която се беше натрупала, след това пренесе последния си багаж до апартамента на госпожица Маклафлин.

Апартаментът беше със същото разпределение като на Стела, но със северно изложение и изглеждаше много по-малък. В хола имаше ъгловата канапе от средата на миналия век, един стол и семпла маса за кафе от орехово дърво. Стар грамофон бе поставен на бюро, едната стена беше скрита под библиотека. Пилчо излочи последната вода в паничката си в коридора и се сви в един ъгъл на канапето, очевидно почувствал се у дома.

Къде ѝ беше умът? Нямаше го. Мигрената ставаше по-силна, разрастваше се от дясната страна на главата, точно зад окото. Госпожица Маклафлин нямаше да се върне през следващите две и половина седмици. Ако отидеше в апартамента на Стела и жената се

беше върнала у дома от болницата, щеше да се наложи да обяснява, а в момента не ѝ беше до обяснения. Трябваша ѝ ден, може би два, за да се опомни, да измисли нещо.

Присви очи, за да спре болката в главата, напълни чаша с вода, изпи няколко глътки, след това се отпусна на канапето при Пилчо. Кучето захърка тихо в краката ѝ. Докато стаята се въртеше около нея, тя се остави на болката, доволна, че има къде да страда на тишина.

Четири куфара и куче, което не беше нейно. Това бе всичко, което ѝ оставаше.

[1] Сандвич с осолено говеждо, швейцарски сирена, кисело зеле и дресинг между две препечени филийки ръжен хляб. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Сърцето на Дарби затрептя, когато получи плика с познатия, елегантен почерк на майка си. Беше потискала спомените за дома още от пристигането си, тъй като се страхуваше да мисли много за стаята си, за любимата стара къща и затворена тераса, където седеше с кучетата и четеше. Майка ѝ беше написала писмото с обичайната резервираност, не споменаваеше господин Сондърс и поощряваше Дарби да работи упорито и да се чувства добре. Най-отдолу бе нарисувала подробна картинка на двете кучета, които се търкаляха в тревата. Дарби знаеше, че това е начинът майка ѝ да каже, че дъщеря ѝ ѝ липсва и тя внимателно залепи писмото на стената над малкото си бюро.

Щеше да се постарее да накара майка си да се гордее с нея и да си отиде за коледната ваканция с отлични оценки. С въздишка се върна към домашното си за секретарския курс по счетоводство, приспивна каша от цифри и колони. Засега това беше любимият ѝ час, а другият, в който оценките ѝ бяха над средните, беше печатането. Докато печаташе, тя си спомняше как пръстите на Стик летяха по клавишите, сякаш бяха независими от останалата част на тялото. Той не мислеше за всяка отделна нота, а за цялата фраза. Докато гледаше изреченията по време на Практическия тест, Дарби виждаше цялата мисъл и направи по-малко грешки, отколкото ако се съсредоточаваше над индивидуалните букви. Пръстите ѝ станаха по-чевръсти.

Почукване на вратата прекъсна концентрацията ѝ. Есми надникна, след това влезе бързо и затвори след себе си вратата.

— Нямам много време. Юстъс ме е погнала. Какво ще кажеш отново да отидем там?

Дарби почти не беше виждала Есми през изминалата седмица и донякъде беше облекчена. Тя много я разсейваше и майка ѝ едва ли щеше да одобри.

— Не мога, имам много работа.

— Другите момичета тормозят ли те? Цяла седмица съм затворена в пералното, нямаше начин да се измъкна.

— Не, сега изобщо не ми обръщат внимание, което е добре дошло за мен. Истинско облекчение е, че не се налага да се държа любезно.

— Ела с мен. Длъжница си ми.

Странните думи я изненадаха, но тя устоя.

— Извинявай, няма да е тази вечер.

— Сам пита за теб онази вечер.

— Сам ли? — Дарби много добре знаеше кой е той.

— Синът на собственика, готвачът.

— Какво е питал?

— Защо съм те довела. Стори ми се готов да те защитава. Не мислиш ли, че това е много мило?

Дарби си представяше, че е по-скоро изпълнен с презрение след тъпата ѝ реакция на музиката.

— Не мога.

— Жалко — Есми отпусна брадичка на гърдите и сви едното си рамо. — Защото много ми се искаше да празнувам с някого. Но май няма да стане.

Дарби скочи от стола.

— Приели са те в курса по актьорско майсторство ли?

Есми кимна и Дарби я прегърна.

— Поздравления! Знаех си, че ще те приемат.

— Това не е всичко — Есми грееше като момиче на „Форд“, дори в униформата на прислужница със скучната черна рокля, черни чорапи и глупава бяла шапчица.

— Какво става?

— Собственикът на клуба, господин Бъкли каза, че тази вечер мога да пея преди главния изпълнител.

Дарби стисна ръцете на Есми.

— Това е прекрасно. Как успя?

— Онзи следобед беше организиран прослушване, точно преди смяната ми. Попитах дали не иска да ме пробва като истинска певица и той се съгласи. Направо го шашнах. Ще имам истински оркестър зад мен и дори бекъп певица.

Въодушевлението ѝ беше заразно. Как можеше Дарби да устои?

Докато вървяха от влака към клуба, Есми хвана ръката на Дарби и я залюля весело. Слязоха на гара „Юниън“ и се насочиха на юг по Четвърто авеню, покрай няколко книжарници, стоката пръсната на улицата на равномерни купчинки. Ню Йорк беше град на изненади.

Дарби стисна бързо ръката ѝ.

— Сега значи ще ходиш на актьорско училище, ще работиш в „Барбизон“ и в клуба. Как ще смогнеш? — Дарби се замисли над собствения си график с часове, който ѝ се стори нищо и никакъв.

— Госпожа Юстъс ще нагласи графика ми в зависимост от часовете. Не е лоша жена.

— Как изобщо успя да си намериш работа в клуба? — попита Дарби.

— Леля познава собственика.

— Леля ти с теб ли дойде от Пуерто Рико?

— Не. Беше вече тук. Аз исках да дойда. Сантурсе е твърде малко *barrio*^[1], за да ме задържи.

— Сантурсе ли? — Дарби повтори думата.

— Татко имаше магазин там. Продаваше какво ли не — бонбони, зеленчукови кюфтенца, а когато бях още малка, татко имаше пари и се отнасяха към нас с уважение. Нещата обаче бързо се влошиха. Непрекъснато ограбваха магазина и татко го изгуби, накрая изгуби всичко — Есми пусна ръката на Дарби. — Нямахме друга работа, затова всички дойдохме в Америка, за да живеем при леля.

— Ти на колко беше, когато се преместихте?

— Дойдох преди пет години, когато бях на петнайсет. Сега живея в една сграда с хора, които работеха в полята, *jibaros*^[2]. Всичките мръсни.

Значи Есми беше член на привилегирована класа в Пуерто Рико. Това обясняваше самочувствието ѝ. Тя не приличаше на останалите камериерки в „Барбизон“, които избягваха да те поглеждат и забързваха по коридорите.

— С какво се занимава баща ти сега?

— Помага на домакина на сградата, когато го вика. Само че не може да поправи нищо, никога не го е бивало с ръцете. Затова трябва да успее сама. Не съм от онези *arrimados*^[3].

— Какви?

Есми се разсмя.

— Хора, които не могат да се грижат за себе си, готованци.

Момичето бе достойно за възхищение. Животът на Дарби съвсем не беше толкова труден, а единственото ѝ желание беше да си намери прилична работа. Есми, от съвършено различна култура, искаше да се изявява на сцена, да пее, да стане известна. Упорита ли беше? Или просто заблудена?

Може би по малко и от двете. Дарби притаи дъх, когато подминаха мъж, проснат по лице на тротоара, въпреки това около него се носеше мирис на алкохол и мръсотия.

— Ами вие, госпожице Маклафлин? Каква е вашата история?

Дарби сви рамене.

— Татко почина преди три години. Мама се омъжи повторно и бракът ѝ не е особено щастлив.

— Преди това беше ли щастлива?

— Не бих казала. Мама е от жените, които винаги искат повече. Повече приятелки, повече уважение от въпросните приятелки, повече дрехи. С нея трудно се живее. Работата на татко беше такава, че пътуваше непрекъснато; продаваше хартия. Не бяхме богати и ми се струва, че той така и не оправда очакванията ѝ. Тя се държеше гадничко с него.

— Ами пастрокът ти?

— Господин Сондърс ли? Никой не оправдава неговите очаквания.

Завиха по уличката и Дарби въздъхна облекчено, че не ѝ се налага да обяснява повече.

* * *

„Флатед Фифт“, мистериозен и тъмен след полунощ, приличаше на сграда от деветнайсети век под силната светлина на лампите, с под от напукан линолеум и таван, потъмнял от десетилетия цигарен дим. Първата вечер с Есми, Дарби беше завладяна от паника, представяше си как някой противен мъж я сграбчва и я завлича в сенките. Странно, колко безобидно изглеждаше клубът сега.

Есми я потегли напред.

— Трябва да проверя звука. Седни отзад, за да се увериш, че микрофонът ми е достатъчно висок. Барабанистът е решил, че е по-важен от всички останали.

Дарби се настани на една маса отзад, докато Есми събираше музикантите си на сцената и се уточняваха за двете песни. Гласът на Есми беше дълбок, нисък и тя пееше само за Дарби, която грейна одобрително.

Докато музикантите обсъждаха началото на следващата песен, от задната част на клуба се разнесе мъжки глас.

— Това не е твоята кухня, запомни го.

Отговори гласът на Сам.

— Навън няма никого, ако не си забелязал. Нямаме поръчки да изпълняваме и сме готови за довечера. Това е най-обикновен експеримент.

— Никакви експерименти. Не и в моя клуб. Искам всичко да е простичко.

— Не искаш ли поне да пробваш?

— Не харесвам такава храна. Намираш се в Америка. Скапан кретен.

Кухненската врата се отвори със замах и висок, сърдит мъж с пригладена назад черна коса и рошави вежди изфуча навън, а ароматът на карамфил и пипер се завихри след него. Дарби си пое дълбоко дъх и скочи, когато вратата се отвори отново и Сам се показа.

— По дяволите — измърмори той.

Дарби вдигна смутено поглед. Не можеше да се преструва, че не е чула словесната престрелка.

— Здравсти — измърмори тя.

— А, здрасти — Сам избърса чело с ъгълчето на престилката си. Беше с бяла риза, разкопчана на врата, навил ръкавите, под които се подаваха руси косъмчета.

— Защо се изчервяваш? — попита Сам.

Тя притисна длани към бузите си.

— Защото тук е горещо.

— Извинявай, че ни чу. Това е баща ми.

Господин Бъкли. След като видя колко е кисел тази вечер, тя се надяваше да позволи на Есми да пее тази вечер.

— Каквото и да готвиш, мирише божествено — тя каза истината, но също така имаше желание да го накара да се почувства по-добре.

— Сега вече е в боклука, за съжаление.

— Твърде екзотично ли е за „Флатед Фифт“?

— Няма как да разберем, ако не пробваме, но той не иска нищо ново.

— Къде си се научил да готвиш така?

— В армията. Бях разпределен в Югоизточна Азия.

Дарби не знаеше как да продължи разговора. Познанията ѝ за света бяха ограничени до Дифайънс и малка част от Ню Йорк.

— Чудесно.

— Не бих казал.

За щастие, бандата засвири отново и този път красиво чернокожо момиче застана до нея. Момичето беше тънко като вейка, с яркочервено червило. Очите ѝ се затваряха и отваряха, докато се поклащаше в такт с музиката.

Когато Есми започна припева, момичето се включи няколко такта по-късно. Съзвучието беше простичко, но тя не задържаше достатъчно и винаги звучеше малко фалшиво. Дарби изпъна рамене, неволна реакция на фалшивото пеене, а Сам извика тихо „леле“.

Дарби тананикаше мелодията с надеждата да поправи момичето, но Есми спря по средата.

— Таня, заспиваш. Недей.

Вторият опит не беше много по-добър. Таня изглеждаше така, сякаш ще повърне.

— Какво ѝ е? — обърна се Дарби към Сам.

— Надрусана е.

Таня вдигна ръце към главата и започна да се килва наляво. Мъжът на виолончелото пусна лъка и се протегна, за да предотврати падането ѝ, въпреки това тя тупна тежко. Сам се втурна на сцената, за да помогне.

Есми отиде с тежка стъпка при Дарби, докато виолончелистът и барабанистът пренасяха момичето.

— Знаех, че няма да се справи. Това е голямата ми вечер, а тя я съсипва.

— Ти пак можеш да изпълниш песента. Звучиш великолепно.

— Накрая трябва да взривя всички. Няма обаче да стане без бекъп певица.

Сам, който се беше отправил отново към кухнята, спря пред нея.

— Дабри може да свърши тази работа.

Есми погледна Сам, след това Дарби и се ококори. Дарби се разсмя.

— Той се шегува.

— Нищо подобно. Чух те, че пееше правилните ноти. Не беше високо, но беше правилно.

Тя поклати глава.

— Не мога. Аз не пея.

— Току-що те чух.

— Добре де, в училище пеех в хора, но никога не съм изпълнявала истинска музика.

— Бекъпът не е наистина; просто си стоиш там и припяваш — Есми изпя фраза и протегна ръце към Дарби.

Колкото и да ѝ се искаше да помогне на приятелката си, Дарби си знаеше мястото, и то не беше на сцената в нощен клуб. Представи си как публиката ѝ се присмива, също като момичетата от „Форд“.

— Ще те засрамя, Есми. Ти ще се справиш чудесно и сама.

— Пей — тя започна отново.

— Не мога.

Сам я побутна игриво по ръката.

— Пей тихичко тогава. Както одеве. Просто за да докажеш на Есми, че не съм луд.

Докосването му я стресна. Тя постави ръка на мястото, където бяха попаднали кокалчетата му, и го разтри лекичко. Дарби запя тихо, гласът ѝ неуверен, но свършено верен.

— Да. Трябва да го направиш. Направи го три пъти, всеки път, когато изпълнявам припева, и полюшвай бедра, точно така.

— Бедрата ми не искат да се полюшват.

— Ела с мен.

Есми я помъкна към коридора и отвори врата.

— Добре дошла в зелената стая — Есми разпери ръце, сякаш бяха влезли в зала във Версай. Две износени канапета бяха поставени край стените, едното заето от отпуснатата Таня, която похъркваше

тихо. На малка масичка скрита зад вратата бяха поставени чаши и кафеник. — Тук висят джазмузикантите преди шоуто.

— Защо се казва зелената стая? Тя не е зелена?

— Нямам представа. Просто така я наричат. Чакай малко.

Дарби седна на канапето срещу Таня, притисна колене и постави ръце в скута. Не искаше да прилича на бебе пред Сам. Просто трябваше да изпее три куплета. Щеше да се преструва, че се е върнала в училище за концерта в края на годината и е заобиколена от другите момичета. Ако го направеше, може би щеше да успее да изпълни песента, без да припадне като Таня.

Есми се върна с чантата си и изсипа съдържанието си в краката на Дарби. Козметика, от червило до пудра, се пръсна като украшения за коледна елха.

— Откъде взе всичко това? — попита Дарби.

— Когато някой от жирафите остави нещо в банята, аз го задигам. Същото е, както когато клиентите във „Флатед Фифт“ оставят бакшиш за сервитьорите.

— Момичетата няма ли да забележат?

— Не. Те и без това получават всичко това безплатно.

Есми коленичи пред Дарби и отвори оранжево-червено червило.

Дарби прехапа устни.

— Права си, прекалено оранжево е. Пробвай това — Есми го замени с по-меко в нюанс на коралово.

— Мама казва, че лицето ми не е подходящо за козметика.

— Единственото изискване за козметиката е да имаш лице, а ти имаш, доколкото виждам.

— Нищо няма да стане — същите думи употреби господин Сондърс, когато Дарби и майка ѝ се върнаха, след като бяха напазарували „дрехи за града“.

Есми размаза крем по клепачите на Дарби и запълни веждите ѝ с някаква пръчица. Аркансилът ѝ се стори страшен, но Есми я накара да гледа към тавана, а след това към пода, докато покриваше миглите и с нещо черно и лепкаво.

След това грабна гребен.

— Още не съм приключила — Дарби се опита да не се мръщи, докато другото момиче приглаждаше назад косата ѝ, различно от

начина, по който я носеше обикновено, след това я заметна на една страна и я среса отново назад. — Погледни се сега.

Над масата с кафето висеше огледало, килнало се на една страна. Дарби стана и зяпна. Очите ѝ, подчертани в черно, изглеждаха поголеми от обикновено. Косата, бухнала няколко сантиметра над скалпа, бе постигнала истински триумф над гравитацията. В устата си имаше пластмасов вкус от червилото.

— Изглеждам толкова различна.

— Красива си.

Дарби не беше сигурна.

— Мама ще остане ужасена. Приличам на някое от онези момичета.

Есми стисна силно раменете ѝ. Приблужи лице до Дарби и я погледна нежно в огледалото.

— Поне за десет минути в живота си забрави за майка си. Ще бъдеш едно от онези момичета, които се забавляват, не им пука и се забъркват в неприятности. Но всичко това е представление. Знам, че си добро момиче. И аз съм добро момиче. Правим го заради публиката, защото те жадуват за такива момичета.

Преструвките и смелостта изчезнаха от лицето на Есми, заменени от отчаяние.

— Трябва да го направиш за мен. Една песен, три куплета, моля те само за това. Никой няма да разбере. Моля те.

Под грубия глас и самоувереността Есми също беше уплашена. Не се страхуваше от промяната както Дарби, а да не остане на едно място, да остане непроменена.

Мястото, където Есми докосваше голата ѝ кожа, потръпваше, начало на недопустима тръпка, която плъзна надолу по гръбнака. Дали можеше да е лошо момиче? Есми отказваше да се признае за камериерка в хотел. Може би Дарби не биваше да се приема като скучна секретарка. Не и тази вечер.

— Добре. Ще пробвам.

Есми изписка и притисна Дарби до себе си.

— Върви и се настани на масата отпред. Ще те повикам, когато стане време. И се дръж така, сякаш се забавляваш.

— Няма да полюшвам бедра.

— Добре, недей, просто пей. Дръж микрофона на няколко сантиметра от устата си, не прекалено близо, не прекалено далече и ако се уплашиш, поглеждай към мен.

Таня простена отново.

— Не трябва ли да направим нещо за нея? — попита Дарби.

— Тя ще се оправи. Сама се е накиснала в тази каша, ще трябва да се оправя сама. Бъкли ще накара момчетата да я изхвърлят в канавката, ако е все още тук, когато затваря — тя се обърна към огледалото. — Заминавай. Ще те видя под прожекторите на славата.

Когато Дарби се показа от зелената стая, клубът беше три четвърти пълен. Както ѝ беше наредено, тя се настани на масата отпред. Сцената беше на няколко крачки, но тя трябваше да внимава, когато се качва, за да не вдигне прекалено високо роклята.

Полицаят под прикритие, когото видя първия път, мина покрай масата и ѝ кимна, изгледа я малко по-дълго, отколкото беше прилично. Всъщност неколцина от мъжете на съседни маси задържаха погледа ѝ или се опитаха да го задържат, преди тя да извърне очи. Заля я вълна от срам, от главата до краката. Да не би да мислеха, че е проститутка, затова седи сама?

И какво, ако беше така? Много скоро щяха да видят, че е част от шоуто. Тя си тананикаше тихо мелодията, за да я запечати в ума си.

Най-сетне обявиха името на Есми и тя скочи на сцената, за да застане пред микрофона в центъра. Дарби кимаше в такт с ритъма и ръкопляска в края на първата песен, но мислите ѝ препускаха, сърцето ѝ биеше по-бързо откогато и да било. Лепкава сухота плъзна по езика ѝ, комбинация от червилото и страх.

— А сега искам да извикам Дарби Маклафлин при мен — проехтя гласът на Есми в стаята.

Ръкопляскания я придружиха по безкрайния път до сцената. Дарби застана зад микрофона на бекъп певицата. Есми отброи и започна „Най-тъжният блус“. По едно време се обърна назад към Дарби и ѝ помахна окуражително с ръка, което означаваше, Дарби бе сигурна, да престане да стои като статуя и да се движи в ритъм с музиката. Тя заклати глава, доколкото можеше при тези обстоятелства.

Не виждаше нищо пред себе си заради ярките лампи от тавана. Сякаш черна мъгла беше плъзнала зад сцената и тя се зарадва на тъмнината, защото не виждаше как хората я гледат.

Есми изви глава. Дарби бе пропусна момента да се включи. Запя и остана шокирана от силата на гласа си, след това отстъпи от микрофона няколко сантиметра, припомнила си съвета на Есми. Първият припев приключи, преди да ѝ остане време да помисли.

Вторият път беше готова и пя заедно с приятелката си нота по нота. Виолончелистът изви вежди и ѝ кимна сериозно. На третия припев тя беше достатъчно спокойна и остави раменете си да се движат вълнообразно в такт с музиката. Есми завърши с извивка, задържа последния тон без вибрато, мощен звук, който вдигна публиката на крака.

— Искам да благодаря на всички — надвика тя ръкоплясканията, след това посочи членовете на бандата един по един. — И най-вече на Дарби, която се включи в последния момент и ни спаси. Да я поздравим специално.

Дарби направи реверанс. Сякаш беше дебютантка на бал. След това се изчерви като цвекло заради направената грешка. Слязоха от сцената. Есми приемаше възторжените похвали на клиентите сякаш беше Клеопатра на Нил. В задната част на заведението Сам беше застанал до вратата на кухнята, все още с престилка и я наблюдаваше. Сви длани около устата си и изсвири високо, а звукът се понесе над шума. Дарби му помахаше с ръка преди вълна от доброжелатели да се скупчат около Есми и да го скриват от погледа ѝ.

Когато най-сетне влязоха в зелената стая, Есми се обърна и прегърна силно Дарби. Тя миришеше на канела и на прано, за разлика от жените, които Дарби познаваше. Но пък тя по нищо не приличаше на останалите познати на момичето.

— Ти се справи, Дарби. Ние се справихме.

Дарби само кимаше, не можеше да каже на глас какво чувства, смесица от облекчение и замайване.

Таня продължаваше да хърка на канапето.

[1] Квартал (исп. ез.). — Б.пр. ↑

[2] Груби селяни (исп. ез.). — Б.р. ↑

[3] Държанки (държанка) (исп. ез.). — Б.р. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Дванайсет часа след началото на мигрената болката най-сетне премина. Роуз беше прекарала цялата нощ на канапето, вдигна глава за глътка вода един-единствен път, опитваше се да диша, докато потискаше гаденето и пулсирането в главата. Сега я заля облекчение и всичко, което обикновено приемаше за даденост, като слънчевата светлина, звука от строежа и шума от трафика, тя посрещна почти с радост.

Апартаментът миришеше на застояло и мухъл. Тя отвори прозорците и си взе душ, преди да излезе с кучето. Пилчо, изглежда, бе не по-малко щастлив от нея да излезе навън и не нападна нито едно друго куче, докато се разхождаха по тесните алеи на Сентрал Парк.

Роуз влезе и излезе през служебния вход на сградата, където портиерите нямаше да я заговорят. Когато зави по коридора към апартамента на госпожица Маклафлин, една жена с проходилка напредваше бавно и спираше непрекъснато, за да кашля.

Когато Роуз се приближи, жената я погледна подозрително, извила едната си рошава вежда.

— Вие коя сте?

— Гледам кучето на госпожица Маклафлин.

— Тя къде е?

— Не съм сигурна. На почивка.

— Дарби никога не ходи на почивки.

— Ще се върне след две седмици. Аз се казвам Роуз — и подаде ръка, като жената я стисна с отпуснати пръсти.

— Алис Уилкокс.

Бърд подуши краката на проходилката.

— Отдавна ли живеете тук? — попита Роуз.

Алис се разсмя.

— Дойдох в хотела през шейсетте. Твърде отдавна.

— Добре ли познавате госпожица Маклафлин?

— Не. Тя си е необщителна. Само че не ѝ харесвам кучето. Непрекъснато лае. Особено когато тя се прибира след полунощ.

— Госпожица Маклафлин често ли закъснява вечер? — Това беше странно за жена на осемдесет.

— И още как. Излиза вечер, наконтена и понякога се връща в един след полунощ. Проклетото куче лае, когато тя се връща, и ме буди. Разговарях с нея, но тя просто кима по онзи нейния си странен начин. Не е добра съседка.

— Ще се постарая да държа кучето тихо, специално заради вас.

Докато си говореха, Алис позна Роуз от новините и се съгласи да даде интервю за „Уърд Мърдж“.

Може би нямаше да е чак толкова трудно.

Роуз ѝ благодари и пъкна ключа във вратата на госпожица Маклафлин. Вместо да продължи към асансьора, Алис се обърна и запристъпва бавно назад.

— Правя си разходката — обясни тя.

Роуз кимна и влезе вътре.

Докато правеше кафе, чу гласове в коридора и лепна ухо за вратата. Вратите бяха евтини, не като онези в обновените апартаменти, затова чу ясно разговора.

— Вие коя сте? — Алис отново бе застанала на стража.

Гласът на млада жена обясни, че тя е праплеменницата на Стела, Сюзан, и е дошла да вземе някои от нещата ѝ. Стела щяла да остане при тях със съпруга ѝ в Ню Джърси, докато се възстанови.

Роуз излезе в коридора и се представи. Сюзан беше с висящи златни обеци, впити дънки и се усмихваше приятелски.

— Стела ме помоли да се погрижа за кучето на съседката ѝ, докато я няма — обясни Роуз. — Как е тя?

— Ще се оправи. Беше решила, че е нещо с нервите, обаче се оказа сърдечен проблем. Хванали са проблема рано, слава богу, но тя трябва много да почива и да не се напруга. Ще се отбивам, за да ѝ вземам пощата и да поливам цветята. Работя в града, така че не е проблем.

— Предайте ѝ да се оправя бързо, а аз междувременно ще се погрижа за кучето.

Роуз хлътна отново в апартамента и се облегна на вратата. Не биваше да е тук; рискуваше историята, работата си. Госпожица

Маклафлин можеше дори да повика полицията, когато разбереше. Тя обаче не беше откраднала ключа. Стела ѝ го беше дала, а след това стана наложително да се премести. А и кой друг щеше да се грижи за проклетото куче?

От горния етаж се чу проскърцване. Сигурно Гриф си беше у дома с Кони. Вероятно обикаляха апартамента и се питаха къде да сложат дивана, колко бързо може тя да замени огромното легло. Роуз беше останала просто спомен. Прииска ѝ се да отметне назад глава и да започне да вие към тавана, да освободи натрупалата се енергия, задето не знаеше какво иска, задето се беше влюбил в нея бързо и също толкова бързо я беше разлюбил. Тя трябваше да е по-предпазлива с него, но той бе като природна стихия. Та нали затова бе толкова добър в работата си. Тя се беше оставила да я заблуди и повлече чарът му.

Както и да е, сега беше сама. Щеше да свърши като Дарби, да живее в пещера, без семейство, което да се тревожи и да се грижи за нея. Когато тъжната старица Роуз, бездомна, престаряла, се тътреше по улиците, младите жени щяха да извържат бързо погледи, уплашени, че съдбата ѝ може да стане тяхна съдба. Щеше да добави каталог с физически болки към душевното страдание, докато един ден не си отидеше тихо, кротко и без много шум.

Господи, беше жалка. Нареди си да престане и да започне да мисли позитивно. Беше минала седмица, откакто Гриф разби живота ѝ, и никой не знаеше какво ѝ готви бъдещето. Не ѝ се отразяваше никак добре, че се цупи като кисела тийнейджърка. В гимназията, когато се тръшна по корем на канапето, след като не я бяха подстригали според желанието ѝ, баща ѝ отбеляза сухо: „Поне имаш две ръце и два крака“.

Това бе истина и днес. Беше здрава и силна и бе крайно време да се стегне.

Роуз влезе в кухнята и наля гореща вода в чаша. Дарби имаше единствено нескафе в шкафа, но колкото и лъжички да слагаше младата жена, то все ѝ се струваше воднисто. Пристъпи към малката библиотека и разгледа гръбчетата на книгите. Няколко исторически романа, две биографии. Стари плочи с велики имена като Чарли Паркър, Дизи Гилеспи, Сара Вон и Телониъс Монк изпълваха двете полици.

Снимка в сребърна рамка на най-високата полица привлече погледа ѝ. Тя се протегна и я премести на по-добра светлина. Беше черно-бял студиен портрет, типичен за петдесетте, на млада жена с безупречна кожа и лъскава коса. Беше наистина красива, но очите ѝ бяха невероятни. Едри, искрящи, почти живи. Макар Роуз да знаеше, че е глупаво, тя завъртя снимката, за да се увери, че погледът на момичето няма да я проследи, също като стар портрет в къща, обитавана от духове.

За Дарби, с любов, беше написано в десния ъгъл със заоблени букви. Роуз я извади от рамката и я обърна, но отзад нямаше нищо, което да издаде самоличността на момичето, нито годината, когато беше снимана.

Беше поставена върху дебел том, легнал на най-горния рафт, книгата беше прекалено високо, за да бъде изправена. На пръв поглед приличаше на стар фотоалбум или сборник с изрезки, с черна кожена подвързия, надраскана, смачкана, със златна закопчалка от едната страна. Тя я пренесе заедно с кафето до канапето и седна, като пъхна крака под себе си. Закопчалката щракна; страниците вътре бяха съвсем тънки, крехки и чупливи от старост.

На първата страница пишеше *Сам Бъкли, 1952 г.*, написано в горния десен ъгъл, както и бързо надраскано посвещение.

Дарби, чакай, където си. Щом хоризонтът е чист, ще те намеря и ще избягаме. Задръж това като доказателство, че ще се върна за теб. С обич, Сам.

Роуз проследи написаното с пръст и усети как пулсът ѝ се ускорява. Беше права, че се довери на инстинкта си. Нямаше съмнение, че тук се крие завладяваща история.

Книгата вътре беше подредена като дневник, с дати, написани в горния десен ъгъл на всяка страница. Вместо думи бяха нарисувани различни растения и семена и странни азиатски букви покриваха страниците, както и имена, които Роуз не бе чувала никога досега: *анато*^[1], *нуми басра*^[2]. Приличаха на мантри от час по йога. Страниците бяха смачкани в ъгълчетата, крехки като стружки сладолед.

На някои места позната дума привличаше погледа ѝ: *куркума, замбун, чили.*

Книгата съдържа списък с екзотични подправки, с прилагателни, които описваха аромата им. По средата авторът беше започнал да създава комбинации от подправки и описания, от които устата ѝ се напълни със слюнка: *Смачква се розмарин, лавандула и фенел. В тази смес се овалва козе сирене или се поръсва агнешко.*

Кой беше Сам Бъкли и защо е пазел толкова подробни сведения за подправките? Тя отиде при компютъра си и провери името в гугъл, но то се оказа често срещано, дори след като тя ограничи търсенето, като добави думата „подправки“. Книгата бе очевидно спомен, тъй като Дарби никога не беше готвила с нея. Нямаше нито мазни петна, нито нещо разлято по страниците.

В джобче на задната корица имаше доста листа. Едното беше от някогашно заведение наречено „Флатед Фифт“. Ордъврите бяха банални. Бърбън за деветдесет цента, вносни брендите за деветдесет и пет цента. Чийзбургер, чили, пържени картофи. Тук не предлагаха козе сирене, овалано в лавандула.

Вътре имаше и малка винилова плоча, около петнайсет сантиметра в диаметър, на хартиената опаковка написано *Есми и Дарби.*

Камериерката.

Роуз отвори преносимия грамофон и пусна плочата. Плочата се завъртя и тя отстъпи назад и се наслади на пукащата тишина в началото преди песента, което приличаше на тихото пропукване на огън. Последва кикот, след това зазвънтя момичешки глас, скоро последван от друг, по-висок. Роуз беше чула същата песен, докато беше в апартамента си, преди Гриф да се появи и да взриви живота ѝ.

Въпреки че записът не беше качествен, гласовете на момичетата бяха много подходящи заедно. Съчетанието им, сега познато на Роуз, беше съвършено, ритмично. Настъпи кратко мълчание, когато и последната нота заглъхна, последвана от вече познатия ѝ кикот.

Тя пусна плочата отново и се върна пред лаптопа си. Коя беше Есми, освен камериерка, която бе загинала при ужасни обстоятелства, без овации? Потърси името онлайн, но така и не намери съвпадение. Миналото бе като черна дупка.

Плочата беше в безупречно състояние, нямаше нито една драскотина. Роуз я върна в обвивката, внимателно като архивист и я прибра в джоба на книгата.

* * *

— А мен какво ме интересува?

Роуз въздъхна. Тайлър беше в противно настроение през целия ден и тя много се стараяше да го избягва. Сега не беше моментът да иска повишение, колкото и да ѝ беше необходимо. Той обаче я потърси, повика я в кабинета си след обедната почивка и започна да изстрелва въпрос след въпрос за „Барбизон“. Тя беше сигурна, че са попаднали на интересна история. Той обаче не беше убеден.

— Защото Дарби Маклафлин е връзката между начина, по който са се отнасяли към жените през 50-те, и начина, по който се отнасят към тях сега.

— Това пък какво трябва да означава?

— В онези години жените трябвало да се омъжат, да родят деца, може би да работят на непълнен работен ден, ако изобщо се върнат на работа. Дори момичетата, които идвали в Ню Йорк, за да придобият някакво умение, имали една-единствена цел — да намерят подходящия мъж.

— Както и повечето момичета, които познавам — той пъкна химикалката под носа си, сякаш беше мустак, изви устни, за да я стисне без помощта на ръцете. — Просто се майтапя.

Роуз си пое на два пъти дъх, за да се успокои и да не изгуби самообладание.

— Историята на Дарби е част от този град, която няма да можем да забравим.

— Какво е направила с живота си, за да е чак толкова незабравима?

Нямаше начин да извърти отговорът на този въпрос.

— Според съседката тя е работила като секретарка в една и съща фирма чак до пенсионирането си.

Той хвърли химикалката на масата.

— Това е жалка работа, цяло нещастие. Та кое му е интересното?

— Притежава характера на сочен роман, който можеш да си купиш на някое летище. На добър трилър — тя се приведе напред. — Искам да разбера какво се е случило, когато камериерката Есми Кастило я е нарязала с нож. Защо са се карали? Каква е другата

интрига, която се крие зад тези стени? Открих доказателства, че Дарби се е опитвала да избяга от опасна ситуация.

— Аха! — За щастие, той не настоя за повече подробности. — Ами снимките?

Тя се надяваше той да е забравил тази част. Тя не харесваше видеоматериалите още по времето, когато работеше за телевизията. Когато са пред камерата, хората се променят. Когато носеше единствено тетрадка и химикалка, може би малък касетофон, източниците ѝ се чувстваха спокойни и казваха неща, които може би никога нямаше да споменат, когато в лицето им е завряна камера. Да не говорим колко време отнемаше нагласяването на светлината и звука. Когато камерата се завъртеше, те отговаряха предпазливо, изреченията им бяха сухи и безжизнени.

— Не съм се чула с човека на свободна практика, за когото спомена. Как се казваше? — Тя протакеше, погледна бележника в скута си.

— Джейсън Улф. Мисля, че днес е в офиса.

Тайлър се затътри до вратата и изкрещя.

— Джена, Джейсън тук ли е?

Минута по-късно влезе широкоплещест мъж в началото на четирийсетте. Пое ръката на Роуз и мечешката му лапа погълна нейната, а след това се настани на канапето, прехвърли глезен на коляното и разпери ръце на облегалката. Очите му блестяха, бяха елегантно сини, но по всичко останало приличаше на застарял колежанин, играл навремето ръгби.

Беше със старо армейско яке и гуменки, комбинация, която обикновено въздействаше единствено на бруклинските контета, и ѝ отправи доволна усмивка.

— Роуз Луин от канал 7, нали така?

— Да.

— Спомням си материала ти за плъховете в Хъдсън. Историята нашумя скоро след като каналът я излъчи със снимки на плъхове, които се катерят по ронещите се кейове под звуците на класическа музика. Продуцентите мислеха, че саундтракът ще „събуди“ историята. Ставаше въпрос за гризачи, за бога.

— Не е от любимите ми клипове — тя се намръщи. — Една от причините, поради които напуснах с радост телевизията.

— И това, и противоречието — намеси се Тайлър. — Ние извадихме късмет, че дръпнахме Роуз веднага след като подаде оставка. „Жената, която свали сенатор Мадън.“ Това много допада на инвеститорите ни.

Джейсън не каза нищо, единствено изви вежда. Роуз разлисти бележника си, нетърпелива да се заеме с темата.

— Да ти разкажа ли за „Барбизон“?

— Да, благодаря — в думите му долови следа от присмех. За други жени сигурно беше очарователно, освен това той излъчваше мъжественост, която на момченца като Тайлър много им се искаше да притежават.

Тя погледна бележките си и започна.

— Сградата е строена през 1927 г. и е предлагала жилища на работещи жени с около седемстотин стаи. Идеята била да се създаде частна сграда, нещо като клуб само за жени — дотогава съществували единствено мъжки клубове, — а тук имало екстри като спортен салон и басейн. Не можело просто да влезеш и да се регистрираш. Гостите на хотела трябвало да имат три препоръки.

— Не беше ли това мястото, на което Силвия Плат изкукала? — попита Джейсън.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не точно. През 1953 г. Силвия Плат отседнала в „Барбизон“ за един месец, докато работила като гост — редактор за списание „Мадмоазел“. След като се прибрала, се опитала да извърши самоубийство, а след това описала преживяванията си в „Стъкленият похлупак“, където нарича хотел „Барбизон“ Амазонския хотел.

— Това трябва да е там — повиши глас Тайлър, което бе знак, че се вълнува. — Можеш да заснемеш корици на книги, да покажеш стари снимки, разни такива.

Джейсън залюля крак.

— Избледняваща снимка на надгробния ѝ камък?

— Не мисля, че трябва да обръщаме толкова внимание на Силвия Плат — прекъсна го Роуз. — За нея е писано и говорено прекалено много. Това е стара новина. Трябва да се съсредоточим над жените, които живеят там сега, които са видели промените от ексклузивен женски хотел до жилищна сграда. Как техният поглед отразява промените в Ню Йорк, как се свързва това с жените днес.

— Харесва ми — Джейсън вдигна изненадано поглед.

— Освен това има много други известни, преуспели жени, които са живели там. Лайза Минели, Канди Бъргън, Джоун Крауфорд.

— Много материал има там — потвърди Тайлър. — Ами жената с белега?

— Коя? — Джейсън се обърна към нея за пояснение.

Роуз започна да обяснява.

— Една от жените, пристигнала в хотела в началото на петдесетте, сега живее на четвъртия етаж, в един от апартаментите с контролиран наем, а в останалите живеят други жени като нея. Тя участвала в някакъв скандал по онова време и лицето ѝ било нарязано, а една от камериерките паднала от тераса.

— Това вече е нещо интересно. Тя има ли нещо против да говори по този въпрос?

— В момента е заминала, но ми се струва, че няма да има проблем.

Тайлър се намеси отново.

— Роуз живее в „Барбизон“.

— Няма ли конфликт на интереси? — попита Джейсън.

— Поне аз не виждам такъв — тя не спомена, че спи на канапето в апартамента на Дарби Маклафлин, без съгласието на жената. Щеше много скоро да си намери квартира, поне така се надяваше, и Дарби щеше да е толкова благодарна, че Роуз се е намесила и се е погрижила за Пилчо, че нямаше да откаже интервю. Поне така младата жена си представяше нещата.

— Според мен от вас двамата ще излезе добър екип — Тайлър стана, давайки сигнал, че са свободни. — Джейсън има огромен опит, работил е във военни зони, така че тази чиклитска история няма да го затрудни ни най-малко, нали така, мой човек?

Опитът на Тайлър да постигне близост по мъжки бе посрещнат от Джейсън с извита вежда.

— Точно така.

— Супер. Сега да се опитаме да се справим с този материал до първата седмица на юли.

Оставаха три седмици. Щеше да бъде в последния момент. Тя кимна и излезе от стаята. Джейсън я последва до работното ѝ място и

се наведе над преградата със съседното бюро, натъпкал ръце в джобовете.

— Какво следва, госпожице Луин?

Прекалено официалното му обръщение я подразни. Беше я подразнило и определението „чиклитска“ на Тайлър.

— Трябва да се сближа още малко с дамите от четвъртия етаж. Трябват ми два дена. Междувременно открих малко информация за Дарби Маклафлин.

— Тя коя е?

— С белега на лицето.

— Жената, която не е в града, с която все още не си говорила, въпреки че Тайлър си мисли, че тя е фокусът на цялата история.

— Именно — очевидно той схващаше бързо. — Виж, има една тетрадка с подправки.

— Моля?

— Тетрадка с описания на подправки от 1952 г., в която са пъхнати спомени и разни други неща. Ще се поразровя по-дълбоко да видим дали няма да открия нещо повече. Тетрадката не е на Дарби. Човек на име Сам Бъкли я е писал, а тя я е пазила през всичките тези години.

— Защо реши, че тази тетрадка е важна?

— Вътре има надпис, който споменава, че тя трябва да чака, докато хоризонтът е чист, а след това ще избягат. Предполагам, че има нещо общо с инцидента.

— Ти откъде я взе?

— Беше у една от съседките — поредната лъжа. — Искаш ли да я видиш?

— Разбира се.

Днес сутринта, преди да излезе, я беше увила в плик и я беше прибрала в чантата си с надеждата да намери време, за да я доразгледа. Джейсън се наведе над бюрото ѝ и разлисти страниците. Докосваше ги внимателно.

— Красота.

Магията на рисунките и написаното беше неповторимо.

— Още по-хубаво, помириши.

Той се наведе и помириша.

— Въздействащо. Все едно влизаш в марокански базар. Невероятно, след всички тези години.

— Ако погледнеш отзад, има старо меню от някакъв джазклуб. Можем да възстановим този период в материала, да се съсредоточим над 1952, какво е било да си жена в Ню Йорк.

— Струваш ми се много впечатлена от тази Дарби.

— Така е. Тя излъчва някакво кралско присъствие, но не като гледана и глезена жена. По-скоро е като сила, с която трябва да се съобразяваш, все едно тя сама създава времето.

— Супербурята Дарби.

Тя не се сдържа и се разсмя.

— Точно така. Нещо такова — тя имаше нужда Джейсън да застане на нейна страна, ако не за друго, то поне да подкрепи идеите ѝ пред Тайлър.

— Колко жени са останали?

— Десет. Една е в болница, но знам, че с удоволствие ще даде интервю, след като излезе. Друга вече ми даде зелена светлина. Дай ми един ден и ще проверя дали не мога да накарам още няколко да се съгласят. Ще стане бавно, защото всички до една живеят като отшелници.

— Добре, ти решаваеш кога ще стане.

Роуз кимна и остави книгата.

Де да беше наистина така.

[1] Храст или малко дърво с червени, бодливи плодове, използвани за боя. — Б.пр. ↑

[2] Сушен лайм. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Стела беше застанала на вратата на стаята на Дарби и хапеше устни.

Дарби реши, че Есми чука на вратата, за да се измъкне за малко от зоркия поглед на госпожа Юстъс и да си побъбрят, и остана изненадана, когато видя Стела. В началото и двете мълчаха. След това Стела въздъхна дълбоко и сложи ръце на касата на вратата.

— Дарби, знам, че си ми сърдита — започна тя. — Сигурно трябва да оставя нещата да отшумят, но не спирам да мисля за случилото се с Уолтър в парка. Чувствам се ужасно. Искам да ти се реванширам.

Дарби не искаше да си спомня онази вечер.

— Ако се притесняваш, че ще те издам на госпожа Юстъс, че вмъкваш тайно момчета в хотела, уверявам те, че няма да кажа нищо.

— Не, разбира се, знам, че не би го направила — Стела замахна с грижливо поддържаната си ръка с маникюр. — Просто се надявах да излезеш с мен днес следобед да пием чай и да отидем на едно модно шоу. Моля те.

Списъкът с неделни събития включваше ревю на палта и шапки в солариума. Всеки с капчица здрав разум би се сетил, че модните ревюта не са за момичета като Дарби. Тя обаче нямаше желание да каже подобни унижителни думи на Стела.

— Имам твърде много работа — заяви тя. Това бе самата истина.

Стела сниши глас.

— Не искам да мислиш, че съм като останалите момичета от „Форд“. Мотая се с тях, защото от агенцията ни поощряват да бъдем заедно — замълча и отправи на Дарби закачлива усмивка. — Освен това те привличат най-готините момчета. Днес обаче мога да те запозная с любимата си приятелка Шарлът. Според мен двете ще си допаднете.

— Защо мислиш така?

— Ти ми напомняш за нея. Тя е в издателския бизнес, умът ѝ сече като бръснач, говори открито. Въпреки че е от издигнато семейство в Бостън, не е сноб. Тя е на дванайсетия етаж с някои от другите момичета с кариера.

Момичета с кариера в издателския бизнес. Тези думи звучаха примамливо.

Стела веднага се възползва от колебанието ѝ.

— Ще ти бъде приятно, обещавам. Ако не, можеш да си тръгнеш, когато решиш.

Самата истина. Не беше вързана за тези момичета. Тя кимна.

На осемнайсетия етаж беше слънчево, денят беше ясен и се разкриваше забележителна гледка на града през стъклените стени на солариума. Цялото пространство беше превърнато в нещо като писта и метални столове бяха подредени покрай стените, трио в дъното на помещението изпълняваше класическа музика. Стела помахна на забележително момиче, което беше запазило две места. Имаше време колкото да ги представи една на друга, преди госпожа Юстъс да се качи на издигнатата платформа в единия край на пистата.

— Благодаря ви, момичета, че дойдохте на есенното модно шоу в хотела за жени „Барбизон“. Днес ще добиете представа за модните тенденции за есента и ще имате шанс да добавите някои неща към гардероба си, преди да си тръгнете. Изключително вълнуващо, нали?

— Господ да ни пази да се осмелим да се покажем в истинския свят и да си купим нещо неподходящо — прошепна Шарлът на ухото на Дарби.

Госпожа Юстъс продължи:

— Като гостенки на хотела, ние ви окуражаваме да се възползвате максимално от всичко, което Ню Йорк ви предлага. Забавленията и закачките в модата са на ваше разположение ежедневно.

— Прекрасно използване на алитерация — отбеляза отново Шарлът.

— Стига да не се оставяме на закачките — добави Стела.

Дарби едва не се задави, докато се опитваше да превърне смеха си в кашлица, и привлече неодобрителния поглед на госпожа Юстъс.

— Надявам се, шоуто да ви хареса и ако решите, че някой модел ви е грабнал, можете да го включите в сметката си. А сега, да

започваме.

Задните врати се отвориха и десетина гъвкави, източени жени тръгнаха по пътеката към платформата, където представиха моделите съвсем бавно. Кремава филцова шапка клош с изрязани цветя в същия нюанс накара публиката да закима одобрително, докато широкопола алена шапка, кацнала на върха на главата на манекенката, с вид на летяща чиния предизвика любезни ръкопляскания. Шоуто приключи с ненадминат модел: дебело черно палто, направено от плат, покрит с гъсти къдрички — конферансието го нарече букле — бе завършено с шапка с малка периферия с черна панделка, колосана и островърха отпред, също като скулптура на птичи крила, протегнати към небето.

След това се скупчиха във фоайето, за да пият чай, и Дарби разгледа Шарлът и Стела по-внимателно. Стела беше облечена в рокля в наситеното жълто на нарцис, която източваше фигурата ѝ, докато плетената на Шарлът обгръщаше ъгловатото ѝ тяло с остри рамене и дълъг труп. Истината бе, че Шарлът съвсем не беше привлекателна, с малки черни очи и гърбав нос, но устните ѝ бяха плътни, внимателно очертани с тъмночервено червило. Строга къса подстрижка като на паж обхващаше бузи като на катерица.

Дарби не беше виждала момиче като Шарлът досега. В света на Дарби момичетата бяха или обикновени, или красиви. Шарлът обаче попадеше в своя категория.

В средата на фоайето прекрасни шапки в различни стилове и цветове бяха подредени на дълга маса, също като торти в сладкарница. Манекенките се разхождаха из помещението, спираха за кратко, за да могат момичетата да докоснат тъканта на ръкавите им.

— Хайде, нека и трите да си изберем по една шапка — разпореди се Шарлът и Стела и Дарби я последваха. — Тази ми харесва! — Тя вдигна сламена моряшка шапка.

— Няма да можеш да я носиш често през зимата — отбеляза Стела.

— За Коледа пак ще ходим в Палм Бийч и тя ще ми дойде добре — наведе се напред и подписа бележката. — Сега ти.

Дарби посочи семпла кръгла шапчица с мрежеста воалетка.

— Може би тази.

Стела поклати глава.

— Не, прекалено красива си, за да си криеш лицето. Какво ще кажеш за тази?

Шапката, елегантна барета от черно кадифе, изпъкваше сред останалите с тъмната си изтънченост. Шарлът я вдигна и я наклони над главата на Дарби.

— Идеална е. *Но твоят жив портрет ще грее, може би, в този ред.*

Дарби се усмихна.

— Сонет 65.

Шарлът отстъпи крачка назад. Имаше доволен вид.

— Ти си истинска изненада, мила моя. Откъде каза Стела, че си? От Айова ли?

— От Охайо.

— Точно така. Браво. Тази шапка е твоя.

— И ще я включа на моята сметка — Стела грабна списъка, преди Дарби да успее да посегне към него. — Приеми го като подарък в знак на приятелство.

— Не, не мога.

Никой не обърна внимание на протестите ѝ. Стела избра тъмносиньо боне с алена мрежичка за коса и докато им опаковаха шапките в хартия, преди да ги поставят в кутии, триото се оттегли към място за седане край прозореца.

— Стела каза, че се занимаваш с издателска дейност — Дарби внимателно пое чаша чай с чинийка, поднесени от една от камериерките.

— Да, един ден ще бъда най-върховният редактор, само чакай да видиш — и намигна с едното си копчесто око. — Имам намерение да открия следващата Карсън Макълърс.

— Има ли много работни места за жени там, където работиш? Освен секретарските.

— Мила моя, все повече и повече жени избират какви книги да четем всеки ден. Работя за Саманта Плаурайт, която е била в „Ню Йорк Таймс“, когато Шърли Джаксън е била открита.

— Наистина ли? Много харесах „Лотарията“ — призна Дарби. — Истина ли е, че Джаксън е получавала писма, пълни с омраза, след като е била публикувана?

— Да, при това купища. Ако питаш мен, това е знак за литературен триумф.

Стела се намръщи.

— Знаех си аз, че вие двете ще си допаднете. Книги и цитати. Изтощих се.

— Да, жалко, че следващата седмица заминавам за Лондон — Шарлът отпи глътка чай и устните ѝ оставиха следи по ръба на порцелановата чашка. — Иначе щях да те поканя в офиса и да те запозная с госпожа Плаурайт. На нея щеше да ѝ допадне ненатрапчивият ти чар.

Ненатрапчив чар. Това притежаваше тя. Дарби съзнаваше, че се е ухилила като глупачка, но не можеше да се сдържи.

— За Лондон ли заминаваш?

— Да, госпожа Плаурайт настоя да я придружа за два месеца. Напоследък от Европа получаваме много интересни автори. Когато се върна, ще обядваме заедно и ще си поговорим за книги.

— С удоволствие — Дарби си пое дълбоко дъх. Страхуваше се да попита. — Как се става помощник-редактор?

Шарлът се разсмя.

— Госпожа Плаурайт е стара приятелка на семейството. Всичко зависи от това, кого познаваш. В момента работата ми е да правя чай на госпожа Плаурайт и да разносям документи, но тя ми позволява да чета всеки ръкопис, който попадне на бюрото ѝ, и да ѝ кажа мнението си. Добри пари се получават.

— Може пък като завърша курса си в „Гибс“ да кандидатствам за секретарска работа в твоята фирма.

— Ти ли? При секретарките? Стига глупости. Както вече ти казах, зависи кого познаваш, а сега познаваш мен. Цели се по-високо.

Събраха се повече момичета, бърбеха и се смееха. Шарлът винаги беше центърът на вниманието. Дарби я наблюдаваше внимателно, как се държи, как извива устни, когато се кани да се разсмее.

Тя обаче бе изоставила домашното си и губеше много време, така че щом опаковаха шапката ѝ, тя каза довиждане и получи три целувки по бузите от Шарлът — дясно, ляво, дясно — а Стела стисна бързо ръката ѝ и предложи да я изпрати до асансьора.

— Прощаваш ли ми за онази вечер? Заради онова, което ти стори противното момче? Горкичката ти рокля — Стела, изглежда, наистина се разкайваше.

— Да. Благодаря ти, че ме запозна с Шарлът.

— Тя е истинско съкровище. Човек никога не знае с кого ще се запознае тук. След като вече живееш в най-прекрасния град на света, всичко е възможно.

Това, разбира се, беше гледната точка на Стела. С нейната красота и постоянна работа тя притежаваше независимост, за която Дарби ѝ завидваше.

— Ако си манекенка, може би.

Стела спря.

— На нас, момичетата, не ни е лесно, независимо как изглеждаме и откъде сме. Затова ти на всяка цена трябва да се възползваш от времето си тук, да наблюдаваш големия лош свят от закътано местенце като „Барбизон“ и да планираш атаката си своевременно. От теб зависи да избереш кой да бъде около теб — замълча. — Жалко, че Шарлът заминава за Англия, но аз ще се погрижа да излезем заедно на обяд веднага след като тя се върне. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Ще чакам с нетърпение.

— Междувременно, не забравяй какво ти казах за внимателния избор — стисна устни. — Например камериерката, която ти допада.

— Есми ли?

— Да. Обещай ми да внимаваш.

Дарби пребледня.

— Защото е камериерка ли? Тя е много повече и ти щеше да го знаеш, ако я познаваше.

Асансьорът пристигна и Стела докосна нежно бузата ѝ, преди да се обърне към множеството момичета.

Есми беше дежурна. Тя отвори вътрешната врата и погледна остро Дарби, преди да я пусне вътре. Дарби я поздрави весело и се дръпна в края, пъкна кутията с шапката зад себе си.

— Била си с жирафите, а? — Есми натисна лоста и асансьорът се запуска надолу, по-бавно от обикновено.

— Само със Стела. Тя ме покани на модно ревю. Извини ми се за случилото се онази вечер.

— Сигурно — Есми прехапа вътрешната страна на бузата си и забодее поглед напред. — Изненадана съм, че прекарваш време с нея след онова, което ти стори.

— Вината не беше на Стела.

— Така разправя тя.

— Есми? Какво става?

Асансьорът спря рязко между етажите. Дарби се подпря с длан на стената, за да запази равновесие.

— Ще ти кажа какво. Момичетата ти се подиграват и се отнасят към теб като към *monstrua*, някакъв изрод, а след това ти пиеш чай с тях. Нещо не се връзва.

Дарби усети как бързо започна да бие сърцето ѝ.

— Повечето от тези момичета си имат кариера.

— Момичета с кариера. Ха.

— Не разбирам защо ми се сърдиш.

— Не разбираш ли? — изсъска Есми. — Морийн, Стела, Канди. Всичките са еднакви. Животът тук ги превръща в гаднярки. Започват да си мислят, че са по-добри от останалите. Не позволявай същото да се случи и с теб.

— Няма, разбира се — за нейно облекчение асансьорът потегли отново, но нещо продължаваше да я измъчва. — Ти ли беше в коридора, когато отидох на гости на Морийн? Мога да се закълна, че те видях.

Есми извърна поглед.

— Вие вдигахте толкова шум, смеехте се и се забавлявахте. Щях да се отбия и да кажа здрасти, но трябваше да се връщам на работа.

Есми се чувстваше изоставена и Дарби не я винеше. Тя висеше часове наред в една метална кутия, облечена в грозната униформа на камериерка, докато Дарби можеше да влиза и да излиза, когато пожелае, освен това имаше чисто нова шапка. Нищо чудно, че приятелката ѝ беше разстроена.

Най-сетне стигнаха до петнайсетия етаж, но Дарби не слезе, не искаше да остави Есми, когато очевидно е толкова нещастна.

— Благодаря ти, че се тревожиш за мен. Обещавам да не се превърна в гаднярка. И ми кажи, когато може да отидем във „Флатед Фифт“ отново.

— Да — устата на Есми си остана тънка линия, но очите ѝ издадоха удоволствието, което думите на другото момиче ѝ доставиха.

Дарби кимна и слезе от асансьора. Помаха и остана да наблюдава как лицето на Есми, обрамчено от стъкления овал на вратата, изчезва от погледа ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Шест от десет интервюта бяха уговорени.

— Не е никак зле за един ден работа — усмихна се Роуз на Пилчо, който я изгледа злобно.

Тя доля вода в паничката му и той започна да лочи и разпилява капки наоколо, а след това се настани на обичайното си място на канапето.

Още щом се събуди тази сутрин, Роуз взе душ, облече се и сложи каишката на Пилчо. Вместо да излязат, тя седна на канапето и зачака звънването на асансьора и затварянето на вратата на някоя от съседките, а след това хукна с кучето към вратата.

Двамата с Пилчо изскачаха в коридора и поздравяваха ведро съседката, която беше тръгнала нанякъде. Когато жената се интересуваше коя е, тя спираше и подемаше разговор, споменаваше, че помага на Стела с кучето на Дарби, докато стопанката му я няма. За щастие, през годините Стела се беше сприятелила с много повече хора от Дарби и съседките цъкаха съчувствено с език и благодаряха. Повечето я познаваха от новините, а след като спомена, че пише история за елегантния живот на дамите от „Барбизон“, четири веднага се съгласиха да ѝ дадат интервю през идващите две седмици. Една дори се разприказва за Силвия Плат, която видяла веднъж във фойето, преди Роуз да успее да ѝ каже кой е фокусът на историята ѝ. Жената се изчерви и се съгласи с готовност.

След всеки разговор тя извеждаше Бърд на разходка и се връщаше в апартамента да дебне следващата си жертва. Освен това се обади на Стела, която негодуваше, че са я забили в Ню Джърси, но остана доволна, че Пилчо е добре, и се съгласи на интервю през следващата седмица. Заедно с Алис я чакаха шест интервюта. Горкичкият Пилчо беше изтощен и тя го почеса по ушите като награда за тормоза.

Телефонът ѝ звънна. Беше Джейсън.

— В квартала съм; защо не ме разведеш из сградата? — Дори не си направи труд да поздрави.

Мислите на Роуз препускаха. Все някога трябваше да види сградата, особено ако щяха да снимат жените в апартаментите им. Освен това трябваше да вземе разрешение от управата, ако искаше да снима общите помещения. Видеоето беше кофти работа. Ако пишеше материал за „Нюйоркър“, нямаше да има този проблем. Десет хиляди думи, може би няколко снимки. Само че в „Уърд Мърдж“, въпреки че се стремяха да бъдат сайт за повестователни материали, бяха нужни снимки и видео. Вече никой не използваше въображението си.

Беше събота, така че Гриф и Кони сигурно бяха в къщата си в Личфийлд и нямаше голяма вероятност да се натъкне на тях.

— Добре, но днес не можем да снимаме.

— Добре. Просто ми покажи местата, за да преценя от какво имам нужда.

Разбраха се да се видят пред служебния вход. Той беше със същото армейско яке, в дънки, приличаше на военен кореспондент, който има почивен ден. Той наистина беше такъв.

— Значи това е мястото? — Погледна нагоре и сви очи към слънчевата светлина.

— Да, ела.

— Както кажеш, шефке.

Тя го въведе вътре, мина покрай портиера, който работеше на вратата през уикендите.

— Как е стомахът на господин Пилчо? — попита той. Беше младо момче, нов в съюза на портиерите и готов да достави удоволствие.

— Какво?

— Цяла сутрин влизате и излизате. Реших, че е ял нещо, което не му е понесло.

— Да. Малката животинка има разстройство, но сега вече е по-добре, благодаря.

Тя тръгна по стълбите.

Тежките стъпки на Джейсън отекваха зад нея.

— Имам три въпроса.

— Казвай.

— Господин Пилчо птица ли е, птиците получават ли разстройство и защо минаваме отзад?

Тя стигна до входа за втория етаж.

— Господин Пилчо е куче, за което се грижа. Не знам отговора на въпрос номер две и минаваме отзад, защото това е най-прекият път до мястото, на което искам да те заведа.

Тя го поведе по коридора и отвори вратата към помещението, което брокерът беше нарекъл залата. Обхващаше дължината на цялата постройка.

Джейсън подсвири тихо. Тук бе истински образец на артдеко епохата. Кремави тавани и стени контрастираха с лъскавия махагонов под, лежанки и канапето бяха аранжирани върху килими с геометрични фигури. Черен роял блестеше в средата на стаята. Почти никой от обитателите не използваше залата, поне доколкото Роуз знаеше. Тук цареше дух на стерилна елегантност, на стените бяха закачени черно-бели снимки на някои от най-известните обитатели.

— Това е едно от помещенията, каквито са били навремето — притисна ръце към гърдите си. Можеше да се закълне, че във въздуха все още се носеше лек аромат на парфюм и цигари.

Той извади телефона си и направи груб видеоматериал, както и няколко снимки.

— Трябва да направим интервютата тук. Колко си уредила досега?

— Седем — включваше и Дарби, въпреки че не можеше да е сигурна.

— Браво.

— Благодаря. Само че имай предвид, че това преди всичко е писмен материал.

— Писменото слово е мъртво. Или сериозно болно, ако предпочиташ. Историята ти ще излезе онлайн с видео елементи.

— Не говорех за писменото слово на хартия! — Не й беше приятно, че се дразни толкова от него. — Исках да кажа, че на първо място са думите, а помощните визуални материали — на второ.

— Ти какво имаш против видеото?

— Нищо. Просто предпочитам писмената реч. В нея писателят разказва историята визуално, като използва думи. Струва ми се, че в днешно време разчитаме на образите много по-често от необходимото.

Никой не проучва нито един въпрос задълбочено, защото всичко опира до образите. Няма нищо заплетено, нищо за разгадаване.

Той потри уста с opakото на ръката си, сякаш потискаше усмивка.

— Какво ще кажеш за образите, които възмущават хората и ги карат да им се прииска да подобрят света или да променят нещо. Какво ще кажеш за урагана Катрина или Абу Гариб? Мислиш ли, че читателите щяха да реагират по същия начин без снимките и видеоматериалите?

— Тези образи обобщават историята по начин, който предизвиква възмущение, в това съмнение няма. Ами какво ще кажеш за случаите, когато една тема има няколко пласта?

— Дай ми пример.

— Уотъргейт. Коя снимка може да обясни последиците от политическата корупция в Белия дом.

— Все ще измисля нещо.

Беше го притиснала в ъгъл, но нямаше смисъл точно днес да си създава врагове. Той много скоро щеше да остане разочарован, след като разбереше, че връзката ѝ с Дарби се държи на косъм.

— Както и да е, благодаря ти. А пък аз си мислех, че съм единствената, която работи в събота.

— Само кажи с какво да ти помогна.

Предложението дойде неочаквано и поради някаква причина очите ѝ започнаха да парят от прилива на емоции. Тя притисна чантата на рамото си и се огледа.

— Мисля, че тук ще бъде добре. Няма много други неща за показване.

— Камериерката откъде е паднала?

— Наричали са я топ терасата в старите статии за сградата, но сега е част от нечий апартамент. И по този въпрос ще поработя.

— В този случай дай да огледаме набързо фойето, след това ще те черпя кафе, за да обменим идеи — той замълча. — Стига да имаш време.

Гриф сигурно беше в Кънектикът. Тя се помоли безмълвно, когато заслизаха по стълбите към фойето.

— Нали видя черно-белите снимки във фойето още от времето, когато сградата е била построена?

— Много палми е имало, ако помня правилно.

— Когато са променяли облика на сградата, са поели в различна посока. Сега няма нито една.

Въздъхна облекчено, че Партик не е дежурен. Той обикновено не работеше през уикендите, но беше единственият портиер, който щеше да попита за присъствието на Кони.

Джейсън застана по средата на мраморния под и се огледа.

— Липсват ми оригиналните детайли, грандиозният балкон, например.

— Да, когато са правили апартаментите, са заличили характера на сградата. Няма много за снимане.

— От това ще стане страхотно преди и сега. След като вземеш разрешения, разбира се.

— Разбира се.

Висок глас отекна във фойето.

— Бърза ме. Леглото и масата в трапезарията са приоритет. Също и шкафът. Съгласни ли сте?

В малка ниша отстрани две жени седяха една до друга на канапе и разглеждаха планове, поставени на стъклена масичка за кафе. Жената, обърната настрани от Роуз и Джейсън, имаше един-единствен сив кичур, който започваше, Роуз знаеше това много добре, от средата на челото и се спускаше чак до края на гъстата кестенява коса. Веднъж Гриф гордо разказа как бил забранил на Кони да боядисва кичура, когато се появил, докато били двайсетинагодишни. Той беше много горд, че тя не прилича на останалите съпруги. Отровна смес от ревност и паника разтърсиха крехкото самообладание на Роуз.

Тя се въртна и посочи към въртящата се врата.

— Трябва да вървим.

Той я последва мълчаливо, докато не излязоха на улицата.

— Проблеми със съседите ли?

— Именно. Едни от най-трудните съседи.

Тя го поведе към кафене на Лексингтън, а сърцето ѝ продължаваше да препуска от едва избегнатата среща.

Избраха си маса в дъното и поръчаха кафе. Джейсън започна да барабани по масата с показалец.

— Как стана журналистка?

— В гимназията работех във вестника. След това завърших магистратура в колежа. Обичах да събирам факти, а след това да създам история от тях. Съвършената комбинация от наука и изкуство. Ами ти?

— Мислех, че дрехите са супер. Нали се сещаш, онези жилетки с многото джобове.

Тя не се сдържа и се разсмя.

— Шегувам се, но само наполовина.

— Не съм изненадана. Хайде да поговорим за структурата на историята — тя извади бележника от чантата. — Текстът ще започне с история на сградата, след това ще спомена обитателите на четвъртия етаж.

— Много префърцунена дума ми се струва обитатели.

— Тогава жителите.

— Не, обитатели ми харесва.

Той защо си играеше с нея? Не можеше да го разбере този тип.

— Ще спомена Дарби Маклафлин във въведението, но след това ще засегна историята на всяка от жените в реда, по който са пристигнали. Ще покрием промените, направени във времето, с гласовете им. Накрая ще се върна към Дарби отново и ще разкрия какво ѝ се е случило. Ще включим допълнителни интервюта пред камерата, снимки на сградата от едно време и сега, нали разбираш.

— Чудесно. Само че няма да ти докара „Пулицър“.

— Че какво му е на материала?

— Няма неправда, няма никакво търсене. Просто един скучен разказ.

— Предпочитам историята сама да се разгърне, вместо да се опитва веднага да разкрие всичко. Важното е да се зададат правилните въпроси — тя помести кафето си настрана. — Засега се интересувам да науча повече за живота на тези жени, какво са искали, когато са дошли за пръв път в „Барбизон“, и дали са го постигнали.

— Очевидно не са. Говориш за групичка стари досадници, които никога не са се местили, никога не са имали семейства. В противен случай нямаше да са все още там.

Тя се отпусна назад и кръстоса ръце.

— Не ги наричай стари досадници. Недей.

— Добре. А как да ги наричам?

— Подобни неща направо ме побъркват! — Думите ѝ прозвучаха остро. — Ти знаеш ли, че има десетки ужасни имена за старици? Бабишкер, стара чанта, дъртофелница, бабиера, но мъжки еквивалент няма. Вместо това старците властват в старческите домове, флиртуват с десетки от изоставените жени, смятат се важни особи.

— Така ли мислиш за възрастните господа? Приемаш ги като неодушевени обекти, които ги подмятат, след като момичетата се отегчат? Нямах нищо общо с феминистките.

Тя не беше в настроение за шеги.

— Ами какво ще кажеш за факта, че жените са били просто нечия собственост векове наред? Няма мъже, няма сигурност. Няма мъж, няма чест. Няма мъж, умираш. Слава богу, че живеея във време и на място, където жените нямат нужда от съпрузи, за да оцелеят.

Трябваше да престане да говори, да запази професионализма си, но не се сдържа.

— Ти знаеше ли, че „Барбизон“ е бил наричан Куклената къща? Накъде по-точно от това? Сякаш тези жени просто са играли роли, докато магическите сили на брака не са ги превърнали в живи, дишащи хора. Искам да им вдъхна човешка същност, да включа техни снимки от времето, когато са били млади, описания на живота им навремето. Само защото вече не са със свежи лица не означава, че не са съвсем същите отвътре, че са изгубили стойността си като човешки същества. Можеш просто да ги наричаш по име.

— Добре, добре. Има смисъл. Има дори много смисъл — той се приведе напред, подпря се на лакти. — *Старица се надига към деня си ден след ден като ужасна риба.*

Тя остана изненадана.

— Значи четеш стихотворенията на Силвия Плат — тя замълча. — Чел ли си „Стъкленият похлупак“?

— Вчера го приключих. Виж, разбрах какво се опитваш да направиш. Но ни трябва по-добра история.

— Ще я намеря, обещавам — искаше да го накара да се отклони от темата, да приключи с тази среща. — Тайлър каза, че си се занимавал с военна документалистика, така ли е?

Той се облегна назад и вдигна ръка над главата. Тялото му беше едро, но не натежало, а ръцете яки.

Ъгълчетата на устата му се извиха нагоре. Той забеляза, че тя го оглежда.

— Да, работих с децата в Ирак, след като се постигна нещо като мир. Събрахме кюрдски и сунитски деца, разделихме ги на смесени групи и ги накарахме сами да създадат документални филми за живота си. След това създадохме документален филм около техния документален.

— Невероятно.

— Получи се добре — погледът му я смущаваше.

— Сигурно. Защо прекъсна международната си работа?

Той потри лице с една ръка.

— Мама се разболя. Трябваше да се върна в Ню Палц, за да ѝ помагам, докато почина.

— Моите съболезнования. Баща ми е болен. Много е тежко.

— И още как.

Поседяха мълчаливо известно време.

— Искаш ли да се върнеш към онова, с което си се занимавал? — полюбопитства тя.

— Все някога ще се върна. Няма да е обаче точно сега. Приемам работа оттук-оттам, засега само на свободна практика.

— Не би трябвало да е трудно. Интервюта, снимки и готово.

— Като каза връщане, защо Глория Бъкстоун е върната в телевизията, а ти трябваше да напуснеш? И двете се оказахте прави. Мадън се оказа кръгъл мошеник.

Тя не беше права.

Роуз започна да побутва лъжичката на масата, печелеше време. Когато един от източниците ѝ изпрати банкови извлечения, които показваха, че сенатор Мадън припипва пари, предназначени за старчески домове, тя усети, че е попаднала на нещо голямо. Заради огромната популярност на сенатора историята се очертаваше да бъде експлозивна, да изстреля кариерата на Роуз на следващото ниво. Само че нещо в документите не беше наред. Тя моли началниците си да изчакат, докато намери допълнително доказателство за престъпленията на Мадън, преди да съобщи новината в ефир. По онова време Глория Бъкстоун беше и приятелка, и ментор на Роуз, но за нещастие, беше и нейна шефка и отчаяно се опитваше да направи ексклузивен материал.

Накрая молбите на Роуз не бяха чути. Когато се оказа, че банковите извлечения са нагласени, цялата работа се превърна във фиаско. За щастие, срамът трая седмица, преди да се появи различен материал с неопровержими доказателства за престъпленията на сенатора. Сега всички помнеха, че Глория и Роуз са разкрили измамите му.

Всички мислеха, че тя е ренегат, че се бори истината да излезе наяве. Ако обаче зависеше от нея, тя никога нямаше да пусне невярната версия.

— Напуснах, защото писането много ми липсваше — отвърна тя. Това бе много удобно извинение. Представяше я като по-голяма интелектуалка. Сервитьорката хвърли сметката на масата и Роуз я грабна, облекчена, че ги прекъсват.

— Нека аз.

Навън, на слънце, Роуз се замисли за следващите си стъпки. Първо трябваше да открие магазина за копчета, който Стела спомена, и да се опита да разбере нещо повече за живота на Дарби.

Джейсън метна раницата си на едното рамо и стана, разтворил широко крака. Приличаше на градски дървосекач.

— Как е работата за Тайлър?

— Той е племенник на един от типове, с които работех в Ирак. Семейството е потънало в пари.

— И той така разправя. Парите купуват власт.

— Самата истина. Тъпо име е това „Уърд Мърдж“.

Роуз кимна.

— Не можеш да го произнесеш, без да се разсмееш. Гаджето ми казва...

Тя замълча.

— Какво казва?

— Нищо, глупаво е. Не искам да злословя за шефа, не е гот.

— Аз съм на свободна практика, не ми пука. Снимам видеоматериала, прибирам си чека и продължавам.

— Сигурно е хубаво.

— Трябва да пробваш.

— Не мога да си го позволя.

— Липсват ли ти новините в телевизията? — Очите му не се откъсваха от лицето ѝ, сякаш се опитваше да я разбере. — Все се питам

дали няма още нещо в тази история, което ще излезе.

— Няма.

Той прехвърли раницата на другото рамо.

— Както и да е. Не заслужаваше онова, което се случи.

— Благодаря, че го казваш.

— А Тайлър е извадил късмет с теб.

След разгрома ѝ беше неприятно да се натъква на колеги от бизнеса, тъй като знаеше, че след десет минути ще клюкарстват по неин адрес.

— Сега върша онова, което ми харесва. Пиша. Доволна съм, че съм оставила снимките на експерти като теб. Трябваше да го направя още от самото начало — веднага забеляза, че говори остро и пренебрежително.

— Добре. Разбрах — понечи да си тръгва. — Ще се видим в понеделник.

Потегли с едра крачка и високо вдигната глава. Досега все се оплакваше от липсата на сътрудничество в „Уърд Мърдж“, а не можеше да проведе нормален разговор с първия човек, който, изглежда, знаеше какво прави. Но пък какво значение имаше? Едва ли щеше някога отново да работи с Джейсън; той щеше да отпраши към Ирак или Иран, или някъде другаде, да снима материали, с които да я засрамва.

Не, не биваше да мисли по този начин.

Тя щеше да направи нужното, за да се получи историята ѝ.

* * *

Магазин за копчета „Самсън“ на Западна трийсет и осма улица имаше шахматен под в черно и бяло, стените бяха покрити с всякакви стилове и цветове копчета, които човек може да си представи. Ефектът като цяло беше малко психеделичен и единствено като се съсредоточаваше в една секция, можеше да открие детайли, които да оцени: огромни черни пластмасови копчета, копринени във формата на рози, други, блестящи, метални.

Решена да намери работното място на Дарби, Роуз беше потърсила в гугъл „магазини за копчета“ на Трийсет и осма улица и

остана изненадана, че все още съществуват много. Районът на облеклата, някога преуспяващ правоъгълник от нюйоркски улици, където пешеходците се опитваха да се преборят с работници, които тласкаха напред и назад стойки с дрехи от фабриката за шоурума, сега беше преуспяващ дом на модерни хотели и технически бизнес, но имаше и десетина упорити, които все още не се бяха отказали. Роуз тръгна на запад от Пето авеню, разглеждаше витрините и влезе във всички магазини, в които продаваха копчета.

— Заповядайте.

Слаб мъж с едро шкембе пристъпи към нея. Беше с дънки и свободно пусната риза с прости, бели, пластмасови копчета.

— Тук ли е работила госпожица Дарби Маклафлин?

— Разбира се. Тя добре ли е?

— Да, добре е. Стара приятелка на мама е — ако не лъжеше, нямаше никога да успее да измъкне информация от този човек, без той първо да поговори с Дарби. А за това нямаше време. Ако не друго, покрай неприятностите с Глория Бъкстоун кожата ѝ бе станала подебела. Или по-точно казано, бе изметнала етиката ѝ. Зависи как погледнеш на въпроса. — Току-що се намерихме във фейсбук. За щастие, тя имаше нужда от малко помощ с Пилчо.

Той се усмихна.

— А, да, Пилчо; купи го преди няколко години.

— Тя не е подвижна както едно време и ме помоли да мина и да ви поздравя, защото съм наблизко.

Мъжът се разсмя.

— Чудесно. Кажете ѝ, че Станли-младши е поел работата и всичко е наред.

— Добре. Тя колко време е работила тук? Май доста.

— Започнала е през петдесетте. Не е пропускала и ден, година след година, докато не се пенсионира преди пет години.

— Тя продаваше ли копчета?

— Не. Никога не е искала да бъде отпред. Изготвяше счетоводните книги, работеше като секретарка на татко. Мила жена.

— Много — Роуз прокара ръка по отворена кутия с копчета в цвят слонова кост. Те издрънчаха като камъчета. — Много затворена обаче. Никога не си сваля воала.

— И тук, на работа, винаги го държеше пуснат, поне над носа. Знам, че е имала някакъв инцидент, но тъй като съм отраснал с нея, никога не съм задавал въпроси. Дори да опитвах, татко ме караше да млъкна.

— Добре. Тя ще се зарадва, че всичко тук е наред.

— Не съм сигурен. Повечето ни продажби напоследък са онлайн. Търся начин да излезем от магазина.

Тя огледа помещението.

— И да предлагате всичко онлайн ли? Жалко.

— Поредната частица от Ню Йорк отнесена от вихъра.

Роуз печелеше време, като избираше шест копчета с цвят на кафе, които приличаха на истински кръгли шоколадчета, само да ги изядеш.

— Добър избор — Станли-младши ги отнесе при касата и ги опакова. — Тези ще оживят някое есенно или зимно яке. Много са стилни.

Когато маркира покупката, Роуз продължи:

— Що за човек беше Дарби като млада? Питам, защото сега е забележителна дама. Интересно каква е била на младини.

— Много внимателна, иронична. Ядеше сандвич с риба тон за обяд всеки божи ден, година след година. Никога нямаше нищо против, когато си играех близо до бюрото ѝ. Според мен ѝ беше приятно. Имаше невероятно чувство за хумор, обичаше да прави номера.

— Номера ли? Сериозно?

— О, да — той сви замислено рамене. — Може и да е била затворена заради случилото се, но не беше досадница. Дарби е стегнат човек. Има класа, стил. Почти наперена изглежда. Една елегантна мистерия, така казваше татко.

Роуз пъкна копчетата в чантата си.

— Дарби има ли семейство, близки? Мама се надяваше да се грижат добре за нея, но не иска да се прояви като невъзпитана и да я попита направо.

— Не, доколкото знам. Понякога се оплаква от съседите си, казва, че били твърде любопитни за вкуса ѝ.

Никакви изненади.

— Младата ѝ приятелка обаче прилича на човек, който би се погрижил за нея.

Роуз се закова на място.

— Каква приятелка?

— Младо момиче, тийнейджърка. Отбивала се е няколко пъти.

Прекрасно момиче.

— Помните ли как се казва?

— Али, Аби, нещо такова.

— Ами фамилията?

Той поклати глава.

— Сигурна съм, че Дарби го каза, когато ни запозна, но не го помня.

— И не е казала коя е, откъде я познава?

— Боже, не. Дарби си мълчи за всичко. Момичето я правеше щастлива и ми се стори много приятно, затова не настоях.

— Така. Благодаря ви за помощта. И за копчетата.

— Пак заповядайте. Кажете на госпожица Маклафлин много поздравя, когато я видите.

— С удоволствие.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Дарби наблюдаваше как Есми подготвя стаята за шапки за вечерния наплив. Стаята всъщност представляваше стар шкаф с врата, разделена хоризонтално на две. Когато Есми накара Дарби да отиде в клуба, тя се съгласи с готовност. Облече си роклята, която баща ѝ много харесваше, памучна, на черни и бели точки, с плисирана, богата пола и си сложи новата барета, драматично килната на една страна.

— Кажу ми, Есми, как беше в актьорската школа днес? — попита тя. Есми вирна брадичка.

— Учи се да говоря правилно. Слушай: „Ако харесвате фъстъци, значи ще харесате «Скипи»“.

Говореше като филмова звезда, без следа от акцент.

— Невероятно. Преподават ви телевизионни реклами, така ли?

Преди приятелката ѝ да успее да отговори, влязоха двама мъже и се приготвиха да си оставят шапките. Нито един не свали палтото си.

Есми се напрегна.

— Клубът все още не е отворен.

— Не сме тук заради клуба. Тук сме заради теб — заговори с ръмжащ глас по-високият. — Трябва да работиш доста упорито, Есми.

— Не съм сигурна какви ми ги говорите. Мога да приема само толкова шапки, колкото ми оставят.

— Много добре знаеш за какво става въпрос. Хайде, ела да си поговорим малко отзад.

Дарби отвори уста, готова да извика помощ, но Есми постави пръст на устните ѝ.

— Шшш. Няма да се бавя. Част от работата е. Тъпаците трябва да останат доволни, нали?

Отправиха се към клуба и Дарби се обгърна с ръце. Колебаеше се дали да направи нещо и какво, когато входната врата се хлопна зад нея.

— Къде е приятелката ти? — Господин Бъкли влезе във фоайето и изтръска дъждовните капки от шапката си.

Дарби се въртна и го зяпна напълно слисана. Ръстът му, властното отношение и цялостно поведение ѝ напомняше за пастрока ѝ.

— За Есми ли говорите?

— Приличаш на риба. Затвори си устата.

Тя изпълни послушно.

— Къде е тя?

— Излезе само за минутка.

— Уволнена е, ако не се върне до десет минути, когато отваряме. Навън се излива пороен дъжд, така че не мога да позволя никой да остане с палто по време на шоуто.

Ако Есми изгубеше работата си, нямаше да може да плаща курса по актьорско майсторство.

— Аз ще се заема. Ще поема работата, докато се върне.

Двайсет минути по-късно Дарби беше готова да ревне. Мъжете и жените, които влизаха в клуба, бяха натрупали палтата си на малкия разделителен плот, без да изчакаат билетчета. Една двойка дори ѝ подхвърлиха чадърите си, докато тя се опитваше да се справи с нашествието. Миришеше на мокра вълна и подмишници, полата бе залепнала за краката ѝ, косата — за черепа. Стана още по-зле, защото трябваше да натъпче баретата в чантата си, след като тя падна на калния под. Никога нямаше да успее да се справи с тази каша, освен това всички палта изглеждаха като предишните. Господин Бъкли щеше да уволни Есми и никога повече нямаше да ѝ позволи да пее. Ами ако Есми беше загазила яко в момента? Кой бяха тези мъже?

— Изглежда, имаш нужда от баня.

Сам носеше чашка кафе в ръка. Облегна се на отсрещната стена и отпи глътка.

— Отведоха Есми — едва изрече думите Дарби. — Двама мъже. Не съм сигурна къде отидоха.

Сам не се притесни.

— Не се тревожи, Есми може да се грижи за себе си.

— Но те ми се сториха безкрайно гневни.

— Куче, което лае, не хапе. Всички тук се правят на мъжаги. Лаконичните му отговори я поуспокоиха донякъде.

— Да не говорим, че някой току-що ме замери с чадър. Хвърли го — грабна закачалка и сложи на нея едно палто. — Какви животни.

— Ако ще се почувстваш по-добре, те не се отнасят по-добре и със сервитьорите. Нито с музикантите, ако случайно ги срещнат на улицата. На сцената е едно, но магията изчезва в светлата част на деня.

— Не знам как Есми търпи всичко това нощ след нощ. Аз бих полудяла.

— Между другото, ти пъ велико онази вечер.

— Благодаря.

— Сериозно. Гласът на Есми е като кадифе, но твоят е сребърен, като на славей — той провлече единия си крак по пода.

Когато тя замълча, за да си поеме дъх, огромната купчина палта се плъзна и се стовари върху оплескания с кал под в коридора. Двамата със Сам гледаха ужасени купчината, а след това избухнаха в смях.

Той постави чашата си на близката маса, наведе си и вдигна купчината с едно загребване.

— Отвори вратата.

Тя изпълни послушно и отстъпи настрана. Той ѝ подаде палто и тя го постави на закачалка и го притисна към другите, за да направи повече място. Продължиха по същия начин. Движението ѝ напомняше за барабана на пишещата машина, когато го връщаше в края на всеки ред.

— Защо не си в кухнята? — попита тя.

— Там ще се оправят, нямат нужда от мен.

— Но ти си готвачът.

— Те приготвят протички неща — грах, пържени картофи и сотирани пилешки дробчета. Ще се справят.

От време на време пръстите им се докосваха, а той беше достатъчно близо и тя усещаше миризмата на олио, в което е пържено, и карамфил. Интересна смес, приятна.

Засрами се, когато той забеляза, че тя души.

— Дано не воня.

— Не, миришеш на карамфил. Напомня ми на празниците.

Той помириша ръката си под лакътя.

— Работех над нова рецепта. Пържола със смес от карамфил, куркума и мед.

Устата ѝ се напълни със слюнка. Не беше хапвала нищо след бисквитите в кафенето на „Барбизон“ днес сутринта.

— Звучи прекрасно.

— Ще видим.

— Ще я включиш ли в менюто?

Той се засмя остро.

— Не и ако баща ми има последната дума. Той не иска нищо със „странен“ вкус, както обича да казва.

— Значи, докато си бил в армията, си се научил как да комбинираш подправките — тя обичаше да го слуша как говори. Освен това беше по-лесно да водят разговор, когато и двамата бяха съсредоточени над палтата.

— Точно така, в Югоизточна Азия, там работех като готвач. Трябваше да използвам, каквото намеря.

— И какво намираше?

— Много. Има десет малки островчета, скупчени в море Банда, които са източник на индийско орехче и сушена кора на мускатово орехче. Най-старото дърво за карамфил в света се намира на остров, наречен остров Терните в море Молука.

— Колко е старо?

— Предполагат, че е на между триста и петдесет и четиристотин години. Дори си има име. Афо.

— Афо! — Каква екзотична дума. — Как изглежда?

— Високо, но безжизнено, с голи клони. Видях го, когато превзехме острова от японците в края на войната.

— Не мога да си представя как си се чувствал. Да ходиш на острови в другия край на света, да посетиш мъртви дървета и да научиш история, която те връща толкова назад във времето, че не можеш да си представиш онези времена.

Той сви рамене.

— В началото много от момчетата се оплакваха от храната. Дажбите бяха ужасни. След това обаче аз започнах да експериментирам с онова, което използваха местните. Започнах да добавям подправки към всичко, което сервирахме — и яйца, и риба, и месо. Дори към десертите. На някои от момчетата им беше неприятно, но те бяха тъпаци. Всички останали бяха във възторг. Дадох шанс на

храната ми. А и, честно казано, войниците нямаха кой знае какъв избор. За разлика от баща ми.

Избликналите му думи я изненадаха и поласкаха. Той очевидно мислеше, че тя е човек, с когото си струва да се говори. Тя закачи поредното палто и дискретно приглади кичур коса зад ухото.

— Той пробвал ли е някои от експериментите ти?

— Не.

— Аз много бих искала да пробвам.

Есми се върна поруменяла, но невредима.

— Извинявай, Ди! — Стресна се, когато забеляза Сам. — Какво, за бога, правиш в гардеробната?

— Помагам на приятелката ти, която помага на теб да си запазиш работата.

Есми се ококори.

— Ти си най-прекрасната *amiga*^[1] на света, Дарби.

— Не се справихме много успешно. Нямам представа кое палто на кой клиент е. Ами какви бяха тези двама мъже? Ти добре ли си?

— Супер — гласът ѝ беше леден. Тя не желаше да говори пред Сам.

Той разбра намека.

— Връщам се в кухнята. Дарби, когато приключиш, ела ми на гости отзад. Ще ти покажа нещо — той тръгна с бавна крачка, натъпкал ръце в джобовете.

Дарби дръпна Есми до себе си и сниши глас.

— Какво стана? Кой бяха тези?

— Просто едни типове, които си въобразяват, че могат да ми казват какво да правя.

— Какво имаха предвид, когато казаха, че трябва да работиш по-упорито?

— Глупости. Те са си наврели носовете във всеки бизнес в квартала. Предлагат защита, а в замяна собствениците им позволяват да обират каймака. Това означава, че винаги ме карат да правя разни неща за клиентите. За да ми дават по-високи бакшиши.

— Господин Бъкли те кара да правиш това?

— Така е било при момичето преди мен, затова всички са решили, че трябва и аз да съм същата. Само че те нямат представа с кого са се захванали. Не съм им някоя хлебарка, която могат да

настъпят — Есми бръкна в чантата и извади автоматичен нож със сребърна дръжка. — Виждаш ли, мога да се грижа за себе си.

— Нож? Имаш нужда от нож ли? Защо не кажеш на Сам какво са направили? Той може да ти помогне. Да поговори с баща си.

Есми се засмя с горчицина.

— Имаш много да учиш, момиче. Много — тя измести Дарби от малката стаичка и се настани вътре. — Върви да видиш твоя човек. Може да ти даде нещо сладичко.

Влажното фоайе бе едно нищо в сравнение със задуха, който цареше в кухнята, където подредилите се един до друг готвачи дрънчаха с тигани и си крещяха над постоянното жужене на вентилационната система. Сам я поведе към грила, където къс почистено месо беше поставено в чиния. На огъня цвърчаха бургери, той използваше шпатула, за да ги препореди и да направи място в средата за пържолата.

Пламъците лумнаха.

— Ела, помириши — той поднесе малка бяла чинийка под носа ѝ, пълна с жълтеникава пудра. Цветът ѝ напомни за кленовото дърво пред прозореца на дома, когато есента отминава, за лъскава горчица. Ароматът беше свеж, апетитен, смес между препечен хляб и куркума.

— Натърквам пържолата с нея и оставям месото да стигне до стайна температура — говореше с ентузиазма на младо момче. На нея ѝ се прииска той да има баща, който да го поеме под крилото си и да му каже, че се справя чудесно, точно както правеше нейният баща, когато тя разочароваше майка си за пореден път.

Щом пържолата се опече по вкуса му, Сам я остави за няколко секунди и насочи вниманието си към онова, което ставаше в кухнята. Той говореше и действаше с авторитет, говореше със сервитьор остро, за да поправи поръчката, преди да се обърне към помощника и да му помогне да прехвърли купчина чинии в мивката.

След това се върна при нея и натисна пържолата с пръст.

— Още малко. Есми каза, че ходиш в секретарско училище, така ли е?

Тя не искаше да си спомня за живота си в центъра.

— Да. Ужасно е.

— Защо.

— Защото съм ужасна секретарка. По-точно казано, от мен ще излезе ужасна секретарка. Ще ми се да правя нещо творческо, като това.

— Какво ти се иска?

Предложението на Шарлът беше примамливо, но нямаше никаква гаранция, че тя ще си спомни за него, че дори ще познае Дарби, когато се върне.

— Наистина не знам. Готова ли е?

Той отрязва парченце и отвъртре потече червен сок върху дървената дъска.

— Пробвай.

Текстурата на говеждото се смеси с подправките и мислите ѝ препуснаха, също както бе станало, когато слуша джаз първия път. Ароматът нахлу, отначало пикантен, след това усети странна цветна горчивина, преди ароматите да се смеси в окончателен взрив от карамфил.

— Невероятно — искаше още една хапка, а след това още една.

Той ѝ ги даде, разсмя се на ненаситността ѝ.

— Сам, никога не съм вкувала подобно нещо. Напомня ми какво е у дома през есента. Не знам как да го обясня.

— Искаш ли аз да го обясня?

— Да.

— Тогава ме последвай — той си свали престилката и стисна ръката ѝ. Тя я стисна, нетърпелива да разбере къде я води той, същевременно не ѝ се искаше да остави сочната пържола.

* * *

Сам вървеше бързо, стрелкаше се по многолюдните улици и теглеше Дарби след себе си. След „Хюстън“ улиците поемаха във всички посоки и тя нямаше представа къде се намира. Дъждът беше спрял, така че тя не беше мокра, но се чувстваше гола без палто. На Сам, изглежда, му беше все едно, докато се провираше сред тълпата.

Тя дори нямаше чанта, защото я остави при Есми. Сам се обърна, за да я погледне, и остана учуден от объркването ѝ.

— Къде отиваме? — Тя подръпна кръглата си якичка.

— Не мога да ти кажа; ще бъде изненада. Щом пържолата ти хареса, и това ще ти хареса.

Може би я водеше на вечеря в ресторант, където сервираха кърри и други екзотични вкусоти. Надяваше се да може да изяде онова, което сервират, да не бъде прекалено овкусено с подправки или да се окаже прекалено лепкаво.

Той спря пред напълно обикновена сграда, където прането висеше мокро над противопожарните стълби. Табелата на вратата беше написана с непознати букви, номер 12 беше единственото, което тя позна. Още по-странно беше, че прозорецът е черен.

Влязоха вътре, където я посрещна ароматът на хиляди подправки. Почти всяка повърхност беше покрита със стока. Имаше бурета пълни със сушено чили, отвън лъскави, ярки. Отворени кутии с пъстри пудри и странни семена бяха подредени по пода, а върху полиците по стените бяха подредени буркани, пълни със сухи растения и стебла. Годините, в които клиентите бяха влизали и излизали, бяха вдлъбнали тесни пътеки. Сам се провикна високо, за да поздрави. Някъде отзад се разнесе глас, който отговори на поздрава. Тя не можа да определи акцента, но звукът ѝ се стори дълбок, със звученето на виолончело.

Първо ѝ се прииска да хукне и да изскочи във влажната вечер, да кихне поне пет пъти, но постепенно ноздрите ѝ привикнаха към обонятелния хаос.

— Къде сме?

— „Калаи Спайс Емпориум“.

— Леле. Много е впечатляващо.

— Първоначално, да. Но с подходящия учител всичко си идва на мястото. Този магазин е моят личен „Кейти Гибс“.

В задната стаичка започна спор на висок глас и Дарби погледна Сам за увереност. Той ѝ се усмихна.

— Няма страшно. Господин Калаи така си говори. Ще видиш.

Млад мъж изскочи през вратата на задната стаичка и излезе бързо на улицата.

— Много ти здраве.

Гласът дойде от нищото и я стресна. Обърна се и видя мъж с очила в черна права туника и панталони, застанал на прага на вътрешната врата. Наблюдаваше я внимателно. Квадратното му чело

подчертаваше кръглите бузи и топчест нос, кафявата му кожа беше лъснала от пот. Той извади кърпичка и избърса челото си.

— Коя е тази?

— Господин Калаи, това е приятелката ми Дарби Маклафлин. От клуба.

Сам беше запомнил фамилията ѝ.

— Господин Калаи, истинско удоволствие е да се запозная с вас — подаде голата си ръка, смутена, че е без ръкавици, но той, изглежда, нямаше нищо против.

— Още подправки ли искаш? — попита той Сам.

— Не. Тази вечер пробвах микса Банда. Добре се получи.

— Добре, добре.

— Господин Калаи е научил изкуството на подправките от поколения в семейството му. Той е потомък на султана на Тернате.

— Островът с дървото ли?

В усмивката на господин Калаи нямаше топлота.

— Островът с дървото.

— Искам да ѝ покажа какво е индийско орехче — заяви Сам. — Имате ли нещо против?

Господин Калаи поклати глава. Сам отвори едно бурканче и извади парченца с формата на плод. Господин Калаи му подаде нож и той разряза плода на две равни половини, а след това го завъртя. Вътре имаше кафява семка, покрита с тънки червени вени.

— Ядката, когато се изсуши, е индийското орехче, а червеното се превръщаше в сушено мускатово орехче. Това е единственият тропически плод, от който се получават две различни подправки.

Тя докосна нежната паяжина около ядката.

— Нямах представа.

Господин Калаи взе плода от ръката на Сам.

— Когато подправките били открити за пръв път в другите страни, кораби с какви ли не подаръци пристигнали на моя остров. Султанът имал корона, направена от стотици скъпоценни камъни, едри като юмука ти, и четиристотин жени в харема си.

Дарби се изчерви и почувства облекчение, когато Сам заговори.

— След това холандците поели властта и избили всички мъже над петнайсет.

— Кога се е случило?

— Преди почти сто години.

— Но вие продължавате традицията.

Господин Калаи кимна.

— Сам е много добро момче. Поразгледайте, но след това затварям. Имам си работа навън.

Сам посегна към един от най-високите рафтове и свали дебела книга.

— Работя над сборник на всичко. Тук се уча. Погледни.

Той размести някои от бурканите, за да направи място. Страниците изглеждаха крехки и тя се наведе по-близо.

— Мирише като магазина.

— Всичко тук мирише като магазина, включително и ние.

Тя разлисти страниците, докато Сам обясняваше.

— Записвам всяка подправка, откъде идва и историята ѝ — той посочи една рисунка. — Тук, например, египтяните са използвали касия^[2] за балсамиране на мъртвите.

Тя набърчи нос.

— А името му е толкова красиво.

— Великолепно е, вид канела, отразява ти се добре, ако имаш стомашни проблеми.

— Впечатлена съм. Какво ще правиш с тази книга?

— Искам някой ден да отворя ресторант. С помощта на господин Калаи се срещам с подходящите хора, проправям си пътя, за да се измъкна от „Флатед Фифт“.

Той затвори тетрадката и я постави внимателно на високия рафт. Когато той се обърна бързо, тя отстъпи назад, усетила, че е прекалено близо.

— Благодаря ти, че дойде с мен — прошепна Сам.

— Впечатлена съм. И гладна.

— Ще ти направя нещо, когато се върнем в клуба. Междувременно, пробвай това — той сипа тъмна пудра от един буркан в дланта си. Топна пръст и го вдигна. — Отвори уста и изкарай езика.

— Да си затворя ли очите?

Той се разсмя.

— Стига да искаш.

Нежният допир на пръста му върху езика ѝ бе достатъчен, за да накара коленете ѝ да се разтреперят, но след това наситен горчиво-

сладък вкус завладя вкусовите ѝ рецептори.

— Страхотно, нали? Майско какао.

— Страхотно, наистина — отвори очи. На стената зад него бе закачено малко напукано огледало. Обикновено тя избягваше огледала, а сега не очакваше да се види. В отражението бузите ѝ горяха в червено на кожата с цвят на карфиол, косата ѝ стърчеше във всички посоки, освен една част, която се беше сплескала на челото като тупе.

Майка ѝ беше права; тя наистина беше грозно момиче. Какви ги вършеше? Отстъпи от него.

— Трябва да се връщаме в клуба.

— Разбира се. Да се надяваме, че кухнята не се е запалила.

Излязоха в хладната нощ, където приятният ветрец беше изместен от тежък, влажен въздух, който бързо ставаше студен. На няколко пъти той се опита да започне разговор, тя обаче отговаряше едносрично с надеждата той да не я погледне.

— Да не би нещо да не е наред? — попита той, когато приближиха клуба. Той преглътна два пъти.

— Не. Нищо. Просто съм уморена.

— Дано не съм избързал, като те заведох в борсата. Мислех, че ще ти хареса.

Той реши, че е направил нещо нередно. А истината бе, че тя се чувстваше като глупачка. Побърза да го успокои.

— Наистина много ми хареса. Честна дума. Също и срещата с господин Калаи — тя сниши глас. — Странното е, че докато живеех в Охайо, четях за невероятни, ексцентрични герои в книги и пиеси, но не можех да си ги представя в истинския живот. След това дойдох в Ню Йорк.

— Където всеки се държи така, сякаш е главният герой в собствената си книга.

Тя се разсмя.

— Покрай вас с Есми виждам страна на града, която дори не подозирах, че съществува.

— Струваш ми се добро момиче — той ѝ отвори вратата. — Странно, че те виждам с Есми.

— Защо го казваш?

Той сви рамене и надникна в клуба. Тя усети, че той няма търпение да се върне в кухнята си.

— Просто тя е щуро момиче, нищо повече.

Първо Стела, сега и Сам.

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да ми кажеш. Тя ми помогна много, когато дойдох, постара се да се почувствам като у дома си. Видя как ме качи на сцената. Обикновено не съм такава.

— А, Есми почти винаги получава каквото иска. Тя е твърде влюбена в себе си и не приема не за отговор. Ти обаче си сладка. Невинна. Само това ще кажа.

Дарби стисна устни и кимна. Сам се опитваше да ѝ каже нещо по възможно най-милия начин. Есми беше специална, за разлика от Дарби. На него може и да му беше приятно приятелството с Дарби, но то никога нямаше да прерасне в нещо повече.

[1] Приятелка (исп. ез.). — Б.пр. ↑

[2] Многогодишно бобово растение, от което се получава канела.

— Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Роуз за малко да не се обади на мобилния, когато видя името на Мади. Беше дошла на работа рано и прекара цял един тих час, преди останалите да пристигнат, довърши книгата за историята на школа „Катрин Гибс“, написана от бивша преподавателка. Като си помислиш, че почитаемата госпожа Гибс е започнала да обучава жени за постове в бизнеса, където те не били желани, по времето, когато те дори нямали право да гласуват. Жестоко.

— Ти къде се криеш? — попита подигравателно Мади, въпреки това в гласа ѝ се долавяше притеснение. Роуз ѝ остави съобщение, след като започна мигрената, за да ѝ каже, че за няколко дена ще гледа кучето на съседка, но след това така и не успяха да се чуят.

— Извинявай, в работата ме смазаха от бачкане.

— Добре ли си? Новини от Гриф?

— Нищо от Гриф. Сигурно е твърде зает да възстановява семейството си.

Мади прихна.

— Господи, какъв кретен. Казала ти бях да не излизаш с мъже със старчески имена. Грифин ван Дорън. Господи.

Роуз прихна.

— Спомням си. Кой да предположи, че точно този път ще се окажеш права?

— Ха-ха. Много смешно. Та кога ще дойдеш? И на коя съседка гледаш кучето? Мислех, че всички в онази сграда са недружелюбни.

Истина беше. Когато двамата с Гриф се пренесоха, тя очакваше поне две съседки да се отбият и да ги поздравят. Никой не дойде и дори когато се натъкна на някои в асансьора, те не бяха много ентузиазирани.

— На една от възрастните дами, които са живели тук открай време, още откакто е бил хотел за жени. Пиша статия за нея и за другите жени.

— Наистина ли ти се остава в чужд апартамент? Няма проблем да доведеш и кучето у нас. Децата много ще го харесат.

— Само че, честно да ти кажа, аз не съм сигурна дали кучето ще хареса децата. Той е капризно старо животно — докато обясняваше, решението да остане в апартамента на Дарби, макар и за кратко, ѝ се стори чудесно. Тук имаше усамотение, беше близо до жените, можеше да разчита на тишина и спокойствие. Щеше да излезе, преди Дарби да се върне, и никой нямаше да разбере нищо. — Няма страшно, стопанката му се връща след две седмици и тогава ще пристигна да изплаквам мъката си на канапето ти.

— Очаквам те с нетърпение. Как е баща ти?

Роуз притисна кокалчетата до челото си. Двама репортери бяха пристигнали и тя сниши глас.

— Вчера го преместиха. Отбих се; струва ми се, че се адаптира.

Баща ѝ не вдигна никакъв шум. Очите му бяха празни, стискаше и отпускаше челюст с нервна енергия. Отделението за пациенти с деменция беше със стени в лавандулов цвят, вратите се заключваха. Пред асансьора имаше голям черен килим. Една от сестрите в отделението обясни, че повечето пациенти не желаят да стъпят върху него, защото си мислят, че е черна дупка и така спират бягството им.

Колко е ужасно да имаш черна яма между себе си и свободата или към света такъв, какъвто го помниш. Тя беше сигурна, че баща ѝ помни късчета от стария им живот. Преди тя да си тръгне, той я попита дали си е написала домашното и я нарече Роузи, както навремето, когато беше тийнейджърка. След това избухна в сълзи и от носа му потекоха сополи, стигнаха чак до брадичката. Каквото и да му говореше, той не се успокои, докато сестрата не я помоли да си тръгва.

Мади въздъхна с много съчувствие.

— Много ти е трудно. С какво да ти помогна?

— Ще ми се да знаех.

— Мислиш ли, че Гриф щеше да се върне при жена си, дори Миранда да беше добре?

— Може би — Кони беше извор на енергия и много добре отговаряше на темперамента на Гриф. Дватамата заедно бяха в състояние да управляват малка страна. — Вече не знам какво да си мисля. Как са сапунките?

— Тъпи. Онзи ден трябваше да снимам сцена след секс с Робърт Ханес-Стърлинг. Той се опита да ми пусне крак под чаршафа, но накрая издрах пищяла му с ноктите на краката. Мисля, че дори му пуснах кръв.

— Това е направо противно.

— Затова ми плащат добри пари. Разкажи ми повече за историята, над която работиш?

— Има група възрастни дами, които живеят в апартаменти с контролиран наем, които са там от много години. Една е чак от 1952 г.

Мади подсвирна.

— Ерата на Силвия Плат.

Пак тази Плат.

— Силвия Плат е живяла там само един месец. Останалите жени са сърцето и душата на мястото. Виждали са как „Барбизон“ се променя драстично, видели са как Ню Йорк се променя из основи. Историите им би трябвало да ни заинтересуват.

— Харесва ми начинът, по който се е получило. Изненадана съм обаче, че са го одобрили.

— Едва-едва, и то единствено, защото Тайлър иска сензация. Една от дамите е с много трагична история. Затова ѝ гледам кучето, за да науча повече.

— Така гот ли е? Питам от гледна точка на журналистическата етика, ако ме разбираш.

Тя предпочиташе да не отговаря на този въпрос.

— И този въпрос го задава жена, която дере краката на колегите си.

— Да. Мисля, че той отиде да му бият инжекция против тетанус, след като приключихме.

— Така и трябва.

— Да не би това да е някакъв откачен мазохизъм? Оставаш в „Барбизон“, докато Гриф и Кони са заедно — типично за Мади. Беше като куче, захапало кокал. — Защо се подлагаш на подобно мъчение?

— То е само временно.

— Значи не е извинение да останеш там, така ли, с надеждата да се върнеш при него?

Не ѝ беше приятно да го признае пред себе си, още по-малко пред Мади.

— Не, разбира се. Това е съчетание от помощ за съседката и възможност да свърша малко работа — крайно време беше да смени темата. — Всичко ще се оправи, особено ако намеря начин да се разбера с фотографа, с когото работя.

— Защо?

— Труден тип, снимал документални филми в Близкия изток, разни такива. Вероятно си мисли, че тази работа е под нивото му.

— Тогава кажи му да се връща в Афганистан или откъдето е изпълзял.

— Майка му била болна и починала, затова, поне за момента, не бърза да се връща. Това го разбирам.

— Готин ли е?

Роуз изви очи.

— Моля те. Не е мой тип. Чувствам се като Снежанка и джуджето Подсмивачев.

Мади се разсмя.

— Не бързай толкова. А ние сме готови да те приемем по всяко време. В хладилника има бутилка пино с твоето име.

Някой прочисти гърло и тя вдигна поглед. Джейсън беше застанал от другата страна на работното ѝ място, отпуснал ръка на преградата.

От изражението на лицето му ѝ стана ясно, че е чул всичко.

* * *

Роуз се вгледа в лицето на Джейсън и се опита да измисли какво да прави. От едната страна устата му беше извита нагоре и той, изглежда, се забавляваше. Когато обаче очите им се срещнаха, той мигна веднъж и тя разбра, че той прикрива смущението си, че се преструва.

Нямаше намерение да го нарани; просто се шегуваше с Мади, опитваше се да я накара да престане да говори за проблема с Гриф. Шегата ѝ обаче беше неприятна.

— Гладна ли си — попита Джейсън. — Защото имам ябълка на бюрото си.

Тя се наведе напред на стола и стисна с ръце седалката.

— Извинявай, беше ужасно. Обаждаше се приятелката ми Мади. Не исках... — Тя млъкна с надеждата той да каже нещо, да я накара да престане да се мъчи. Той обаче не помръдна.

— Просто проверявах дали имаш нужда от мен днес. Завърших един материал по-рано и до обяд съм свободен.

Трябваше да намери начин да му се реваншира, да изглади нещата. Особено след като щяха да работят заедно през следващите няколко седмици.

— Канех се да отида да потърся онзи стар джазклуб, от менюто в тетрадката с подправките.

— „Флатед Фифт“ ли?

— Именно. Затворен е през седемдесетте. Исках обаче да видя сградата, в която е бил. Можеш да снимаш и да използваме материала в преди и сега — идеята беше тъпа, въпреки това тя се надяваше той да се съгласи.

— Не е много динамично.

— Не е, но не разполагам с друго в момента. Ще дойдеш ли?

Той кимна.

— Ще си взема апаратите и ще те чакам във фоайето.

Взеха такси. Шофьорът караше като луд, набиваше неочаквано спирачки, даваше агресивно газ, така че нямаха възможност да разговарят. Роуз стисна ръкохватката над прозореца, за да не се лашне в Джейсън, докато му разказваше за посещението си в магазина за копчета.

— Това младо момиче трябва да е единствената истинска приятелка на Дарби, доколкото разбирам. Много ми се иска да я намеря.

Джейсън изви вежди.

— Знаем, че името ѝ започва с А. Значи няма да е много трудно.

Таксиметровият шофьор спря пред пететажна сграда на Второ авеню. Сивата каменна фасада беше мръсна, сякаш натъркана с огромно парче въглища, входната врата беше изрисувана с графити. На приземния етаж имаше френско бистро.

Тя посочи ресторанта, на чийто прозорец имаше табела „ЗАТВОРЕНО“.

— Тук е бил клубът.

Джейсън снима фасадата, след това почука на стъклената врата. Показа се млада жена, ядосана и уморена.

— Отваряме чак в пет следобед.

Роуз обясни кои са и добави, че търсят материали за мястото на стар джазклуб от петдесетте. В мига, в който спомена „Уърд Мърдж“, лицето на жената се озари.

— Разбира се, обожавам „Уърд Мърдж“. Ако искате, заповядайте да разгледате. Като цяло мястото си е същото, но обстановката е променена.

Тухлените стени бяха боядисани в бяло наскоро и големи прозорци гледаха към улицата, придаваха широчина на заведението. Джейсън намери черно-бяла снимка на телефона си и показва интериора по време на шоу. Мъже в костюми, с вратовръзки и жени с прически се бяха натъпкали вътре, почти едни върху други, докато саксофонист стоеше в края на малка сцена. Без прозорците и белосаните стени заведението беше тъмно и западнало.

— Изглежда, сцената е била тук, а входът тук — посочи той. — Мога да направя снимки на интериора, ако искаш.

— Добре, защо не — Роуз се обърна към жената. — Знаете ли дали някой в сградата е живял тук и по онова време? Сигурно са възрастни вече, по на осемдесет — беше малко вероятно.

— Господин Би. Той идва за пържола с картофки всяка сряда, преди да се напълни. Мил човек, разказва за едно време. С него трябва да поговорите.

— Да имате негови координати?

— Не, но живее в апартамент 5Д. Ако му звъннете и му кажете, че Никол е казала да поговори с вас, може и да ви пусне. Другият вариант е да се върнете в сряда и да го хванете на място.

Името на звънец 5Д беше БЪКЛИ.

Бинго. Може Сам да е живял на десет минути път с такси от Дарби през изминалите петдесет години. Тя усети как във вените ѝ нахлува адреналин.

Роуз натисна звънеца и зачака. Нищо.

— Сигурно е възрастен човек, дай му време.

— Ти си шефът.

Тя се обърна към него.

— Виж, наистина съжалявам за онова, което казах оде. Уверявам те, че не се имам за Снежанка. А ти не си...

И този път не можа да довърши изречението. Той обаче го довърши.

— Джудже ли?

— Не, разбира се.

— Между другото, повечето джуджета биха се обидили на тази забележка. Предпочитат да ги наричат малките хора.

— Това е просто израз — по шията ѝ изби пот. Нямахше желание да води този разговор. — Не исках да прозвучи така.

— Както кажеш.

Господи, той я дразнеше, вечно се подсмиваше.

— Истина е обаче, че се подсмиваш — тя не се сдържа. — И в момента се подсмиваш.

— Не е вярно. Усмивам се. Ти се гърчиш и аз се забавлявам.

— Точно това е определението за подсмивам се.

Той се разсмя.

— Разбрах. А сега подсмивам ли се?

Тя не се сдържа и се усмихна широко.

— Да! Ето пак.

— Ало?

Гласът пращеше, макар да беше трудно да се каже дали беше от интеркома, или така говореше човекът. Роуз се приведе напред.

— Господин Бъкли? Никол от ресторанта предложи да се свържем с вас. Правим проучване за материал, посветен на „Флатед Фифт“, и тя каза, че вие може и да ни помогнете. Казвам се Роуз Луин и съм дошла с колегата си Джейсън Улф. Имате ли възможност да слезете долу и да поговорим за кратко? С удоволствие ще ви заведем на кафе някъде наблизо.

— Не мога да слизам. Вие се качете.

Роуз погледна Джейсън и той кимна.

— Да вървим.

Измазаният с гипс коридор миришеше на гнили зеленчуци и някога пъстрите плочи на пода бяха очертани от набила се мръсотия. Когато господин Бъкли най-сетне отвори вратата на апартамента си, Роуз остана стъписана от контраста с общите помещения на сградата.

През прозорците нахлуваше слънчева светлина, стаите бяха приятни и добре поддържани.

— Влизайте. Казвате, че сте репортери — господин Бъкли ходеше с бастун. Някога е бил висок мъж, но сега гръбнакът му беше извит болезнено навътре. Имаше сива брада, очила с дебели рамки, които смекчаваха малко острите ъгли на лицето му. Огледа и двамата, преди да ги поведе към хола.

— Много ви благодарим за отделеното време. Интересуваме се да открием повече за хората, които са посещавали „Флатед Фифт“ в началото на 50-те — Роуз седна на алено канапе, по което бяха пръснати пъстри възглавници с цвят на шафран. Джейсън седна до нея и извади фотоапарата си.

— Имате ли нещо против да запиша интервюто? — попита той.

Господин Бъкли се настани в кресло, тапицирано в бледозелено, и кимна.

— Нямам нищо против.

Джейсън сръчка Роуз и тя проследи погледа му. Цяла стена в коридора беше пълна с винилови плочи. Бяха хиляди.

— Може ли да погледна? — обърна се Джейсън към господин Бъкли.

— Давайте. Това е колекцията ми. Почти всичко, което трябва да знаете за бибоп ерата на джаза. Библиотеката в Линкълн Сентър ме помоли да им оставя колекцията си, когато си отида от този свят. Приятно ми е като си помисля, че всички хлапета от „Джулиард“ ще се докоснат до истинската музика.

— Вие ли сте господин Сам Бъкли? — не се сдържа да попита Роуз.

— Сам ли? — Лицето му се помрачи. — Не. Аз съм Малкълм.

Роуз мислено се ритна. Ако го притиснеше прекалено много, можеше да го уплаши, както стана с Дарби.

— Това е ваш албум — Джейсън показа корица с черна графика над снимка с барабани.

Господин Бъкли се ухили.

— Така е. Имах турнета, свирех с най-добрите. Докато не се запалих по дрогата. Животът не е лесен, когато си винаги на път. Лесно се обръщаш към всичко, което те кара да се чувстваш добре.

Роуз извади бележника си.

— Хероин ли?

— Да. Поех по пътя на Монк и Паркър. Не умрях, затова и не съм известен. Можех обаче да бъда. По-късно си намерих стабилна работа като аранжор.

— Може би е по-добре да си неизвестен и жив вместо известен и мъртъв — отбеляза тя.

— Не съм толкова сигурен — погледна към дебелиите стави с артрит на ръцете си. — Трудно се остарява, когато другите вече ги няма. За какво ще пишете?

— Статията ще има и видеоматериали. За хотел за жени „Барбизон“ е и какъв е бил Ню Йорк през петдесетте и шейсетте.

— Как научихте за този клуб?

— Една от жените, които живеят в „Барбизон“, има меню от „Флатед Фифт“. Разбирам, че клубът навремето е бил собственост на господин Корнилиъс Бъкли. Сигурно сте роднини.

— Корнилиъс беше баща ми. По-големият ми брат Сам беше готвачът.

Роуз се опита да потисне вълнението си.

— Сам Бъкли. Разбира се. Открихме книга, която е съставил с различни подправки и рецепти. От 1952 г.

— Нищо чудно. Научил е много за подправките по време на войната, разни странни подправки. Татко вечно се отнасяше с презрение към него, не искаше синът му да е готвач; искаше музикант. Аз имах астма и не ме взеха в армията, което означаваше, че мога да си работя над барабаните. Известно време бях златното дете. Докато не се провалих.

— Може ли да пусна тази плоча? — попита Джейсън.

— Разбира се.

Тя стрелна Джейсън раздражено, защото бе сменил темата, но гърбът му беше обърнат към нея, докато се опитваше да се справи с уредбата. Звукът на барабани долетя бърз и висок, ритъмът беше завладяващ.

Лицето на Малкълм се озари.

— Добър избор. Дизи и Чарли Паркър в „Бърдланд“ през 1951 г. Класически бибоп.

Роуз слушаше внимателно. От изражението на лицето му усети, че музиката бе ключът да накарат Малкълм да се отвори. Джейсън вече

го беше разбрал.

— Какво го прави бибоп?

Малкълм се разсмя.

— Бибопът е скорост и виртуозност. По онова време беше царството на суинга, нали? — Той размаха ръце. — Танци, манци. Великите, като Телониъс Монк, Диззи, Макс Роуч, всички започнаха да пробват различен подход към музиката. Слушайте сега.

Солото на тромпет изви към високия регистър и въпреки че винаги се връщаше, на места звученето беше различно, като фалшиво.

Роуз го каза на глас и Малкълм кимна.

— Аха. Не е каквото очакваш. Агресивно е.

Джейсън се намеси.

— Бибопът кара грешните ноти да звучат като верни.

— Правилно. Точно това е.

Точка за Джейсън. Може пък да не беше чак толкова дразнещ.

Роуз нямаше търпение песента да свърши, за да зададе следващия си въпрос, да не би шумът да попречи на записа.

— Сам жив ли е?

— Не знам. Не съм се чувал с него от години — не я погледна, докато го казваше. — Къде намерихте тетрадката с подправките?

— От госпожица Дарби Маклафлин. Името познато ли ви е?

Той примигна два пъти, преди да отговори.

— Не. Защо не я попитате откъде е познавала брат ми?

— В момента няма как да я попитам.

— Моля?

— Тетрадката е истинско произведение на изкуството, пълна с информация и рисунки. Отпред Сам е написал, че ѝ я дава да я пази, като доказателство за любовта му. Съобщението намеква, че са били в опасност. Интересно ми е да науча повече.

— Не мога да ви помогна. По онова време бях все по турнета, върнах се, след като Сам беше заминал.

— Знаете ли защо е заминал?

— Татко каза, че се забъркал в неприятности и трябвало бързо да се изнесе от града. Последно чух, че бил в Калифорния — той подръпна меката част на ухото си. — Както и да е, той е затворен човек.

Интересно, че употреби сегашно време. Откъде знаеше, след като не го беше виждал от години.

— Познавате ли Есми Кастило?

Той присви очи, сякаш се опитваше да си представи лицето.

— Есми. Тя приемаше шапките в клуба, преди да замина на турне. Хубав глас. Пък и красива.

Есми беше липсващото звено между Дарби и Сам. Тя е работила и в хотела, и във „Флатед Фифт“.

— Знаете ли какво ѝ се е случило?

— На Дарби ли?

— На Есми.

— А, да. Казват, че паднала от някаква сграда и загинала. Не знам подробности.

Продължиха да говорят още двацет минути, докато Малкълм им разказваше истории за живота си като джазмузикант. Всеки път, когато Роуз се опиташе да го накара да каже нещо за Сам, той се затваряше.

Малкълм знаеше повече, отколкото казваше. Поради някаква причина защитаваше брат си. Сигурна беше.

Когато излязоха навън, остави Джейсън да поговори за обширните познания на Малкълм за музиката.

— Той е като ходеща енциклопедия за бибоп и хард боп и цялата тази ера.

— Самата истина. Ще ми се обаче да бяхме научили повече за Сам. На мен ли ми се стори, или той наистина знае къде е Сам?

— Определено знае. Не те поглеждаше, когато отговаряше. Ще трябва да наминем отново при него и внимателно да го накараме да ни каже каквото има.

— По възможност до крайния ми срок. Благодаря ти, че го разсея, когато се канеше да се затвори.

— Аз съм просто човекът зад камерата. Между другото, ти се справи страхотно с него, след като ти спасих задника.

Обзе я гордост при тази похвала, също и искрица вина заради онова, което каза за него по-рано.

— Това означава много от човек, който е отразявал войни. Благодаря.

— Самата истина, Роуз. Трябва и ти да си на същото мнение.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Дарби се зарече да избягва „Флатед Фифт“ след странната експедиция при подправките със Сам. Все още се изчервяваше от срам всеки път, когато си спомняше колко рошава беше, когато се погледна в огледалото. Преди да се види, си беше представяла, че са двойка в един от романтичните филми, снимани на Таймс Скуеър, и обикалят задъхани града. Вместо Натали Ууд, тя приличаше на удавен плъх.

В опит да заличи спомена, тя се потопи в часовете си в „Кейти Гибс“, старееше се да ходи навреме и да е добре отпочинала. Веднъж си забрави ръкавиците на път към школата и пред сградата се натъкна на Морийн, която ѝ даде една от нейните. Минаха безпроблемно покрай дежурната, всяка стиснала папка с ръка в ръкавица, голата пъхната дълбоко в джоба на палтото. Въпреки че началото бе доста трудно за Дарби, ѝ оставаха месеци, в които да докаже на преподавателите си, че от нея ще излезе първокласна секретарка. Беше твърдо решила да го направи.

Освен това успешно избягваше Есми почти цяла седмица. Тази сутрин обаче приятелката ѝ беше дежурна на асансьора и убеди Дарби да се видят за обяд в кафене „Хектор“ на Петнайсета улица. Ресторантът беше препълнен, когато тя влезе и Есми ѝ помахаше от края на опашката пред шведската маса.

— Успя значи — Есми ѝ подаде поднос и двете напреднаха бавно към плота, покрит с неръждаема стомана, който опасваше почти целия ресторант. Есми си взе купичка супа от грах и сандвич с печено сирене, а Дарби последва примера ѝ. Опашката спря, докато сложат нови десерти.

— Къде беше? — Есми наклони глава към Дарби. — Сам пита за теб.

— Бях много заета в училище. Мама държи да съм внимателна.

— Стига де. Трябва да се поразкършиш от време на време, иначе ще бъдеш нещастна, ще работиш за шеф, който ти се пуска, но няма да

напусне жена си, и ще прекарваш всяка Коледа и Деня на влюбените сама. Това ли искаш?

Дарби се усмихна.

— Не, не го искам. Но аз трябва да се издържам и това е единствената ми възможност. Ти трябва да си в клуба, ти умееш да забавляваш хората. Това искаш от живота. За мен е твърде разсейващо.

— Защо? Защото Сам си пада по теб ли?

Сърцето ѝ трепкаше всеки път, когато Есми споменаваше името му. Спомняше си начина, по който я поглеждаше, след като лапна парчето от пържолата, какъв вкус имаше пръстът му, когато докосна езика ѝ.

— Сам не си пада по мен. Той обича готварството, това е. Беше доволен, че има човек, с когото да сподели идеите си, тъй като баща му не одобрява.

Есми огледа заведението и така задържа опашката още повече. Дарби я побутна напред. Взеха си два еклера за десерт и платиха, след това се отправиха към маса в ъгъла. Есми се настани на стола с лице към ресторанта.

— Може един приятел да се отбие. Трябва да поглеждам.

Дарби случайно се блъсна в масата до тях и възрастните дами, седнали там, я погледнаха с негодувание.

— Кой е този приятел?

— От курса по актьорско майсторство — Есми постави салфетката в скута си и се наведе над супата. — Истински разкош, нали?

— Много е вкусна.

— Слушай, има начин и двете да изкараме малко допълнителни пари. Интересуваш ли се?

Може би имаше предвид допълнително „обслужване на клиентите“, за което говориха във „Флатед Фифт“, които обещаваха големи бакшиши.

Есми се разсмя.

— Не се притеснявай, знам какво мислиш и нямам предвид това. Следващия четвъртък вечер Ани Рос ще свири и ѝ трябва две бекъп певици. На хората им хареса, когато пяхме заедно, а господин Бъкли каза, че можем да пеем, ако искаме. Всяка ще получи по двайсет долара. Какво ще кажеш?

— Не мога. Ще ме е страх.

— От какво ще те е страх? Ще репетираме заедно. Ще съм непосредствено до теб по време на шоуто, а после ще се приберем по-богати. Трябва да го направиш.

— Ами Таня?

— Изчезна. И без това беше най-обикновена наркоманка.

— Но аз трябва да се посветя на ученето.

— Ще разполагаш с цял уикенд да учиш. Това е моят трамплин към слава и богатство. Без теб ще бъде пълен провал. Толкова добре работим заедно, всички го казват.

— Сигурна съм, че можеш да си намериш някоя по-добра.

— Не е това. Важното е как звучим заедно — по лицето на Есми се събра недоумение, яркочервената ѝ уста се нацупи. — Наистина ли не искаш?

Дарби не знаеше как да ѝ обясни, за да разбере.

— Ти си създадена за нещо голямо, сигурна съм. Аз обаче не съм. Само ще се посрамя.

— Трябва да промениш начина, по който приемаш нещата. Защо се примиряваш с жалката картинка за теб самата, която ти е натрапила майка ти? Кой го е грижа какво мисли тя?

Думите на Есми я ядосаха.

— Ти не познаваш майка ми, нито пък имаш представа какво сме преживели заедно.

— Знам единствено, че иска да те превърне в досадница. А ти би трябвало да се радваш на живота, да си доволна, че си красиво момиче в Манхатън.

— Първо, не съм красива. Второ, по-добре да съм досадница, която може да се издържа, вместо да захвърля всичко заради една прищявка. Мама трябваше да се омъжи за господин Сондърс, за да оцелеем. Тя умее единствено да клюкарства и да играе тенис. Няма на какво да разчита. Ти какво ще направиш, когато всичко рухне под теб?

В очите на Есми имаше гняв.

— Аз правя всичко по силите си, за да оцелея, така че много добре знам какво е упорит труд и да се грижиш за себе си. Ако не стана звезда, ще остана камериерка в „Барбизон“ до края на живота си.

— Не!

— Правилно ме разбра.

Дарби се изчерви от срам. Нямаше право да предполага каквото и да било за приятелката си. Идването ѝ от Пуерто Рико бе коренно различно от удобното ѝ пътуване от източните щати.

— Имаш право. Работиш упорито. А аз какво направих? Завърших гимназия. Това е. Ти си великолепна, можеш да танцуваш и изпълняваш роли. Вероятно можеш да танцуваш и степ. Права ли съм?

Есми нямаше да се успокои толкова лесно.

— Защо се криеш от всичко, което животът ти поднася в момента? Можеш да изкараш пари с лекота, вместо това предпочиташ да си стоиш в центъра и да се упражняваш да пишеш на машина. Имаш време до юни, след това, ако съм права, ще тичкаш обратно при майка си и ще работиш като секретарка в местната гимназия или нещо подобно.

Тя не искаше да спомене предложението на Шарлът след модното ревю. Есми щеше да се разстрои, а докато Шарлът се върнеше от Лондон, тя сигурно щеше да е забравила за разговора.

— Мама ми писа, че ще успее да ми намери работа в Кливланд, за някакъв бизнесмен, когото господин Сондърс познавал. В индустрията със санитарен фаянс и канализация.

Есми отметна глава назад и се изсмя, възрастните дами до тях зацъкаха неодобрително с език. Тя се престори, че пише на машина.

— Уважаема госпожо, извинявам се, че тоалетната ви връща. Уверявам ви, че каналът ви е от първостепенна грижа за нас.

— Работата е постоянна — Дарби загреба крем от еклера с пръст. От подигравките на Есми я заболя. — Или пък ще започна в издателския бизнес.

Есми се намръщи.

— Стига с твоите глупости. И в единия, и в другия случай по цял ден ще висиш зад едно бюро. Ето го приятеля ми. Връщам се веднага.

Есми пресече заведението, плъзгаше се елегантно и седна срещу по-възрастен мъж, може би трийсетинагодишен, с късо подстригана коса и смачкан кафяв костюм. Той говореше бързо, устните му почти не помръдваха. Есми бръкна в чантата и му подаде малък пакет, който той погледна и след това пъхна в джоба на самото си.

Две минути по-късно тя се върна на масата.

— Кой беше този?

— Един от курса ми. Иска да направи сцена с мен, но не съм сигурна, че ще се получи.

— Защо беше дошъл да се видите чак тук?

— Искаше бележките ми от час, който пропусна миналата седмица.

— Какви бележки?

Есми взе еклера и отхапа огромна хапка, а кремът покапа от другата страна.

— Това е неприлично — изкиска се Дарби.

— Както и да е, казва се Питър и е прекалено стар, за да ходи в училище по актьорско майсторство. Малко е зловещо, не мислиш ли?

— Може би. Има ли ограничение на възрастта?

— Не особено, когато става въпрос за войници, имаме доста.

— Питър войник ли е?

— Нямам представа. Много питаш. Сега е мой ред. Ами Сам?

— Какво за него?

— Той те харесва. Завел те е да видиш ментора му, господин Калаи, нали?

— Точно така — студена пот изби по гърба ѝ.

— Каква си късметлийка. Може би когато братът на Сам се върне, ще излезем на двойна среща.

— Сам има брат, така ли? — Тя се изненада, че той не е споменал.

— Барабанист. Много талантлив. Господин Бъкли го боготвори и му позволява да прави каквото иска. Сега е на турне, но ми е обещал да ме изведе, когато се върне. Можеш ли да си ни представиш двете като новите госпожи Бъкли?

— Нали кариерата ти е на първо място?

— Точно така. И не го забравяй. Измислих нещо, с което да те убедя да пееш с мен.

— Какво?

— Дояж си десерта и ще ти покажа.

* * *

Безброй хора бяха пристигнали на Таймс Скуеър за матинетата в сряда и момичетата бяха принудени да вървят по улицата, за да не ги разделят.

— Като стадо крави са по това време на седмицата — изкрещя Есми. — Подбрали са ги към обора за доене.

Есми стисна ръката на Дарби и я привлече до себе си. Жълто такси едва не я блъсна. Дарби потисна желанието си да притисне ръце към ушите, за да се скрие от шума. Клаксони, скърцане на чистачки, пиянски разговори се носеха около нея. Тя стисна чантата си от едната страна, а от другата ръката на приятелката си, докато се промъкваша през тълпата като мравки, които си проправят път през пясъка.

Щом влязоха през двойната стъклена врата, шумът се оказа дори по-силен, само че различен. Откъм различните игри се носеше звънлива музика, звънчета звъняха на равномерни интервали.

— Защо дойдохме тук? — Дарби се закова на място и отказа да продължи.

— Имам час. Аркада „Плейланд“, известна е. Ела, няма да ни отнеме много време.

В самото дъно на аркадата, стгушена в един ъгъл бе монтирана нещо като синя телефонна будка. „Глас-о-граф“ беше написано отстрани в курсив. Пишеше още „запишете плоча тук, пускайте я навсякъде“.

Споменът за момчето в парка, Уолтър, връхлетя Дарби. Той работеше за тази фирма и ѝ беше разказал за машината, която записва звуци. Нямахше желание да влиза в кабината.

— Това е нещо като звукозаписно студио — Есми спря до нея, изви китки и представи кабинката също като едно от момичетата, което предлагаше перални машини в телевизионните реклами.

Дарби се разсмя. Уолтър не беше наблизо, тя нямаше защо да се страхува.

— Какво ще правиш?

— Ще пусна дващест и пет цента, след това двете с теб ще пеем вътре. Щом приключим, плочата пада долу.

— Значи искаш да пееш?

— И двете ще пеем. Ще бъде „Любими, върни се при мен“. След това ще ти я пусна и ти ще чуеш как звучим, как звучи твоят глас. Ела,

ще бъде забавно — Есми отвори чантичката си и показа лъскава монета. — Последвай ме.

Двете се свиха в кабинката и Есми блъсна вратата, за да се затвори. Вътре бе тихо и спокойно, истинско облекчение след шумотевицата навън. Обикновена телефонна слушалка бе прикачена за машината с черен кабел и инструкции, принтирани с черни букви на нивото на очите. Есми пусна дващест и пет цента и вдигна слушалката.

— Готова ли си? Приблѝжи се.

Есми прегърна Дарби през кръста със свободната си ръка, телата им се притиснаха, сякаш бяха свързани близначки. Червената светлина стана зелена и Дарби се изкиска нервно. Есми изпя началото и Дарби се включи. Не откъсваха очи една от друга. Тъй като нямаше банда, пееха по-бавно, по-нежно. Дарби следеше Есми, докато тя тактуваше. Секундите отлитаха, светът отвън сякаш изчезна. Стенография, Сам, момичетата в „Барбизон“, вече нищо нямаше значение. Лицето на Есми беше на няколко сантиметра. Копчето стана червено по средата и двете спряха едновременно, след това прихнаха.

— Това е тъпо — отбеляза Дарби. — Но пък е забавно.

— Нали ти казах — Есми не я пускаше. Неочаквано се наведе и я целуна бързо по устните.

Дарби се дръпна, доколкото това бе възможно в тясната кабинка.

— Есми.

— Извинявай, изглеждаше толкова красива, докато пееше, че просто не се сдържах — тя вдигна ръка и докосна лицето на Дарби, пръстите ѝ бяха меки, следваха линията на челюстта и стигнаха чак до ухото.

Дарби стоеше като закована на мястото си, докато лекото като перце докосване разпращаше тръпки по тялото ѝ. Жестът беше невинен, почти детски, а Есми я наблюдаваше с леко разтворени устни. Гърдите им се докоснаха, когато пуерториканката пристъпи напред, но Дарби не се отдръпна. Тя искаше да попие същността на тази жена, на тази човешка гравитационна сила, която бе привлякла Дарби в орбитата ѝ.

Звукът на плочата, която падна през отвора на нивото на коленете им, изтръгна Дарби от трансa ѝ.

Есми се наведе и грабна плочата, едната ѝ ръка все още обгърнала кръста на Дарби.

— Сега да отидем да я чуем.

— Къде? Аз нямам фонограф.

— Аз обаче познавам човек, който има.

Дарби умираше от нетърпение да чуе записа. Когато обаче осъзна какво е планирала Есми, ѝ се прииска да се върне в „Кейти Гибс“.

— Не можем да влезем вътре. Ами ако тя е там? — прошепна Дарби, докато стояха пред стаята на Канди в „Барбизон“. Есми държеше шперца в ръка, на сантиметри от вратата. Дарби не беше говорила с Канди от онази ужасна вечер, когато Есми ѝ се притече на помощ.

Есми почука.

— Спално бельо.

Никой не отговори.

— Ще отнеме не повече от минутка.

Двете влязоха и затвориха тихо вратата. Сърцето на Дарби блъскаше; тя не искаше чак толкова отчаяно да чуе плочата. Ако ги хванеха непоканени в стаята на другото момиче, нея щяха да изхвърлят от хотела, а Есми щеше да е уволнена. Освен това се чувстваше обърквана от случилото се в кабинката.

Докато отвори уста да каже нещо, Есми отвори фонографа на бюрото на Канди. Сложи плочата и спусна иглата.

Отначало звукът беше тих, след това Есми завъртя някаква ръчка и гласовете им се понесоха в стаята.

— Прекалено високо е — предупреди Дарби.

Есми наду звука още повече.

— Просто слушай.

Гласът на Есми звучеше такъв, какъвто Дарби го познаваше открай време, опушен, силен, нисък. Сякаш гърлото ѝ беше направено от ситна шкурка и ставаше по-дрезгав, когато дъхът излизаше от дробовете ѝ. Гласът на Дарби, който тя бе сигурна, че е остър, смекчаваше тона. Индивидуалните особености се сляха в един глас, тоновете, изпълнявани от Дарби, бяха бистри, верни.

— Колко красиво — кимна Дарби. — Ти беше права. Добри сме заедно.

— Защото гласът ти е прекрасен.

— Благодаря.

Навън се блъсна врата. Есми грабна плочата и я подаде на Дарби, затвори капака на фонографа. Сгушиха се до вратата и се послушаха.

— Аз излизам първа, ти чакай тук — нареди Есми. — Щом ти дам сигнал, отивай в стаята си. Аз съм дежурна, така че слизам направо долу.

Дарби кимна.

— Но ще пееш с мен, нали? Обещавах ли ми?

Да не би да имаше избор. Щеше ли Есми да я целуне, ако не искаше помощта ѝ? Все още усещаше целувката по устните си.

— Добре. Обещавам.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Вечерта, след разговора с Малкълм, Роуз отвори бутилка вино и разгледа бибоп колекцията на Дарби. Безгрижието на музиката отговаряше на настроението ѝ. Тя прерови чекмеджетата на бюрото на Дарби, докато слушаше плоча на Сара Вон.

В най-горното чекмедже имаше касови бележки и стари канцеларски материали, включително топче индиго. Нищо не насочваше към мястото, на което беше избягала Дарби. Червената светилна на телефонния секретар не мигаше, значи нови съобщения нямаше.

Преди Стела да влезе в болница, тя бе намекнала, че Дарби рядко пътува. Защо тогава беше заминала така набързо? Не беше оставила нищо, по което да се разбере къде отива.

Роуз се прозя. Виното си казваше думата. Тя грабна най-горния брой от купчината списания „Нюйоркър“ под бюрото и го отнесе на канапето. Щеше да си намери материал, който в друг случай не би прочела, профил на спортна звезда или нещо подобно и да заспи. Само че ъгълчето на една от страниците в началото на списанието беше прегънато. Джазизпълненията. Дарби беше заградила няколко събития и бе поставила две удивителни до две от тях. И двете бяха възпоминания за стари бибоп звезди. Роуз прегледа останалите колонки и всяка се оказа маркирана по същия начин. Оградени места, удивителни и къси бележки в полето. Дарби определено беше в течение на най-новите изпълнения. Това обясняваше късното ѝ прибиране.

Дамите щяха да бъдат прекрасен обект, но тя имаше нужда от приноса на Дарби, за да може материалът ѝ да запее. Дарби щеше да се открие пред нея, беше сигурна. Дори Пилчо свикна с присъствието ѝ. Тя го погледна. Беше се сгушил под мишницата ѝ и тя усети тъга. Онова, което правеше, не беше редно, промъкваше се по задните

стълби на „Барбизон“ като някоя луда. Не се мотаеше в сградата нито заради проучването, нито заради кучето.

Не можеше да понесе мисълта, че ще скъса последната връзка с мъжа, който ѝ беше разбил сърцето.

Достатъчно. На следващия ден на работа Роуз прекара по-голямата част от утрото да преглежда прилични предложения за квартири. Цените бяха шокиращи, напомняне колко отдавна се бе преместила в апартамента си във Вилидж и колко бързо цената на живота бе скочила. Дори апартаментите в далечните крайчета на Бруклин бяха потресаващи, при положение че едновременно с това трябваше да плаща болничния престой на баща си.

Тя се отби преди два дена и остана шокирана от промяната в него. Той се опита да стане и да отвори прозореца три пъти, изчака докато погледът ѝ се обърне към книгата, от която четеше на глас. Той скочи бързо, също като танцьор от старите филми, но когато не успя да се справи с ръчката, започна да блъска по стъклото и се опита да изкрещи. Звукът излезе приглушен.

Роуз бързо повика сестрите и те го усмириха на един стол, но дълбоко в сърцето си тя знаеше какво е искал да направи. Искаше да изскочи през прозореца, да замени безличната обстановка със свобода и да почувства вятъра. На негово място и тя би искала същото.

* * *

— Как върви проектът „Барбизон“?

Тайлър беше застанал на вратата на офиса си. Роуз смали брауъра и скри предложенията за апартаменти, които оглеждаше.

— Добре. Имаме запис и започнахме интервютата.

— Гледай да не е потискащо.

— Разбира се.

След като той блъсна вратата си по-силно от необходимото, Роуз отново се обърна към монитора.

Две от предложенията на „Уошингтън Хайтс“ може би щяха да станат. Снимките бяха прилични. Наемът беше висок, но ако поемеше допълнителна работа на свободна практика, може би щеше да успее, едва-едва. Трябваше да поразпита Джейсън.

Остави съобщения на агентите. Добре. Беше се заела сериозно.

След като свали интервюто с Малкълм, тя погледна часовника. Беше станало ранния следобед. Най-хубавото от работата на журналиста беше, че винаги можеше да използва като извинение проучванията, които прави, ако седенето зад бюрото стане нетърпимо. Ако разходката с Пилчо в парка в прекрасен летен ден и мисленето за дамите от четвъртия етаж можеше да мине за проучване, още по-добре.

Пилчо ѝ се стори приятно изненадан, когато тя се показва в апартамента и го изведе в парка. По това време на деня движението по главната алея на парка беше непрекъснато, велосипедисти заобикаляха карети, велосипеди таксите и бегачи в спортни екипи. Незнайно как всички различни скорости и методи на придвижване съжителстваха безпроблемно. От време на време семейство туристи на взети под наем велосипеди нарушаваха посоката на часовниковата стрелка, на майката ѝ личеше, че е паникьосана, бащата правеше гримаси, децата се свиваха засрамено. Велосипедистите, които се смятаха за върха сред посетителите на парка, подвикваха с раздражение, когато профучаваха.

Днес паркът беше пълен с двойки, които вървяха ръка за ръка. Преди Гриф, тя беше излизала с няколко други мъже, по-точно момчета. Някои бяха харизматични отначало, след това ставаха досадни. Или пък тя им омръзваше. Гриф обаче беше зрял мъж, с успешна кариера, уважаван от оберкелнерите в изисканите ресторанти, в които я водеше.

Една вечер, в началото на връзката им, те се разходиха покрай „Боутхаус“, ресторанта, кацнал над езерото по средата на Сентрал Парк. Гриф се възхищаваше на глас на сградата, а тя призна, че никога не е влизала вътре.

— Туристите са прекалено много — разсмя се тя. — Кой друг би платил толкова много за една скучна пържола?

— Ние — отвърна той и по лицето му се разля момчешка усмивка. След тези думи я преведе през двойната врата и те изпиха две бутилки вино, докато наблюдаваха гребните лодки в езерото. Разрази се ужасна буря, сякаш по поръчка, докато двамата похапваха профитероли за десерт. Бурята ревеше и дъждът се изливаше по стъклените стени, когато той я целуна и ѝ каза, че я обича.

Той беше движещата сила във връзката им и тя бе доволна от вниманието, което ѝ обръщаше. Тя се отказа бавно от самоличността си, освободи апартамента си, отказа се от работата, която мислеше, че е следващата стъпка в живота ѝ. Очакваше брак, да подкрепя съпруг, който имаше политически стремежи. След това той взриви всичко.

Роуз стигна терасата над езерото с лодките, ресторантът остана от дясната ѝ страна, а огромната скулптура на ангел, от която бликаше бяла вода във фонтана „Бетезда“ беше на площада по-надолу. Група тийнейджъри се пръскаха с вода и пицяха, момичетата покриваха главите си, всички с нокти, лакирани в черно, и дълги крака. Едната беше по-шумна от останалите, по-отворена за момчетата. Роуз се загледа и я позна. Беше дъщерята на Гриф.

Миранда я беше гледала всяка сутрин, когато се събудеше от снимката на бюрото в спалнята. На снимката отпреди няколко години тя беше в съомгово розова копринена рокля с къдрички по врата. Роуз много харесваше ретростила, също като диско роклите от седемдесетте.

Днес обаче Миранда беше с тениска на хоризонтални райета, под която се показваше черен сутиен. Роуз смъкна ниско шапката си и се придвижи покрай балюстрадата, докато не видя добре лицето на момичето. Кожата ѝ беше светла, гладка, косата се стелеше по гърба на дебели къдрици, също като на героиня в романтичен роман. Дори от разстояние Роуз забеляза, че гримът ѝ е тежък, с дебела черна очна линия и кървавочервени устни. На Гриф сигурно му беше безкрайно неприятно. Мразеше, когато Роуз се прибираще от работа наплескана с грима от излъчването. След известно време тя започна да го сваля в гримьорната, вместо да чака да се прибере.

Двойка, хваната за ръце, се появи пред погледа ѝ и ѝ трябваша няколко секунди, докато разбере, че Гриф и Кони се приближават откъм „Боутхаус“. Тя коленичи бързо, престори се, че гали Пилчо. Той дишаше тежко, имаше нужда от сянка. Беше забравила колко близо е дребното телце до горещите вълни, които се излъчваха от настилката.

Пресече улицата уж да се насочи по Литерари Уок, където имаше сенчести брястове. Бе готова на всичко, за да се махне и да не вижда Гриф и Кони заедно. Докато минаваше по стълбите, които отвеждаха към тунела под Седемдесет и втора улица, тя спря. Пое Пилчо на ръце, качи се бързо по стълбите и стисна парапета. Тунелът беше с

арковиден таван, покрито място за улични музиканти, които се възползваха от чудесната му акустика и звуците се оттласкваха в покритите с плочи стени.

Днес тук беше пусто и тъмно, съвършеното скривалище. Контрастът в светлината и колоната прикриха Роуз.

Гриф и Кони се заковаха на място, когато видяха Миранда. От наблюдателницата си Роуз забеляза напрежението по лицата им. Двамата зашепнаха като шпиони, които работят под прикритие, след това Кони повика Миранда с висок, остър глас. Момичето се обърна към тях и веселото изражение на лицето ѝ се стопи. Ярост премина по красивите черти, а след това се скри. Ниският баритон на Гриф се понесе по площадчето, но не беше достатъчно силен, за да чуе Роуз какво казва. Той пусна ръката на Кони и дискретно изтри длан в крачолата на панталона.

Щом Миранда застана пред тях, Кони постави ръце на ханша и изпружи врата си напред. Изглежда се караше на момичето, но след това Гриф я прекъсна с пренебрежително движение на ръцете.

Роуз се опита да потисне насладата, която я изпълни. Беше се върнал у дома си от чувства за вина. А опитът му за сдобряване, изглежда, не беше достатъчно убедителен.

Новата им връзка се разпадаше, а Роуз се срамуваше заради всички тях. И заради дъщерята, която вероятно беше обърквана от идването и заминаването на възрастните в живота ѝ, и заради Гриф, който, макар изпълнен с обич баща, не бе подготвен да се справи с дете, което правеше каквото си иска.

Без предупреждение Миранда хвърли телефона в краката на Гриф. Той изтрака на земята и подскочи два пъти. Тя го погледна за секунда, стресната от стореното, след това избяга. Лицето на Кони се разкриви от тревога, Гриф постави ръка на гърба ѝ, но жестът беше автоматичен, не предизвикан от надеждата да я успокои.

За пръв път, откакто Гриф съобщи на Роуз ужасната новина, надеждата надигна глава, последвана от вълна на срам. Семейството се носеше към нещастие. Колкото по-скоро той разбереше, че като е с Кони няма да помогне на дъщеря си повече, отколкото ако не са заедно, толкова по-добре. Ако не друго, те, изглежда, бяха оплескали напълно сдобряването си.

През изминалата седмица тя си представяше, че Кони е превърнала апартамента в топло, уютно убежище. Само че лъскавият интериорен дизайн никога нямаше да осигури щастлив дом за семейството на Гриф.

Ами ако неубедителният му опит да закърпи нещата не проработеше? Тя си го представи как се връща и я моли да се съберат отново, обещава да ѝ свали звездите.

Щеше ли някога да прояви доверие към мъж, преобърнал живота ѝ?

* * *

Праплеменницата на Стела живееше във внушителна тухлена къща във Форт Лий, точно край магистралата. Роуз чуваше безкрайното профучаване на автомобили по I-95, докато двамата с Джейсън слизаха от колата.

Стела ги покана в пълен с разхвърляни играчки хол.

— Тук е истинска кочина, но аз не мога да кажа нищо, защото съм благодарна леля, която е доволна, че са я приели — тя се настани в едно кресло и им посочи канапето. Единственият знак за болестта ѝ бяха хлътналите бузи и лекото просвирване в гърдите. — Внимавайте да не седнете върху някое легло. След това ще имате синина дни наред.

— Доколкото разбирам, нямаш търпение да се върнеш в „Барбизон“ — вметна Роуз.

— И още как. Казват, че след още няколко седмици ще съм като нова.

Роуз ѝ разказа накратко за различните интервюта, които двамата с Джейсън бяха уговорили, и Стела се ококори от изумление.

— Не мога да повярвам, че си успяла да се добереш до толкова много от нас. Сигурно си много убедителна.

— Струва ми се, че се съгласиха с мен, че от историята на „Барбизон“ ще излезе страхотен материал.

— Да. Какво искаш да ти разкажа? Разполагаме само с час, докато Сюзан и хлапетата ѝ се върнат от балет или заваряване, или на каквито там адски занимания ходят.

Роуз погледна към Джейсън и той кимна. Камерата беше включена.

— Най-различни жени са отседнали в хотела. Как се разбираха? Изобщо разбираха ли се?

— О, боже, не. Беше стриктно класова система. Манекенките бяха на върха, след това идваха гостуващите редактори в „Мадмоазел“ и другите, които се занимаваха с издателска дейност. Момичетата на „Гибс“ бяха на дъното.

— Защо?

— Целта беше да си хванеш мъж колкото е възможно по-скоро. Да, всички приказвахме, че ще си намерим работа и сами ще си изкарваме парите. Ставаше въпрос обаче за джобни пари. Родителите ни плащаха сметките, докато не преминехме в ръцете на очарователния принц.

— Сигурно съревнованието е било ожесточено.

— И още как. Момчетата също бяха подредени. Красивите и богатите бяха на върха. Момичетата на „Форд“ очакваха пълния пакет, но като слизаш по-надолу, може дори да се примириш с някой тъпак с пари или да си позволиш някой разсеян поет да ти замае главата.

— Къде ходехте, когато излизахте на срещи?

Стела плесна с ръце.

— А, вариантите бяха безброй. Вечеря в „Дрейк“, където печената патица беше великолепна или „Кафе дьо ла Ре“ в хотел „Сейнт Мориц“. Танци в „Ел Мороко“ до късно. Шоу на Бродуей, балет.

— Някога излизали ли сте от центъра, за да отидете на джазклуб?

— Извън центъра ли? Почти не. Обикновено се мотаехме в заведенията на Петдесет и втора улица. По-далечните, включително и в Харлем, бяха недопустими за момичетата на „Форд“. Смятаха се за долнопробни и пълни с опасни елементи.

Жалко. Щеше да ѝ бъде приятно да чуе мнението на Стела за „Флатед Фифт“.

— Разбрах, че си имала много ухажори.

— Самата истина. Но допуснах огромна грешка. Реших да се позабавлявам, да подивея, да се поразхвърлям. Бях на двацет и три,

вече не бях добро момиче и не бях млада. Можете ли да повярвате? На двайсет и три. Сега си още бебе. Въпреки това не съжалявам за нищо.

— Ами момичетата на „Гибс“? Те не бяха ли дошли, за да си намерят добра работа?

— Секретарките се деляха на две категории: обикновените, които не бяха заплаха за съпругата, и бомбите, които изглеждаха възхитително зад бюро, а още по-добре върху него.

Роуз потисна смеха си, за да не съсипе видеото.

— Госпожица Маклафлин в коя категория попадаше?

— На обикновените. Поне отначало. Само че започна да разцъфва. Един господ знае колко далече щеше да стигне — гласът ѝ заглъхна.

Роуз чакаше тъкмо такъв преход.

— Ако не беше претърпяла инцидента ли?

Стела кимна.

— Помниш ли какво се случи?

— Хелюин 1952 г. Някои неща не се забравят — тя се намести на стола си и смени темата, а Роуз не настоя. Тя изчакваше, задаваше въпроси за госпожиците, с които Стела се беше запознала през годините.

— Имах една приятелка, Шарлът Фостър, която беше необикновена красавица, макар да не ставаше за корица на „Вог“. Шарлът се справяше добре. Не се занимаваше с разни глупости за брак и държа да кажа, че според мен, беше права. Съсредоточи се над работата си, прави онова, което ти е приятно, и си живееш живота.

Думите отекнаха в Роуз. Тя самата бе правила същото преди години, след колежа получи мечтаното стажантско място и се опита да плува в офисната политика. Само че някъде по пътя се беше върнала към парадигмата от 50-те: Гриф се беше превърнал в център на света ѝ.

Тя се върна отново към интервюто.

— Какво стана с Шарлът Фостър?

— Постъпи на работа в „Нюйоркър“. Не се е омъжила, доколкото разбрах, никога не е имала желание. Починала, когато била на шейсетина, пребила се с делтапланер в Алпите. Какъв начин само да загинеш.

Покрай ясните спомени на Стела и последователния ѝ разказ времето отлетя. Точно час след като пристигнаха, на алеята пред

къщата спря автомобил и даде знак за края на интервюто.

Когато започнаха да си събират нещата, Роуз отново повдигна въпроса за Дарби.

— Госпожица Маклафлин имаше ли млада приятелка, която да ѝ ходи на гости? Момиче?

Стела я погледна с неудобство.

— Да. Виждала съм ги да се срещат няколко пъти пред сградата. Дарби така и не ме представи, но тя си беше такава. Повечето от другите жени я мислят за гаднярка, но на мен ми харесва. Тя не ми губи времето и аз не губя нейното.

— Значи не знаеш името на момичето?

— Не — наклони глава. — Веднъж обаче чух момичето да нарича Дарби със странно име. Кристина, Тина или нещо подобно. После попитах Дарби: „Да не би да имаш ново име?“. Дарби ми каза, че било тяхна си шега.

На връщане към града Джейсън се разсмя.

— Това пък какво беше? — попита Роуз.

— Ще ми се да съм бил роден в онези години. Стела е била страхотна бръмчалка. Сигурно е подлудявала момчетата.

Неприятна тръпка премина през Роуз. Ревност. И то към жена над осемдесет? Нямахше начин. Тя се стегна.

— Колкото повече се заравяме в историята на Дарби, толкова по-странно става. Защо онова момиче я е наричало Кристина?

— Може това да е алтер егото ѝ, дама, която се налива с мартини по цяла нощ.

— Вече не бих отхвърлила подобна възможност. Ще ми се Стела да каже още нещо за деня, в който Есми е паднала. Тя знае повече, отколкото казва.

— Нали я видя как се затвори. Няма да ти каже нищо.

— Същото стана с Малкълм за Сам. Опитах се да се свържа с него на два пъти след интервюто. Пълно мълчание.

Джейсън въздъхна.

— Засега всичко, което знаем, е, че Дарби е планирала да избяга със Сам, Есми е паднала, а Дарби е останала да живее в хотела десетилетия наред.

— Може Есми да е била влюбена в Сам и затова двете са се сбили на покрива.

— Означава ли това, че тайнственото момиче е плод на любовта между Дарби и Сам?

— По-скоро внучка — виеше ѝ се свят от възможностите. — Колко много въпроси.

— И никой не иска да говори.

— Все още не — Роуз се загледа към река Хъдсън, докато таксито им минаваше по моста обратно към града.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Затвори очи.

Дарби направи както бе наредила Есми. Пристигна в клуба като кълбо от нерви. Бяха репетирали в стаята ѝ в „Барбизон“ цялата минала седмица, шепнеха припева, да не би някой да ги чуе, дори добавиха танцови стъпки. Известно време им се струваше като шега, приятна закачка. Само че късно тази вечер трябваше да пеят като бекъп на Ани Рос след изпълненията ѝ в „Бърдланд“. Стана рано, за да отиде навреме в час, но липсата на концентрация на Дарби пролича в „Гибс“. Тази сутрин получи поредното предупреждение, че е бавна, а в следобедната поща получи остро писмо от майка си, в което тя искаше обяснение за ниските ѝ оценки. Директорката на школата пищеше, че Дарби изглежда „объркана и без мотивация“ и майка ѝ беше подчертала тези думи с дебела черна химикалка и бе поставила въпросителен знак за повече тежест. Не беше никак доволна.

— Сега ги отвори.

Есми стоеше пред нея в зелената стая на „Флатед Фифт“ и държеше две сребърни рокли, по една на всяка ръка. Материалът пролъскваше и беше скроен на верев.

— За кого са? — Дарби се страхуваше от отговора.

— За нас. За тази вечер. Направо ще забием всички, когато се появим в тези рокли под прожекторите. Никой няма да забележи Ани Рос.

Дарби пипна копринената материя.

— Откъде ги взе?

Есми изпухтя.

— Ооо. Мислех, че ще изпискаш от радост. Дамата, за която леля чисти, ѝ ги е дала. Нали ги знаеш онези от Парк Авеню. Казала, че не ѝ стават и щяла да ги изхвърли.

— Защо не ги върне?

— Един господ знае, а и не ми пука. Хайде, пробвай.

Дарби се пъхна зад паравана в единия ъгъл и облече роклята през главата. Тя се изви нежно на ханша и бедрата и се стесни на коленете. Деколтетото загатваше гърдите ѝ и се извиваше елегантно от врата към рамото. След като и Есми се преоблече, двете застанаха пред високото огледало.

Тя се разсмя.

— Като близначки сме.

Вратата на зелената стая се отвори и Сам надникна вътре.

— Леле.

Дарби се изчерви.

— Есми ги е намерила.

Той влезе и подсвирна.

— Кръчмето направо ще се взриви тази вечер. Това е очевидно.

— Знаех си аз — Есми намигна и се обърна към Дарби.

— Свали ми ципа. Трябва да свърша няколко неща, преди да се качим на сцената, а не искам да я изцапам.

— А ти вземи престилка, ако ще останеш в нея — обърна се Сам към Дарби. — Тази вечер баща ми го няма и смятам да променя малко менюто. Имам нужда от помощ.

— Това разумно ли е? — Есми сви рамене, за да свали роклята, и Дарби едва не извика. Сам се обърна към вратата и закри очи с ръка.

— Леле. Предупреждавай, когато се събличаш. Идеята обаче си я бива. Роклите ми харесват. Трябва да пооправим вкуса на клиентелата, да помогнем на клуба да изпъкне пред останалите. А тази вечер е най-подходяща — обърна се към тях, все още покрил очи. — Моля те, Дарби.

— Трябва да остана при Есми — тя потръпна, когато приятелката ѝ пристъпи зад нея и свали ципа на роклята.

Усети горещия ѝ дъх на врата си.

— Вземи я, свободна е.

На Дарби ѝ се искаше Есми да не се намесва. Нямахше смисъл да се посрамва отново пред Сам.

Преди да успее да измисли извинение, Сам заговори:

— Благодаря. До след малко.

След като той излезе, Есми обу панталони и блуза и грабна чантата си.

— Закачи роклите, за да не седнат върху тях музикантите или да ни ги вземат, за да си почистят инструментите. Ще се върна.

— Къде отиваш?

— Излизам. Не ме питай. Ти се позабавлявай със Сам, ще свикнеш за нула време.

— Есми, трябва да ти кажа нещо.

— Какво? Че си влюбена в готвач ли? Майка ти никак няма да се зарадва.

На Дарби ѝ се искаше Есми да се успокои поне за малко, да престане да говори толкова бързо.

— Тя и без това не е доволна. Изпрати ми писмо, в което ми казва да се стегна в „Гибс“ или ще бъде много нещастна.

Есми я погледна предпазливо.

— Какво иска да каже с това „да се стегнеш“?

— Не мога да идвам повече. Уморена съм, когато отида в час на следващия ден. Не мога да стенографирам бързо като другите момичета. Изоставам.

Най-сетне беше привлякла вниманието на Есми.

— Не ме разочаровай, Дарби. Тъкмо започваме. Ако напуснеш, няма да е толкова забавно. А Сам ще се нацупи. В това съм абсолютно сигурна.

— Тъкмо това е. Дори не би трябвало да мисля за Сам по този начин. Не затова съм в Ню Йорк.

— Очевидно е, че той си пада по теб.

— Мислиш ли? — Тя остави ума си да се лута за секунда, след това прехапа устни. — Не. Това е опасен път. Не искам да се омъжвам за никого.

— Че кой говори за женитба? Можеш да се насладиш на някоя и друга целувчица, нали?

Дарби си спомни катастрофалната нощ в парка. Също и целувката с Есми в кабинката. Едната я беше отвратила. За другата не беше сигурна.

Есми сви рамене.

— Добре. Виж, сега трябва да изляза. Помогни му в кухнята, ако не искаш, недей, но бъди готова, когато дойде време за сцената — пое ръката ѝ. — Само този път. Обещай ми.

— Обещавам.

Когато Дарби влезе в кухнята, там цареше трескава дейност. Помощникът прехвърляше някаква пудра от купичка върху съд, пълен с пилешко, а Сам беше застанал пред котлоните и вареше сочни розови скариди. Вместо обичайната миризма на пържено, в малката кухня се носеше изключителен аромат.

— Какво е това? — попита тя и посочи малката купичка.

— Вербена, мащерка и градински чай — той го поднесе под носа ѝ. — Помириши.

Ароматът ѝ напомни за изкачването на хълмовете зад дома им през пролетта. Стон на удоволствие се изтръгна от устата ѝ.

— Ще ги добавя към скаридите и ще ги сервирам така, вместо скучния коктейл от скариди.

— Клиентите няма ли да се ядосат?

— Ще видим. Надявам се да са достатъчно гладни и да опитат, преди да го върнат.

— Какво ще каже баща ти, когато открие?

— Нямам представа. Сигурно ще ме уволни.

Тя така и не разбра дали той се шегува.

По нареждане на Сам подреди лъскави бели чинии, докато Сам следеше модификациите по менюто. Тя се молеше да не изпусне нещо или да не изтърси някоя глупост.

— Ето какво има в менюто тази вечер. Вместо пържено пиле имаме ароматно печено пиле със сос сатай. Агнешки бургери с канела и чесън вместо обичайния бургер и така нататък.

— Дано експериментът ти мине добре — пошегува се Дарби. — Защото в противен случай с Есми и музикантите ще ни посрещне много гневна тълпа.

— Много ще се постарая. Щом разбрах, че татко не е в града, отидох веднага в магазина на господин Калаи. Винаги можем да изтичаме там и да се скрием вътре, докато нещата се поуталожат.

Тя се разсмя на шегата му, но ѝ стана ясно, че е притеснен. В центъра подобна кухня може и да минеше, но тук, в Ийст Вилидж, късно нощем редовните клиенти можеха да са кисели, пияни и готови да се бунтуват.

Около половин час по-късно първите поръчки бяха изпълнени. Докато чакаха, Сам почисти всички повърхности пред погледа си.

Въпреки че той се усмихваше и шегуваше, Дарби бе наясно, че нервите му са опънати.

Вратата към заведението се отвори и един от сервитьорите се върна, понесъл бургер в чиния. Постави го внимателно на плота и отстъпи назад.

Бургерът беше почти недокоснат; клиентът бе отхапал един-единствен път.

— От шеста маса не го искат. Настоява за пържени картофи.

Сам потри лице с ръка.

— Доминик, загрей фритюрника — посегна към чинията и изхвърли бургера в боклука.

— Жалко, Сам — Дарби говореше сериозно. — Не бива да готвиш за тези хора. Трябва да си в центъра, в собствен ресторант.

— Точно така. Щом забогатея, ще се погрижа.

— Всички нормални хора харесват храната ти; не позволявай клиентите да те откажат.

Той се усмихна.

— Няма. Когато бях във войната, започнах да получавам поръчки от болни войници, от най-тежките случаи, за нещо, което напомня за дома им. Започвах, като им задавах много въпроси за произхода им, какъв вкус е имала супата на майките им, разни такива, а след това създавах комбинация от подправки специално за тях. Независимо дали живееха на Роуд Айлънд и семействата им бяха дошли от Португалия или от Мексико, дали живееха в Калифорния, аз правех опити в кухнята, докато не се получеше. Да видиш само изражението по лицата им. Дори когато бяха изгубили крак или бяха ослепели с едното око, за частица от секундата се пренасяха у дома. Обичах да го правя. Искам да продължа в същия дух.

— И ще продължиш. Може би просто няма да е тази вечер.

Вратата на кухнята се отвори отново. Друг сервитьор, други две чинии.

Тези обаче бяха празни.

Не беше останала нито трошица.

— Какво бяха поръчали? — попита задъхано Сам.

— Единият пиле, другият скариди. Искат още. Пилето иска скариди този път и обратното.

Сам и Дарби се спогледаха, след това извикаха весело и той я сграбчи, завъртя я. Беше силен, жилав и тя го прегърна през врата, лицата им бяха на сантиметри.

— Харесали са го.

Тя се пусна и отстъпи назад, олюля се.

— Започвай да действаш.

Следващият час отлетя неусетно, поръчките заваляха, когато се разчу, че храната е различна, по-вкусна.

Докато се усети, Есми пристигна и съобщи, че е време да се преоблече.

— Имаме нищо и никакви дващест минути. Бързо!

Ани Рос се беше настанила на зеленото канапе, пушеше цигара и кимаше, докато те се шумгнаха зад паравана. Беше слаба, с къса коса и големи очи. Дарби очакваше нещо различно.

— Страх ме е — прошепна Дарби. Краката ѝ трепереха, докато навличаше роклята през главата. Като помагаше на Сам не мислеше за страха си от сцената, но сега страхът я притисна. — Не съм сигурна, че мога да дишам, камо ли да пея.

— Преструвай се. Така ни учат в актьорската школа. Преструвай се и скоро ще повярваш.

Не се спъна, когато се качваше на сцената. Дарби се похвали мислено за това малко постижение. Рос погледна барабаниста, след това започна. Последва примера на Есми и задвижи бедра първо надясно, след това наляво, после защрака с пръсти. Куплет, припев, куплет, инструментална част, куплет. Първата песен мина.

Тя започна да се отпуска и намери сили да погледне публиката, очите ѝ свикнаха със светлините. Сам беше застанал отзад, кръстосал ръце, ухилен широко. От утре тя с удоволствие щеше да се посвети на тестове по правопис и пунктуация. Тази вечер обаче си струваше, ако не за друго, то за да стане свидетелка на кулинарния триумф на Сам.

Тя разклати бедра, щракна с пръсти и се усмихна.

* * *

Дарби имаше намерение да се отправи към дома веднага щом приключат, но когато барът започна да се опразва, беше почти четири

сутринта. Помощникът беше вдигнал столовете върху масите, освен на онази, където тя, Есми и Сам седяха с неколцина от музикантите и се поздравяваха.

Миришеше на марихуана и пот. Дарби се отпусна назад, наслаждаваше се на приказките на музикантите, докато се шегуваха и флиртуваха с Есми. Сам беше седнал до нея, поставил единия глезен на бедрото, ръката му, отпусната на стола ѝ, едва докосваше кожата под врата ѝ. Тя потискаше желанието да потръпне всеки път, когато той прокараше палец по плътта ѝ.

Беше направил бургери за музикантите и те ги погълнаха с удоволствие.

— Леле, че вкусно — виолончелистът избърса уста със салфетка.
— Напомня ми на Юга.

— Не, това е стилът на Чикаго. Не мога да разбера какво има вътре, но така го правят там.

Дарби се усмихна на Сам. Подправките въздействаха различно на всеки, сякаш персонализираха детството му, готвенето на майка им, любимите им ястия.

— Той трябва да отвори свой ресторант — заяви Дарби. — Нали?

Мъжете закимаха.

— Готов съм да идвам всеки път, когато съм в града.

— Казвай — думата беше завалена, очите на Есми натежаваха и бяха без фокус. — Кога ще се откъснеш от баща си, за да го направиш?

— Не е толкова лесно — отвърна Сам. — Работя обаче по въпроса. Имам планове.

— Трябва да се задействаш, Сам. Аз правя така. Драскам със зъби и нокти към върха, когато се налага. Никой и нищо няма да ме спре.

— Задействал съм се. Имам благодетел.

— Господин Калаи ли? — попита Дарби.

— Да. Той ще ми помогне, когато е готов. Казва, че още не му е дошло времето.

— Господин Калаи е влиятелен човек — Есми вдигна чаша. — Добър благодетел. Нали така, Сам? — Тя му намигна, след това допи чашата си. — Ами ти, госпожице Маклафлин? Аз ще стана известна

певица и актриса, Сам ще отвори свой ресторант, какъв е твоят велик план? — стана и се раздвижи под звуците на въображаем ритъм.

Есми винаги знаеше отговора и се опитваше да изкара Дарби обикновена, без амбиции.

— Не всеки трябва да има велик план — отвърна Дарби.

— Самата истина. Ти обаче можеш да си много повече от машинописка. Не си ли съгласен, Сам?

Сам отпусна ръце в скута си.

— Хората трябва да правят, каквото искат.

Късният час направи Дарби дръзка.

— Хотелът ми е пълен с момичета, които искат да станат известни. Манекенки, актриси. Повечето се борят, поне така изглежда отстрани. Не всеки, който мечтае за слава, я постига.

Есми затрепка с мигли.

— Извинявай, държах се ужасно. Ела потанцувай с мен.

Тя протегна ръце и стисна китката на Дарби, привлече я към себе си.

— Не искам да танцувам — Есми обаче я привлече по-близо и започна да се поклаща, затова вместо да се съпротивлява, Дарби се отпусна. Беше изтощена, малко пияна и нямаше желание да спори.

Най-сетне групата им се разпадна, музикантите се отправиха към зелената стая, за да си вземат инструментите.

— Трябва да тръгвам. Утре ме чака тест — Дарби си грабна чантичката от пода.

— Всички отиваме в „Минтън“ — заяви Есми. — Трябва да дойдеш. Най-добре да останеш цялата нощ.

— Стига вече, не издържам повече. Вие вървете, забавлявайте се.

— Аз ще кача Дарби на такси — предложи Сам.

Есми се заклатушка нанякъде, кискаше се като глупачка, а Сам даде знак на Дарби да го почака.

— Имам изненада за теб.

Той заключи входната врата след веселящите и Дарби го последва обратно в кухнята.

— Наистина трябва да си ходя. Искан да стана рано и да се поупражнявам.

— Какъв е тестът?

— Бизнес методи.

— Звучи скучно.

— Защото е скучно.

— Това обаче не е.

Той отвори хладилника и извади кутия с надпис „ванилия“. Тя не можа да се сдържи.

— Ваниловият сладолед не е ли определение за скука?

— Това не е обикновен ванилов сладолед — той отвори малко бурканче и поръси прясно смляна пудра в чинийка, след това загреба сладолед и го постави отгоре. — Пробвай.

Тя отвори уста и го остави да пъхне лъжичката в устата ѝ. Беше леко хрупкав с намек за киселинността на лимон. От стомаха ѝ се разнесе ръмжене.

Сам се разсмя искрено.

— Тъкмо на такава реакция се надявах.

— Ти си невероятен. Какво е това?

— Смес от захаросан мед и източни подправки.

Тя отвори уста отново и беше възнаградена с още една лъжичка.

С палец Сам докосна ъгълчето на устата ѝ, след това го пъхна в своята.

— Така вкусът е дори по-добър.

Тя отвори уста отново и усети студения контраст между метала на лъжицата до езика и сладоледа до небцето. Този път Сам прокара палеца си по долната ѝ устна и тя отвори уста, за да го поеме. Сивите му очи ѝ напомниха за цвета на Ийст Ривър в облачен ден.

Той прокара пръста по долния ред зъби и езикът ѝ се стрелна, за да го докосне, и усети водовъртеж от аромати. Дъхът ѝ беше накъсан, тя не смееше да помръдне, да не би да развали магията.

Другата му ръка се отпусна на ханша ѝ, по-ниско, отколкото бе прилично, ако танцуваха заедно. Нежелан образ на Сам и Есми се появи в главата ѝ. Стояла ли беше Есми на това място, беше ли докосвал Сам устните ѝ? Есми беше много по-красива и по-отворена от Дарби. Всеки мъж би се почувствал привлечен от нея.

Тя отстъпи крачка назад, изтощена и объркана. Сам постави лъжицата в кутията.

— Добре ли си?

— Да, разбира се.

— Може ли да те целуна?

Той не дочака отговора ѝ, постави ръце от двете страни на лицето ѝ и я привлече към себе си. Тя вдигна глава и той спря за момент, погледна я.

— Красива си.

— Не бих казала.

— Напротив. Искам да кажа — на сцената, облечена, с грим, си като филмова звезда. Но аз те харесвам така.

— Обикновена ли?

Той поклати глава.

— Обикновена? Защо казваш обикновена?

— Не съм от красавиците, които хващат окото. Изобщо не съм красавица.

— Честно казано, повечето мъже не харесват красавиците, които хващат окото. Прическите им са лепкави, гримът наплескан. Харесвам те такава. Когато докосна кожата ти, докосвам теб.

Никога не бе мислила по този начин. В Дифайънс всички жени бяха с грим и си правеха косата по веднъж в седмицата. Той прокара ръце през косата ѝ и скалпът ѝ пламна.

— На човек му омръзва всичко изкуствено и парфюмите. Искам истинско момиче, като теб. Кое то има твоя вкус.

— На какво имам вкус?

— Чакай да проверя.

Устните му бяха върху нейните, но не бяха мокри и лигави като на Уолтър. Той не нахлу в устата ѝ с език, изчака тя да започне.

Тя разтвори леко устни и ахна, когато езиците им се докоснаха. Все още имаше вкус на сладолед, а устните му пазеха следи от бърбъна, който беше пил.

Целувката стана по-дълбока, тя простена леко и той повтори звука. Замаяна от желание, тя го обви с ръце през врата и го привлече към себе си. Той смъкна раменете на роклята, докато не я свали до кръста ѝ, след това разкопча сутиена с едно свиване на пръстите. Тя сведе засрамено поглед.

— Прекрасна си — Сам спусна ръце от раменете ѝ и обгърна гърдите, които паснаха съвършено на ръцете му. Докосна зърната с език и тя потръпна. — Харесва ли ти така? — попита той.

Тя трябваше да затвори очи, за да усети смесицата от удоволствие и болка, които кръжаха в тялото ѝ, докато той ги

пощипваше леко, а след това захапваше внимателно със зъби. Подгъвът на полата се вдигна, качи се над чорапите, докато ръцете му пълзяха по краката. Когато пръстите му докоснаха голата кожа близо до жартiera, тя копнееше да се придвижат нагоре, да разтворят краката ѝ. Отвори очи и видя, че е коленичил, устните му следваха върховете на пръстите по-близо и по-близо до мястото, което тръпнеше.

Той се изправи неочаквано, едната ръка пъхната между бедрата, докато другата се плъзна зад врата и я привлече към него. Тя се остави на натиска на устните му и докато езикът му се завърташе около нейния, показалецът му описваше кръгчета на най-чувствителната, копринена част от тялото ѝ.

Разтърси я спазъм, къс, остър.

— Трябва да спрем — настоя тя.

— Искам да ти доставя удоволствие.

— Никога досега не съм правила подобно нещо. Не знам какво да правя.

— Не е нужно да правиш нищо.

Той я обърна и тя остана притисната в плота, притиснала ръце в метала, пръстите разперени. Той беше безжалостен в докосванията, плъзна пръст под дрехите и го пъхна дълбоко в нея, след това го извади. Другата му ръка стисна зърното и нервите се сблъскаха като две светкавици, срещнаха се в диафрагмата, докато усещането стана нетърпимо. Той я беше хванал в капан и тя обожаваше чувството, че той напълно контролира тялото ѝ. Електричеството стана по-наситено, докато накрая тя не усети конвулсии, ханшът ѝ се разтърси от удоволствие.

Тя съвсем не бе очаквала подобно нещо от секса. Беше чувала господин Сондърс и майка си късно нощем, приглушения вик на майка си след това. Чудовищността на престъплението, което извърши със Сам, я порази като изстрел. Отрезвена от освобождението, тя дръпна роклята си, за да покрие голите си гърди, и задърпа надолу подгъва.

— Трябва да вървя.

— Чакай, Дарби. Недей.

— Никога досега не съм правила подобно нещо. Нито знам какво да направя, нито как да го направя.

— Справи се чудесно — той се усмихна. — Много ми беше приятно да те докосвам.

Тя се поотпусна, а той я привлече към гърдите си. Сърцето му биеше бързо като нейното.

— Не мога да го направя. Не е безопасно.

— Разбирам. Не е нужно да правим каквото и да било друго.

Тя го погледна.

— Защо ме харесваш?

— Видях те да пееш на сцената и ти сякаш грееше. Не се преструваше, че си певица, не се стремеше към вниманието на тълпата — пое и двете ѝ ръце в своите и отпусна чело до нейното. — Комбинацията от гласа ти, песента и тялото ти беше прелестна и тогава реших, че трябва да те целуна.

Тя замълча за момент, напълно слисана.

— Има значение, че харесваш сготвеното от мен.

Може би не трябваше да се страхува.

* * *

Дарби се качи по задното стълбище на „Барбизон“. Прескачаше през стъпало, лека като Фред Астер. На площадката със стенописа се натъкна на Стела, която се отдръпна от момче с гарвановочерна коса и изметнати на една страна очила.

— Дарби, чакай. Артър тъкмо си тръгваше. Ще се кача с теб.

Стела целуна момчето по устните, след това го отблъсна. Учуден, той изгуби равновесие и се олюля на най-горното стъпало, но стисна парапета навреме.

Стела покри устата си с ръка и се изкиска.

— Такъв си ми глупчо, Артър. Внимавай! — Южняшкият ѝ акцент беше по-изразен от обикновено.

Докато двете момичета се изкачваха, Стела прегърна Дарби през раменете.

— Ти откъде се връщаш?

— От „Флатед Фифт“.

Тя се намръщи.

— Онзи джазклуб ли?

— Да. Трябва да дойдеш някой път. Доста интересно местенце.

— Да.

Липсата ѝ на ентузиазъм беше обидна.

— Говоря сериозно. Музиката и ритъмът те поглъщат, все едно си хипнотизирана.

Стела спря на следващата площадка и свали червените си обувки на висок ток. Под чорапите блесяха яркоцикламени нокти. Тя вдигна обувките и продължи да се изкачва.

— Предполагам, че си била с камериерката.

— Да, бях с Есми.

— Трябва да поразшириш хоризонта си.

По гърба на Дарби се стече капка пот.

— Защо? Защото е камериерка ли? Тя обаче е и свестен човек, и талантлива певица. Не се съмнявам, че ще стане звезда.

— Тя те е вързала, виждам.

Краката на Дарби, леки в началото на изкачването, сега бяха тежки като олово.

— Защо я мразиш толкова много? Защото работи в хотела ли? Или защото е от друга страна?

— Нито едното, нито другото. Но съм чувала слухове.

— Какви слухове?

— Че е кофти работа.

Веднага се сети за Канди.

— Да, ясно. Защото не позволява гостенките да я тъпчат и да се държат с нея като с робиня ли? Уважавам я заради това качество. И я харесвам.

Стела изви вежди, но не отговори.

— А пък ти си на задното стълбище с различно момче всеки уикенд — Дарби пет пари не даваше дали е заядлива. — Ти не си човекът, който трябва да съди другите.

— Аз си имам план и не го крия. Не съм сигурна обаче за намеренията на Есми и защо вечно се мъкне след теб.

— Защото сме приятелки. Приятелките прекарват време заедно, това не е влачене — беше ядосана и предпочете да смени темата. — И какъв е твоят план?

Стела се озари.

— Търся си мъж, който може да си позволи скъпите ми вкусове и ме побърква. Не е лесно. За онова, което искам, е нужен тежък труд и добри връзки. Томас — момчето от парка — е в същия колеж като Пол, с когото се запозна миналия месец на стълбите. Пол е от семейство с пари, но е тъп като галош. Той обаче ме запозна с Артър, чийто баща има корабостроителница. Прецених, че няма да е зле да пробвам Артър, пък да видим какво ще излезе.

— И излезе ли нещо?

— Нищичко.

Дарби се усмихна.

— Мисля, че грешиш за Есми. Трябва някоя вечер да излезеш с нас и да я опознаеш.

Бяха на техния етаж.

— Пас съм. Междувременно, започни да излизаш с момчета без нея.

— Добре — мисълта за Сам в кухнята я накара да се усмихне. — Ще се постарая.

— Браво на момичето.

Стела ѝ прати въздушна целувка и тръгна към стаята си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

— С кого имаме среща тук? Нали не мислиш, че ще ни покрият разходите? — Роуз се обърна нещастно към Джейсън. Беше ѝ звъннал преди няколко часа и се разбраха да се срещнат на този адрес в центъра. Оказа се ресторант „Нио“. Беше чела за него в „Ню Йорк Таймс“ преди няколко седмици. Беше посрещнат добре от гостуващия критик за свежото, нетрадиционно меню.

— Един приятел работи тук — увери я Джейсън. — Това е част от проучването ни — въведе Роуз, а хостесата, красавица с очи като на кошута и огромна афроприческа ги пренебрегна.

По това Роуз разбра, че целият персонал е бил избран сред цвета на генетичния фонд, млади мъже и жени с дълги крайници и лъскави коси.

— По какъв начин това място е част от историята ни? Да не би да мислиш, че Дарби е работила тук като сервитьорка?

Той изсумтя.

— Това би било незабравима гледка. Не, малко вероятно. Носиш ли тетрадката с подправките?

Тя я извади от чантата си.

— Да, но аз...

— Добре. Сега дай на тази работа петминутен шанс.

Джейсън прошепна нещо на хостесата и поведението ѝ се промени драстично. Тя положи пръст с изящен маникюр на ръката му, усмихна му се топло и дори разкри бели зъби. След това се обърна и се заклатушка нанякъде на десетсантиметрови токчета.

Много впечатляващо.

— Какво ѝ каза?

— Просто споменах едно име.

Още хора се пъхнаха в тясното фоайе и сега бяха притиснати до стената, раменете им се докосваха. Следенето на последните тенденции в изтънчените ресторанти не беше за нея. Прекалено много

позърство, а и тя ненавиждаше всички онези нашумели места, където се обръщаше повече внимание на атмосферата, отколкото на храната. Тя предпочиташе сочен бургер пред заведение за знаменитости.

— Джейсън?

Тълпата, която чакаше да бъде настанена, се разтвори като Червено море, когато едър мъж в униформа на шеф пристъпи напред. Стисна ръката на Джейсън с ентузиазъм и кимна, когато фотографът представи Роуз.

— Много се радвам, че успяхте да дойдете.

— Шеф, изглеждаш супер в тази тога. И си доста зает, виждам — отбеляза Джейсън.

— За теб винаги ще намеря време.

— Роуз, това е приятелят ми Стивън Хайндс.

Той стисна ръката ѝ и ги поведе към кухнята. Джейсън намигна на Роуз. Тя отказа да се хване на въдицата.

— Ясно, значи познаваш шефа. Престани да се фукаш.

Минаха през летящи врати в огромна кухня. Всички повърхности блестяха от чистота, медните плотове хвърляха отблясъци под флуоресцентните лампи. Подредени един до друг готвачи и помощници вдигнаха погледи, след това се съсредоточиха над задачите си — да запечатват месо или да кълцат подправки на ситно.

Шефът ги поведе към по-спокоен кът.

— Да видим книгата ви.

Роуз я постави на плота, доволна, че той избърса ръце в престилката, преди да я пипне.

— Това от петдесетте ли е?

— От хиляда деветстотин петдесет и втора — уточни тя. — Сборникът е на Сам Бъкли и се опитваме да научим повече за него.

Той продължи да разглежда текста още няколко секунди.

— Мога да ви кажа единствено, че Сам Бъкли е бил много напред за времето си. Никой по онова време не е посмял да експериментира с тези подправки. Някои дори не са били познати в Америка допреди трийсетина години. Откъде е този човек?

— От Ню Йорк. Но е бил в чужбина през Втората световна война. Мислим, че е написал всичко след завръщането си.

— Това се невероятни комбинации, изненадващи дори за днес. Пробвайте една от тях и сами ще се уверите.

Той извика един от помощниците и му издиктува списък с подправки и за нула време хаванче и чукче и пресните подправки бяха поставени пред него.

— Колко е хубаво някой да ти изпълнява желанията — отбеляза Джейсън.

— Както когато те карах да ми пишеш домашното по точни науки.

Роуз се обърна към Джейсън.

— Заедно ли сте учили?

— В гимназията. Аз му пишех домашните, а той ми приготвяше домашна пица след часовете.

— Добра размяна.

Шефът премери препоръчаните количества от всяка подправка, смеси сух магданоз, сухи листа от кафиров лайм и пипер.

— Това е една от простиците формули — Стивън ги смеси със сок от лайм, след това нарязва папая и манго и поръси дресинга върху кубчетата. — За предпочитане е да изсушите или обработите подправките сами, за да постигнете оптимален аромат. Можете ли да си представите домакините по онова време да правят подобно нещо? Говорим за времето, когато телевизионните вечери се появяват за пръв път.

Той бодна парче манго и го подаде на Роуз. Първоначално вкусът ѝ се стори стряскащо силен, с кисел послевкус, който накара Роуз да иска още.

— Великолепно не е достатъчно силна дума, за да опише вкуса.

— Самата истина — истинско престъпление е, че човек като Бъкли не е бил признат за гений.

— Някаква идея как да научим повече за него?

— Всъщност, да. Джейсън знае, че съм върховен спец по история на храната и поне доколкото и както аз го разбирам, търговията с подправки в Ню Йорк е била въртяна от един човек през петдесетте — Бени Калаи. Той е от Джакарта, но имал магазин в Чайнатаун и склад в Бруклин, на доковете. Всички подправки минавали през него.

Джейсън погледна Роуз и се усмихна.

— Казах ти аз, че няма да си изгубим времето.

Тя не обърна внимание на перченето му и се усмихна на Стивън.

— Благодаря ти, че ни позволи да се отбием.

— О, мога да направя много повече. Масата за двама ще бъде готова след мъничко — той помахна на минаващ сервитьор.

— Недей — мисълта, че ще седи срещу Джейсън по време на изтънчен обяд я притесни.

— Да не би току-що да отказа на шеф, който е получил три звезди в „Ню Йорк Таймс“? — попита Джейсън.

Стомахът ѝ изръмжа от глад след малката хапчица манго.

— Прав си.

Настаниха ги в далечния край на ресторанта, далече от шума в кухнята и на бара, а Джейсън поръча бутилка бяло вино.

— Да не би да имаш намерение да минеш това за разход. Държа да те предупредя, че Тайлър никак няма да ти се зарадва.

— Не се притеснявай. Стивън ми е длъжник. Никога нямаше да изкара физиката, ако не бях аз. Няма да платим и цент за обяда.

— Хубаво е да имаш приятели на високи места — тя отпи от виното и остави вкуса на цитрус и танини да се смесят в устата ѝ, преди да преглътне.

Джейсън я наблюдаваше.

— Какво?

— Нищо — той вдигна чашата си. — За Дарби Маклафлин и Сам Бъкли, където и да са сега.

Чукнаха се и изядоха първото ястие от октопод с малко лайм.

Тя се опитваше да измисли за какво да говорят.

— Разкажи ми какво е да растеш в Ню Палц.

— Ти шегуваш ли се?

— Не. Аз съм родена и расла в града, всичко извън Ню Йорк е територия на Норман Рокуел.

— Нищо подобно. Нямах търпение да се махна. Това се промени, когато мама се разболя и се върнах, за да се грижа за нея. За щастие, не я болеше много и накрая просто издъхна бързо. Не беше от дамите, които се бавят.

— Извинявай, сигурно ти е било много трудно — тя беше сигурна, че баща ѝ би искал същото, ако имаше как да го каже.

— Ами твоята майка? — попита Джейсън.

— Изчезна, когато бях малка. Няколко години по-късно научихме, че била починала от свръхдоза. Баща ми не обича да говори по този въпрос — неяснотите около историята на майка ѝ винаги я

притесняваха. Обикновено казваше на хората, че майка ѝ е починала, когато е била още малка, и повече не обясняваше, но незнайно защо историята на Джейсън я накара да му каже истината. Тя се намести на стола. — Какво мислиш за идеята с Бени Калаи? Ще се поразровя и ще открия каквото мога за него.

— Няма начин да е жив.

— Така е, но може да открием малко цвят около заниманията на Сам от онова време.

Джейсън я наблюдаваше внимателно; очите му бяха много сини. Тя остана удивена колко е мъжествен. Повече от Гриф, който беше излъскан и изтънчен като избраното малцинство на Манхатън. Джейсън бе по-грубо скроен от това. И гласът му беше по-груб. Тихото доверие, което проявяваше, ѝ допаднаше.

Обядът се оказа по-забавен, отколкото Роуз очакваше. И двамата познаваха едни и същи журналисти, пътешествията на Джейсън по света се оказаха невероятни и като места, и като подробности. Докато довършат десерта, бяха изпили и няколко чаши вино и Роуз се олюляваше леко, докато се промъкваша през тълпата, за да излязат на улицата.

— Каква изненада — призна тя. — Благодаря ти.

— За мен беше удоволствие — той беше застанал срещу нея, не помръдваше.

— Трябва да се прибирам.

— Да вземем общо такси?

И този път шофьорът се оказа като състезател, който даде газ към следващия червен светофар, а после наби спирачки.

— Защо привличаме лудите? — измърмори Джейсън.

Шофьорът зави по Парк авеню без предупреждение и Роуз се лашна към Джейсън. Тя се разсмя и се изправи.

— Извинявай.

Шофьорът се престрои в нова лента и раменете им отново се сблъскаха, но този път тя остана на мястото си. Стана ѝ приятно, когато мускулестата му ръка докосна нейната. Той пое пръстите ѝ в своите.

— Имаш красиви пръсти.

— Благодаря.

Целувката беше простичка, приятна, с вкус на вино и сладост. Той единствено докосна устните ѝ, леко, след това се отдръпна и зачака реакцията ѝ.

— Джейсън — рече тя. — Не бива.

Той вдигна глава и се усмихна.

— Напълно права си. Беше ужасно.

Таксито приближаваше Шейсет и трета улица.

— Спрете. Ще слеза тук.

— Сигурна ли си? Можем да те оставим пред вас.

Тя не искаше да обяснява защо не може, а и огънят, пламнал в тялото ѝ, заплашваше да се разгори.

— Да. Приятна вечер и благодаря отново.

* * *

Роуз все още мислеше за Джейсън, когато се спъна в Миранда на стълбището на „Барбизон“.

Беше взела Пилчо за последна вечерна разходка и бе на третата площадка, когато обут в дънки крак я спря. Момичето беше седнало странично на най-горното стъпало, протегнала единия си крак, другият отпуснат на долното стъпало. Гърбът ѝ беше опрян на мозайката в синьо и зелено на стената. Вероятно навремето плочките са показвали бурно море или риф, пълен с риба, но годините и препаратите бяха заличили анимацията. Косата на Миранда се къдреше красиво на фона на бледите плочки. Беше си сложила слушалките и гледаше екрана на телефона, целият напукан. Когато Роуз ахна, тя вдигна поглед.

— Господи — момичето смъкна слушалките. — За малко да ме събориш.

— Извинявай, не те видях — гласът на Роуз прозвуча по-високо от обикновено, по-немощен. Беше хваната в капан и минаха няколко секунди, преди момичето да се усети коя е.

— Роуз.

— Миранда.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Обещах на една съседка да разхождам кучето ѝ, докато я няма.

Наперената тийнейджърка от парка се беше превърнала отново в хлапе. Гримът беше избърсан, огромен син суитшърт бе погълнал слабото тяло. Очите ѝ бяха зачервени, но бе трудно да се каже дали защото е плакала, или защото е търкала силно с дегриматора. Лявата ръка беше натъпкана дълбоко в джоба на суитшърта. Криеше нещо.

Миранда погледна косматата топка в ръцете на Роуз.

— Може ли да погаля кучето?

— Разбира се — Роуз коленичи и го остави на пода, а той подуши въздуха, преди да постави предпазливо лапичка на бедрото на Миранда.

— Сладур е — тя разтърси лапката. — На мама никак няма да ѝ хареса, че си тук.

Роуз едва потисна желанието да изтъкне, че е била тук първа.

— Това е последната разходка — излъга тя. — След това си тръгвам. А ти какво правиш тук?

Момичето извади електронна цигара от джоба си.

— Искаш ли да си дръпнеш?

— Какво има вътре?

— Никотинова течност. Има вкус на захарен памук.

— Нещо не разбирам. Защо не ядеш захарен памук вместо това.

Тя изви очи.

— Господи. Говориш като баща ми.

— Добре, ще пробвам — до това ли стигна. Да се прави, че пуши на стълбите с хлапето на Гриф. Бе готова на всичко, за да я накара да говори, а не да я издаде.

Миранда прибра крака си и подаде електронната цигара. Роуз се настани на стълбата до нея и дръпна леко, след това направи физиономия, когато димът нахлу в устата ѝ.

— Има вкус на захарен памук, топнат в някакъв химикал.

Миранда се разсмя и пое цигарата от пръстите на Роуз.

— Свиква се.

— Как си, Миранда?

— Добре — момичето драсна една от плочите на стената. Тя се отлепи лесно, а с нея паднаха и люспички мазилка. — Ако нямаш нищо против да си кукувица.

— Ти не си кукувица.

— Я стига. Ти да не би да имаш някаква представа? Не ми се прави на готина, за да им кажа, че съм те видяла. Жалка работа.

Беше права. Роуз се беше побъркала напълно.

— Просто се опитвах да се държа мило. Двамата с баща ти... — Тя замълча. Какво да каже?

— Той те е зарязал. Вече знам.

— Какво знаеш?

Миранда ѝ отправи напрегната усмивка, доволна, че има надмощие.

— Виж. Сега вече татко никога няма да изостави майка ми. Не заради скапаните ми проблеми. Той те използва като кукличка, докато беше в телевизията. Да излиза с готина водеща бе добре за имиджа му по онова време. Само че заради работата, която иска сега, му трябва семейство. Гриф ван Дорън има големи амбиции. Ти беше просто етап. Забавленийце.

Истината я поразява тежко. Той имаше нужда от връзките на бившата си съпруга, ако искаше да превземе кметството. Семейството на Кони се движеше в подходящи кръгове, можеше да въздейства за избирането му за кмет. Както в положителен, така и в отрицателен аспект.

Роуз грабна Пилчо и стана.

— Трябва да вървя.

Миранда въздъхна гърлено.

— Не се ядосвай, Роуз. Ако щеш ми вярвай, но съм на твоя страна. За мен е по-гот, когато са разделени. По-лесно ми е да манипулирам ситуацията, да получа каквото искам.

Двете останаха загледани една в друга за момент. Кожата на момичето беше гладка, устните розови. Тя беше просто едно объркано хлапе, въпреки това Роуз стоеше на стълбите и я слушаше, сякаш бе премъдра старица. Младата жена не беше наясно коя от тях е по-объркана.

— Миранда! — проехтя гласът на Кони на стълбите.

Без да каже и дума, Миранда се надигна и се отправи нагоре, а тежките военни ботуши тропаха тежко на всяка крачка. Едва когато противопожарната врата се хлопна, Роуз продължи нагоре.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Следващите две седмици минаха спокойно и Дарби откри начин да се справя с часовете, да си пише домашните и да ходи в клуба. Учеше с Морийн и близначките в понеделник и вторник вечер, а след вечеря от сряда до събота ходеше в клуба. Неделята прекарваше в леглото, за да се възстанови. Първите няколко часа в клуба бяха посветени на Сам в кухнята, докато Есми беше на смяна. Господин Бъкли не позволи на Сам да експериментира отново с менюто, но не вдигна скандал защото е превзел кухнята. Междувременно, Сам напредваше с книгата с подправките и Дарби обеща да му я напечати, щом е готов.

Най-хубавото беше, че Сам я целуна няколко пъти на задната уличка. Тя сигурно щеше да му позволи да стигне по-далече, но никога не бяха сами. Споменът за времето, прекарано с него, я караше да тръпне, докато лежеше в леглото си, след като се промъкнеше обратно в „Барбизон“ и чакаше да потъне в безпаметен сън.

Една сряда сутрин в „Гибс“ учителката по стенография я повика.
— Явете се в кабинета на госпожа Тибит.

Дарби вдигна поглед от бюрото. Беше изненадана.

— Бихте ли ми казали защо?

— Не знам. Тя иска да ви види веднага.

Дарби стана и си събра книгите. Тази седмица беше издържала всичките си тестове, макар и не с високи оценки както в гимназията. Но и това беше нещо.

Кабинетът на госпожа Тибит гледаше към Парк авеню, едно от малкото двупосочни авенюта в града. Колите се бяха подредили броня до броня на светофара и потегляха рязко, когато светнеше зелено, а няколко пресечки по-нататък спираха отново. Също като гъсеници, но с гуми вместо крака. Ако гъсениците имаха крака.

Госпожа Тибит даде на Дарби знак да седне.

— Добре ли сте, госпожице Маклафлин?

Дарби се прокашля.

— Да, добре съм.

— Вече ви предупредих за разсеяността, а учителките ви ми съобщиха, че ви е трудно да се приспособите. Така ли е?

— В началото ми беше трудно. Сега вече часовете много ми харесват. През следващия месец ще видите, че съм постигнала голям напредък.

— Така — тя погледна лист на бюрото си. — Резултатите ви са ниски. Незадоволителни.

— Да. Както споменах, започнах зле. Уверявам ви, че ще наваксам. Мога да се справя с работата.

— Какъв беше проблемът?

Тя не беше сигурна как да продължи.

— Не е каквото очаквах. Всички упражнения. Трудно ми беше да се концентрирам, защото работата е... — тя не можа да довърши изречението.

— Досадна? — Устата на госпожа Тибит омекна, макар и съвсем малко.

Дарби въздъхна от облекчение — вероятно и други момичета от „Гибс“ са имали подобни трудности с приспособяването.

— За съжаление, да. Всичко се повтаря. Но ще свикна. Вече свиквам.

— Мило дете, не всяко момиче може да е момиче на „Гибс“. Трябва упорство и умения. Важното е да служим на другите, не да мислим за себе си.

Или самостоятелно. Дарби не го каза на глас, просто кимна.

— Може би знаете, че изпратих второ предупреждение на майка ви миналата седмица и я уведомих, че се справяте зле. След като говорих с останалите учителки на събранието по средата на срока, решихме, че е най-добре да не завършвате учебната година.

Дарби остана с отворена уста.

— Моля?

— Имахте много шансове, но ние не можем да си губим времето с момиче, което закъснява и е полузаспало, представя се зле и си мисли, че е над ролята на секретарка. Мислим, че ще бъдете по-щастлива другаде.

Беше попаднала в капан.

— Не, вие не разбирате — заекна Дарби. — Не исках да кажа, че работата е скучна, ни най-малко. Мечтата ми е да стана секретарка, освен това мама похарчи всичките си спестявания за таксите. Не мога да се проваля! — Тя си представи как майка ѝ чете писмото, с което ѝ съобщават, че дъщеря ѝ е изключена, при положение че таксата не се връщаше, и усети как я облива студена пот. Протегна ръка и се хвана за ръба на бюрото. — Не можете да кажете на мама. Ще се поправя, обещавам. Моля ви, кажете ѝ, че все още съм в курса, че е станала грешка.

— Съжалявам, госпожице Маклафлин. Моля ви, вземете си вещите. Изключена сте.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Госпожица Дорис Спинър от апартамент 4Г отправи на Роуз очарователна усмивка.

— Вмъквахме момчета непрекъснато. Момичетата, които работеха на задния асансьор, си мълчаха, когато им дадеш червило, или пък просто се качвахме по задните стълби. Отговорничката беше госпожа Юстъс или Юинг. Не помня, но тя бе решена да управлява строго, въпреки това тук и там се появяваха течове. Изгубих девствеността си в тази сграда с момче, което работеше в банка. Лукаво момче.

Роуз изчака две секунди и даде знак на Джейсън да престане да записва. Звукът и интервюто на госпожица Спинър бяха свършени.

— Такива неща ли ви интересуват?

— Точно това. Много ви благодаря за отделеното време. И за подробностите. Много сме ви задължени — тази сутрин записаха няколко интервюта и Роуз беше облекчена, че отношенията с Джейсън не са напрегнати след странната раздяла в таксито. Ако не друго, то и двамата бяха в свършен синхрон, докато интервюираха жените от четвъртия етаж. Роуз беше оставила достатъчно време за всяка и снимаха или в апартаментите им, или в залата на втория етаж. Тя нарочно не изготви предварително списък с въпроси, за да може интервюто да тече като истински разговор, и резултатът се оказа подобър, отколкото бе предполагала. Разкази за тайни аборти и сексуален тормоз се редуваха с разкази за младежка любов и радостта да живееш в зашеметяващ град.

Това обаче не беше единствената добра новина. Роуз дойде необичайно късно за първото интервю, след като рано сутринта посети нюйоркската обществена библиотека на Четирийсет и втора улица. Щом вратата на библиотеката се отвори, тя пое по величественото мраморно стълбище към неугледна стаичка с ниски тавани и флуоресцентни светлини. Познаваше добре това място, тъй като тук

беше прекарвала дълги часове в проучвания, когато я повишиха в помощник-продуцент, и сега се почувства така, сякаш се връща у дома. Открай време обичаше да рови в миналото, независимо дали ставаше въпрос за някоя звезда, която бе починала, или подробности за някое разследване.

Въпреки че шумните машини за микрофилми бяха още от 70-те и драскотини пресичаха стъклото, тя търпеливо прехвърляше стари броеве на всички вестници в Ню Йорк от 31 октомври 1952 г., включително онези, които вече не съществуваха. Не спираше да се учудва от онова, което откриваше, включително информация за апартамент с две спални в Уест Сайд за сто долара на месец; в секцията за търсене на помощници, разделени по пол, жените можеха да си намерят работа като машинописки и рецепционистки, докато мъжете се търсеха за инженерни постове и в сферата на продажбите. Това бе светът, в който Дарби беше попаднала с идването си в Ню Йорк.

Няколко часа по-късно се натъкна на златна мина.

След като изпратиха госпожица Спинър до асансьора, Роуз се върна в залата, пламнала от въодушевление. Джейсън събираше такъмите, навиваше кабел на лакътя и китката с бързи, уверени движения.

— Днес наистина се справи добре — похвали я той.

— Благодаря. Забелязала съм, че най-добрите отговори излизат при най-невероятните въпроси, които задаваш в самия край, като нещо, за което се сецаш допълнително.

— Смеем ли да се качим на такси? Държа да ти кажа, че пътуването онзи път ми хареса.

Щом си припомни целувката, която трая няколко секунди, тя усети да я залива вълна от удоволствие. Странно, че мъж, коренно различен от Гриф, ѝ оказваше подобен ефект.

Гриф. През изминалата седмица, когато се вгълби в историята, тя престана да мисли непрекъснато за него. Вместо това бе погълната от разказа за Дарби и съседките ѝ. Освен това нямаше намерение да започва нова връзка толкова скоро.

Трябваше да изясни нещата с Джейсън.

— Виж, току-що приключих сериозна връзка и е сложно — не ѝ беше никак приятно, че звучи като всички останали. Никога нямаше да

успее, ако пишеше с клишета. — Струва ми се, че работим чудесно заедно и не ми се иска да прецакаме това.

— Наистина работим добре заедно, не мога да го отрека.

Господи, той я разсейваше. Преди Джейсън да успее да каже нещо друго, тя бръкна в чантата и извади няколко листа.

— Ето я причината да закъснея днес сутринта.

— Какво е това?

— Ходих в библиотеката, прехвърлих всички градски вестници, издадени около Хелюин 1952 г., когато Стела каза, че Есми е паднала.

— В библиотеката ли? Сериозно проучване в стила на старата школа.

— Проверих всичко в старите вестници, което може по някакъв начин да е свързано с нашия материал, и не само че споменавах „Флатед Фифт“, но изскочи и името на Бени Калаи — тя посочи най-горната страница. — Това е броят на „Ню Йорк Хералд Трибюн“ от 31 октомври. „Покъртителни истории за хероин.“

Тя зачете на глас от статията, която включваше препис на разговор между полицаи и информатор.

В: На каква възраст, според вас, са купувачите?

О: На шестнайсет, може би. Познавам двойка, които дават наркотици на бебето си.

В: На колко е бебето?

О: По-малко е от година. Когато бебето започне да плаче, те му бият инжекция хероин, за да млъкне.

— Мили боже — Джейсън изглеждаше прежълтял.

— Знам. Ужасно е. Но ето и сочната част.

Разговор с Есми К., пуерториканка, гардеробиерка във „Флатед Фифт“, интервюирана от детектив Куигли.

В: Ами там, където работиш?

О: Да споменавам ли имена?

В: Да.

О: Чарли Паркър и Стан Гец винаги купуват хероин. Същото става и когато пристигне групата на Джин Адамс, Сони Стит, когато са тук, също и когато бандата „Макито“ пристигнат, има много кокаин.

В: Къде точно се продава, в самия клуб „Флатед Фифт“ ли?

О: Да. И в кафенето „Хектор“ на Петдесета улица и Бродуей. Наркоманите идват, оставят парите на масата, прибират си дрогата и си заминават.

В: Откъде идва дрогата?

О: От един тип Вени Калаи.

Джейсън извика възторжено.

— Това е невероятно. Есми е била въввлечена в търговията с хероин.

— Така изглежда. Сам не се споменава, единствено Есми. И Калаи.

— Интересно дали Дарби е знаела какво става.

— Ще трябва да я попитаме, когато я видим.

— Нямам търпение. Та в тази връзка, някаква новина от нея? Когато ще се върне? Тайлър иска груб вариант до края на следващата седмица.

— Ще бъдем на ръба — отбеляза Роуз.

Обсъждането на крайния срок накара нервите ѝ да се изопнат.

Той разлисти страниците.

— Интересно, какво ли е станало с Калаи, след като това е излязло?

— И аз си зададох същия въпрос. Оказва се, че Калаи е свършил в затвора „Синг Синг“ през 1954 г. Май им е трябвало доста време, докато го осъдят. Починал е там, десет години по-късно.

Джейсън ѝ се усмихна широко.

— Тайлър ще полудее от кеф.

— Камериерки и сделки с хероин през петдесетте? И още как.

— Това е по неговата част. Ама и той е един извратен скапаняк.

— Така историята ще стане по-интересна, няма да са само спомените на тумба стари дами.

— Това е грубо. Историите им са фантастични. Знаеш го не по-зле от мен.

Тя се постара да не злорадства. Джейсън се беше запалил по материала.

— Аха.

Телефонът ѝ започна да вибрира. На екранчето се изписа: „Грижи «Астор»“. Тя отговори веднага.

— Госпожица Луин ли е?

— Да.

— Обажда се Бренда от „Астор“. Извинете, че ви безпокоя, но за съжаление, баща ви падна.

Роуз затвори очи и се олюля, но се постара да се овладее, опита се да не изпада в паника.

— Добре ли е?

Отговорът на жената не беше обнадеждаващ.

— Най-добре да се видим в „Маунт Синай Запад“.

— Тръгвам веднага.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Дарби седна да напише писмо на майка си веднага след като се върна в „Барбизон“. Странно, че откакто я изключиха, стаята ѝ придоби неочакван носталгичен оттенък. Щеше да ѝ липсва гледката през прозореца. Дори ярките пердета и кувертюрата ѝ бяха симпатични.

Вратата се отвори с трясък и Морийн влетя вътре.

— Дарби, научих новината.

— Да. Сигурно цялото училище я знае.

Морийн се наведе и я прегърна с неудобство, след това седна на леглото.

— Не мога да повярвам, че ти причиняват подобно нещо.

— Не е честно. Обясних на госпожа Тибит, че много се старая, но тя не пожела да ме изслуша.

— Какво ще правиш?

— Пиша на мама и ѝ обяснявам всичко, като се извинявам, че съм я разочаровала, че възнамерявам да се върна в Дифайънс и да работя упорито, за да ѝ върна парите, които вложи — сети се за Есми, която ходеше на една работа през деня и на друга през нощта и същевременно учеше. — Знам, че мога да се справя.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — погледът на Морийн се плъзна към отворената врата, където две момичета от „Форд“ пробваха костюми на принцеси за Хелюин и пропискваха.

Дарби сви рамене.

— Ще се справя, сигурна съм. Мъчно ми е заради парите, разбира се, но така е най-добре.

Морийн кимна, остана с леко отворена уста, все още слисана от двете създания в коридора.

— Вие с близначките ще ми липсват.

Морийн се съсредоточи отново.

— И ти ще ми липсваш ужасно много. Ще взема да отида при госпожа Тибит да ѝ кажа няколко добри думи за теб. Мислиш ли, че това ще помогне? Една и Едит ще ме подкрепят. Те наистина те обожават.

— Съмнявам се, че ще има някакъв смисъл. Може просто да не съм подходяща за Ню Йорк.

Без да се извинят, че ги прекъсват, едно от момичетата на „Форд“ се обърна и повика Морийн от коридора.

— Ей, ти. Имаме нужда от пръстите ти. Ципът на Сандра заяде.

Морийн хукна при тях и изпълни командата. Събра плата, а другото момиче бавно вдигна ципа на роклята от сатенена тафта. След това Морийн остана на вратата, без да откъсва поглед от тях, докато те се отдалечаваха, без дори да благодарят. Не че тя имаше нужда от благодарности. За Морийн, да бъде забелязана от един от жирафите, бе достатъчно голяма награда. Благодарение на Есми те вече нямаха такъв ефект върху Дарби.

След като се освободи от магията им, Морийн настоя двете с Дарби да си пишат и след като Дарби обеща, те се прегърнаха и се сбогуваха през сълзи. Дарби дописа писмото, пъкна го в плик и го постави отгоре на бюрото. От една страна, беше облекчена, че вече не ѝ се налага да се преструва, че иска да стане секретарка, но досега не бе разочаровала никого. Неудоволствието на майка ѝ щеше да я смаже.

Някой почука на вратата. Тя позна остро поточукване.

— Влизай, Есми.

— Здравсти, *chica*. Какво става?

Тя не си направи труд да замаже новината.

— Изключиха ме.

Есми се настани на перваза на прозореца и кръстоса ръце на гърдите.

— Заради мен е, нали? Аз ти влияя зле.

Същата мисъл вече бе минала през главата на Дарби. Ами ако не се беше сприятелила с Есми и не беше очарована от нощите, пълни с бибоп и Сам?

Пропъди тази мисъл.

— Аз закъснявах, аз се провалях на тестовете. Мразех секретарската школа, но ми харесваше онова, което правехме заедно.

Както и да е, току-що писах на мама. Щом получи писмото и ми изпрати пари за влака, заминавам.

— Колко време имаме? — В гласа на Есми прозвуча мъка.

— Не знам. Седмица, може би.

— Наистина ли трябва да заминеш?

— Не мога да остана. Не мога да се издържам тук.

— Разбира се, че можеш.

Дарби се изсмя презрително.

— Ти май не разбираш. Сега вече никога няма да стана секретарка. Всичко приключи.

Есми се приведе напред.

— Тогава прави нещо друго. Защо е толкова важно да се върнеш?

— Мама похарчи всичките си пари, за да ме изпрати тук, така че трябва да ѝ ги възстановя. Поне това ѝ дължа. Съвсем я разочаровах.

— А не мислиш ли колко те е разочаровала тя?

Дарби сви рамене.

— Не разбирам какви ги приказваш.

— Тя се е омъжила за господин Сондърс. На мен ми се струва, че тя те е поставила в това положение. Ами ако тя беше взела парите и се беше записала в школата? Защо не се изучи за медицинска сестра, нещо такова? Тогава можеше да се издържа, без да разчита на мъж и да товари теб.

Дарби не можеше да си представи майка си да прави кариера, тя беше от различно поколение. Знаеше единствено да организира и ходи по партита и да играе тенис.

— Нямаше начин да стане.

Есми стана и започна да крачи из стаята.

— Ти ще имаш кариера, само че няма да бъде кариерата, която майката ти мисли.

— Какво означава това?

— Означава, че ще работим заедно, за да си уредим звукозаписен договор. Ще се наречем „Кукличките от града“.

Дарби се поразмърда.

— Не съм сигурна, че това е реалистично.

— Разбира се, че е. За бога, та ние тъкмо започваме.

— Аз какво ще правя междувременно?

— Намираме си заедно апартамент, нещо евтино. Ти ще работиш на смени в клуба като сервитьорка. Ние със Сам ще кажем по някоя и друга добра дума за теб. Оставаме там, докато не постигнем успех. Което дойде първо: аз на сцената на Бродуей или двете заедно като дует.

— Не знам — докато го казваше, усети, че планът на Есми се загнездва в ума ѝ. Да остане в Ню Йорк, но да не ходи в секретарската школа, не бе и хрумвало на Дарби. Двете бяха свързани още от самото начало. Може пък Есми да беше права. Може би щеше да успее да си стъпи на краката. Докосна плика на бюрото и си представи какво ще си помисли майка ѝ, когато чуе за плановете ѝ.

— Не съм сигурна, че мога да го направя.

— Разбира се, че можеш. Погледни нас с татко. Той беше центърът на целия ми свят в Пуерто Рико; ние му се подчинявахме и правехме всичко, което той кажеше, изпитвахме ужас, да не би да го ядосаме. Когато обаче дойдох в Ню Йорк, се оказа, че имам власт. Поех контрола и направих каквото трябваше. Сега е твой ред.

— Единствените пари, които имам, са от онази вечер, когато пяхме. А трябва да ги изпратя на мама, за да ѝ покажа, че възнамерявам да ѝ върна парите — тя пресметна. — Не виждам как ще успея. Дори да си намеря веднага работа.

— Аз ще се погрижа за това. Не се притеснявай за нищо. Аз ще се погрижа за теб.

Хрумна ѝ ужасна мисъл.

— Нали няма да правиш онова нещо, за което говореше, когато дойдоха мъжете и те отведоха, нали?

Есми се изкиска.

— Няма начин. Имам си начини, а те не включват номерца.

Дарби се задави при този избор на думи и се усмихна немощно на Есми. В ума ѝ се въртяха какви ли не възможности. Можеше да се прибере у дома и да се изправи пред майка си и господин Сондърс, да си ближе раните. Можеше да остане тук с Есми и Сам и да помисли над друг подход. Подход, който дори не си беше представяла, че е възможен.

Дарби взе писмото до майка си, пое си дълбоко дъх и го скъса.

Есми извика радостно.

— Браво на момичето.

— Ще пиша на мама и ще ѝ обясня всичко. Може пък да разбере. Или, новината щеше да бъде истинско облекчение. Къщата сега бе по-спокойна и щеше да остане така, а господин Сондърс щеше да продължи да се преструва, че тя не съществува. Дарби непрекъснато му напомняше за баща ѝ.

— Какво ще направим първо? — попита тя.

— За „Барбизон“ е платено до края на месеца, нали така?

Дарби кимна.

— Това ми дава още два дена, в които да ни намеря жилище. Ти можеш да говориш с господин Бъкли в клуба и да си осигуриш работа. По това време следващата седмица ще бъдем две момичета сами в града.

Дарби усети как я залива облекчение.

— Бях ужасно момиче на „Гибс“.

Есми я прегърна силно и тя усети, че не може да диша.

— Беше наистина ужасна.

* * *

— Използваш моята мивка.

Дарби погледна Канди в огледалото, но не спря да си мие зъбите. В деня, след като я изключиха, се събуди замаяна. Стомахът я присвиваше по-силно, отколкото при пристигането ѝ в „Барбизон“. Сега беше изхвърлена от „Гибс“, пари нямаше. Въодушевлението след посещението на Есми бързо се стопи.

А сега се довлече и Канди, искаше си мивката, и то, при положение че от лявата страна на Дарби имаше още три свободни.

Умората от ранния час обгърна Дарби като кално одеяло. Тя не спираше нито да зяпа натрапницата, нито да си мие зъбите. Косата на манекенката беше навита на розови дунапренови ролки, под едното око се виждаше размазан аркансил. Властно вирнатата брадичка напомни на Дарби за господин Сондърс, когато беше недоволен от нещо. Майка ѝ беше готова на всичко, за да накара челюстта му да се отпусне, и прибягваше и до молби, и до шеги, и до цупене.

Дарби имаше няколко избора. Можеше да се изниже от банята и да се извини. Можеше да се премести с една мивка настрани и да

продължи да си мие зъбите.

Само че тя щеше да се махне от хотела след по-малко от седмица и Канди нямаше да има повече власт над нея. Всъщност никога не бе имала.

Манекенката тропна с крак.

— Ти глуха ли си? Имам нужда от мивката си. След два часа имам прослушване.

Преднамерено бавно Дарби спря кранчето и удари четката си няколко пъти, за да я изсуши. Наведе се над мивката и отвори уста, при което смесицата от паста за зъби и слюнка потече от устата ѝ гъста и мокра.

Тя се обърна, избърса уста с опакото на ръката си и се усмихна на Канди.

— Заповядай.

Крясъците на другото момиче я последваха по коридора. Стела надникна от стаята си.

— Какво става? Поредната хлебарка под душа ли?

— Денят на Канди се е скапал.

Стела се разсмя.

— Нищо ново. Ти къде беше? Не съм те виждала известно време.

— Изключиха ме от „Кейти Гибс“.

Стела притисна ръце към гърдите.

— Какво? Кога?

— Вчера.

Стела разтвори ръце и привлече Дарби към себе си.

— Милото ми момиче. Ти не заслужаваш това. Какво да направя?

Неочаквано буца се надигна в гърлото ѝ при тази проява на нежност. Стела се стараяше да се грижи за нея още от самото начало. Дарби не намери думи, за да отговори.

— Ела с мен — Стела я поведе към стълбите и отвори вратата към терасата. Докато циганското лято беше в разгара си, момичетата си слагаха цели бански и се събираха в топлите следобеди, но тази сутрин беше тихо. Дарби се настани на най-близкия шезлонг и се вгледа в далечината, където Крайслер Билдинг се протягаше към небето — ярка, блестяща сграда. Толкова високо над града бедите не ѝ се струваха чак така драматични.

Дарби разказа, доколкото може, на Стела и завърши с разказа за негодуванието на Канди, когато се изплю в мивката.

— Трябва да призная, че беше забавно.

— Ти не си същото момиче, което беше преди.

Дарби сви рамене.

— Не знам.

— Не си. Пораснала си.

— Чакай да видиш какво ще стане, когато мама разбере. Ще се превърна в дете на бърза ръка.

— Защо?

— Школата не връща пари. Тя вложи сърце и душа да подобря положението си като момиче на „Гибс“, а аз не изкарах и два месеца.

— Какво ще правиш сега?

— Есми иска да започна работа в клуба и ще се пробваме да си намерим квартира.

Стела присви очи дали при новината, или заради силното слънце, Дарби не беше сигурна. Не трябваше изобщо да споменава името на Есми.

Дарби затегна колана на халата.

— Как само ми се иска татко да беше жив.

— Близки ли бяхте?

— Страхотно се разбирахме. Мама изобщо не ме разбира, не че се е опитала някога. Нямаме много общо... — Слънцето си играеше в косата на Стела, подчертаваше златните нишки сред кестенявото. — Щеше да е на седмото небе, ако ти й беше дъщеря. Ти си красива, стилна, също като нея.

Стела заопипва гривната от изкуствени камъни на китката си.

— Красотата не е вечна.

— Знам само, че ме чакат големи неприятности. Мама ненавижда провалите. Направо побесня, когато уволниха татко. Дори когато той умираше, тя не можеше да понесе да остане в една стая с него.

— Тя ми се струва тежък случай. Защо са го уволнили?

— Случило се е нещо в работата му. Шефът му е казал, че е прекалено мил.

— Прекалено мил ли?

— Той беше невинен в известен смисъл. Имаше доверие на всички.

— Майка ти има много високи стандарти.

— Добре си ме разбрала — Дарби седна с изпънат гръб и спусна крака на пода. Вече ѝ беше писнало да се чувства нещастна. Трябваше да измисли план, да реши съдбата си. Дали щеше да се опълчи на майка си, или да се наложи да се справя с Есми, нямаше повече да тъне в самосъжаление. — Трябва да измисля нещо.

Стела протегна ръка и я погали по коляното.

— Не мисли прекалено напред. Това е моето лекарство в моменти на криза. Тази сутрин направи нещо, което ще ти достави удоволствие.

— Какво например?

— Не знам. Ела с мен в закувалнята и изяж един сандвич с яйце. Купи си ново червило.

Нещо, което я радваше. Дарби се усмихна.

— Благодаря. Май знам какво ще свърши работа.

* * *

Сам пое ръката на Дарби, когато влязоха в Уошингтън Скуеър Парк. Откри го в кухнята на „Флатед Фифт“, смачкваше подправки в хаванче и не се наложи да каже и дума. Той погледна изражението ѝ, свали си веднага престилката и двамата тръгнаха на запад, а тя му разказа за срещата си с госпожа Тибит. Спряха, колкото да си купят кафе от деликатесния на ъгъла.

Тя отпи глътка, за да прикрие удоволствието от небрежния начин, по който той беше поел ръката ѝ. Сякаш двамата бяха заедно от известно време и правеха това всеки ден. Все едно тя беше неговото момиче.

— Как се почувства, когато разбра? — попита той. Беше приел новината с лекота, замислено, без жестовете, които издаваха неловкостта на Морийн, или милото отношение и съжалението на Стела.

— Паника. След това облекчение. Бях щастлива, че няма да живея още осем месеца с мисълта за фирмено счетоводство и да се

преструвам, че отговарям на телефона.

— Добре. Значи добре, че са те изключили. Какво следва оттук нататък? — Той погледна към фонтана, където мъж с китара седеше и свиреше, заобиколен от момичета в сини дънки и тесни топове, които биха докарали удар на госпожа Юстъс.

Ами ако беше разбрала всичко погрешно? Сам може и да беше облекчен, че тя ще се разкара от пътя му и се надява да се качи на следващия влак за Охайо, за да се махне.

— Мама сигурно иска да се прибера, за да може да ме измъчва, задето съм я разочаровала.

— А ти какво искаш?

Дарби наклони глава. Досега не бе проявила достатъчно смелост, за да се замисли над този въпрос.

Цели седемнайсет години беше правила онова, което хората искаха от нея. Майка ѝ беше готова да обезумее във всеки един момент, затова Дарби не смееше да си каже мнението. Присъствието на господин Сондърс не помагаше по никакъв начин и тя постепенно бе скрила същността си, също като костенурка, която ръчкаш с пръчка.

— Дължа на мама доста пари, задето плати таксата за школата, и се чувствам много виновна.

Той сведе поглед към нея. Китаристът изпълняваше минорно парче и пееше за изгубената любов.

— Не те попитах това.

— Не, но това обхваща голяма част от проблема, от онова, което трябва да направя, до онова, което искам да направя. А пък Есми е много въодушевена. Като идвах насам, я видях в асансьора. Не можахме да си поговорим, защото госпожа Юстъс се качи на следващия етаж, но Есми каза, че работи над нещо, че ми е покрила гърба.

— Какъв е този неин замисъл?

— Иска да работя в клуба и да пея с нея, да се опитаме да си намерим работа като певици.

— Типично в стила на Есми.

Дарби се разсмя.

— Знам, но ми харесва начинът, по който не допуска никой и нищо да застане на пътя ѝ. Стигам до извода, че ще ми се отрази добре да използвам този подход.

— Засега остави нещата каквито са — докосна брадичката ѝ с показалец. — Ти какво искаш?

Любовта ѝ към книгите си беше останала същата, независимо дали беше обикновена гостенка в хотел „Барбизон“ или момиче на „Гибс“.

— Искам да работя с думи, нещо свързано с писането. В „Барбизон“ се запознах с едно момиче, което работи в сферата на книгоиздаването и това ми се струва много интересно.

— След като искаш да работиш с думи, не се съмнявам, че все някак ще успееш да го постигнеш.

Ненатрапчивата убеденост в думите му я накара да се просълзи.

— Значи не искаш да се върна в Охайо.

— Какво? — Той хвърли чашката от кафето в близкото кошче за боклук и тя описа небрежна арка. Дарби направи същото, но пропусна с трийсетина сантиметра.

— Опа — вдигна я и я пусна в кошчето. — Мислех, че може да ти е омръзнало да се мотая в краката ти и не искаш да работиш на едно място с мен.

Той свали шала от врата си и го върза на Дарби, привлече я към себе си и я целуна по устните.

— Не, не искам да се връщаш. Важното в случая е да решиш ти какво искаш. Искаш ли да останеш?

— Да.

И тя го направи. Първото ѝ решение, взето самостоятелно, беше, че Ню Йорк ще стане домът ѝ. Второто беше, че ще потърси Шарлът веднага щом тя се върне от Лондон и ще я очарова дотолкова, че да ѝ помогне да си намери работа. Ако междувременно се налагаше да сервира на маси, така да бъде. Един ден щеше да се отплати на майка си.

— Струва ми се, че знам какво искам — заяви тя.

Сам не я накара да обясни, просто я целуна отново.

— И аз искам да видя как го постигаш.

— Държа да те предупредя, че може да се окаже лудешко препускане.

— Обичам лудостите. Имаш ли нещо против, ако и аз препускам с теб?

Тя преглътна с усилие.

- Много ще се радвам.
- Добре. Защото нямам намерение да го пропусна за нищо на света.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Бащата на Роуз си беше ударил главата и счупил бедрената кост, докато се опитвал да се разхожда без чужда помощ, и беше на успокоителни и обезболяващи след операция от няколко часа. Сестрите и лекарите я предупредиха, че възстановяването му ще бъде трудно. Тя не се съмняваше, че е точно така. Баща ѝ сякаш се беше смалил в болничното легло. Джейсън настоя да остане с нея и после да я върне в „Барбизон“. Искаше да ѝ сготви вечеря. Тя не можеше да му позволи да разбере къде живее, затова се съгласи на бърза вечеря в неговия апартамент. Щеше да хапне нещо малко и да се прибере.

Очакваше апартаментът му да бъде в една от модерните, безлични сгради, които никнеха като бобовите стебла на Джак из целия град, вместо това се оказа, че той живее в тухлен блок в Грамърси Парк, един от най-желаните и най-модерни адреси в града.

Подаде ѝ малка чашка бърбън.

— Това ще ти помогне.

— Мислиш ли, че го боли много?

— Лекарят обеща да го държи упоен, а сестрата каза, че ще спи през цялата нощ — Джейсън обясняваше, докато бъркаше тенджерата супа на котлона. — Можеш да отидеш там рано утре сутринта, но засега трябва да похапнеш и да се напиш.

— Горкичкият ми баща — тя отпи от напитката и въздъхна, когато течността я парна. — Разхождаше се до вратата всеки ден след училище, викаше ме и настояваше да му разкажа всичко, което се беше случило през деня. Бях деветгодишна, когато му разказвах глупавите подробности от живота си и той слушаше внимателно, все едно издавах щатски тайни.

— Пробвай — Джейсън ѝ подаде купичка и лъжица.

Тя опита супата. Беше от тиква с лек аромат на канела. Имаше и още нещо.

— Експериментирал си с подправки — лапна още една лъжица.

Беше великолепно.

— Точно така. Книгата на Сам ме вдъхнови.

Тя посочи стаята, смес от съвременни мебели и няколко антики.

— Как се настани тук?

— Баба живя тук няколко години и ми остави апартамента.

Нанесох се, след като мама почина.

— Имам чувството, че не си избирал китайския шкаф.

Той го погледна и се разсмя.

— Не съм.

— Татко ми ще умре, нали?

Джейсън не отговори.

— Ударил си е главата, счупил си е бедрената кост. Как ще се възстанови? Трябва да приема фактите. Докторът намекна тъкмо за това, нали?

— Така каза. Много ми е мъчно, Роуз.

Беше доволна, че той е до нея, че има човек, който да потвърди неизказаното послание на лекаря, онова, което се подразбираше от случилото се.

Джейсън продължи:

— Ще му дават сериозни седативи, няма да изпитва никаква болка и няма да се чувства объркан. Когато си тръгнахме, ми се стори съвсем спокоен, не го забравяй.

Тя кимна. След това избухна в сълзи.

Той заобиколи плота и застана близо до нея, прегърна я. Рамото му беше на съвършената височина за главата ѝ, докато плачеше. Когато приключи, той ѝ подаде салфетка, за да си изтрие очите.

— Извинявай — тя смачка салфетката на топка.

Тежките му ръце се отпуснаха на раменете ѝ. Прииска ѝ се отново да се притисне в него, да почувства тялото си до тялото на друг човек с мускули и контури. Преди няколко години беше прочела книга от жена с аутизъм, която бе създавала „машината за прегръщане“, която я притискаше от всички страни и ѝ осигурявала облекчение в моменти на безпокойство. Точно това искаше тя сега от Джейсън. Да бъде прегърната силно, да се изключи от този ужасен ден.

Тя постави салфетката на плота и го прегърна през врата.

Той нежно свали ръцете ѝ.

— Някога отразявал ли си война и падал ли си си по нещо, защото си се чувствал толкова зле, че то те е карало да се чувстваш по-добре? Случвало ли ти се е?

Той поклати глава.

— В момента не мислиш трезво за това.

— Да, но ти разбираш за какво говоря, нали? Нещо, което отнема болката.

— Знам.

— Тогава, нека това да бъде същото.

Тя привлече внимателно главата му и го целуна. Той остана неподвижно, но не се отдръпна. Тя продължи, наслади се на устните му до своите, докосна го с език и остана доволна, когато той отвори уста и си пое рязко въздух. Роуз спусна ръце към кръста му и го привлече до себе си, а той пое лицето ѝ в своето, езикът му обходи устата ѝ и се премести на врата. Тя ахна, когато той вкуси извивките на ушите ѝ. Знаеше какво да прави с една жена.

А тя искаше точно това. Поведе я към леглото си и попита няма ли да съжалява утре. Тя го увери, че няма, и беше убедена, че е точно така. Джейсън се оказа неочаквано нежен любовник. Наслади се на всеки сантиметър от тялото ѝ, доведе я почти до ръба, след това се отдръпна и започна да я дразни отново, а очите му блестяха с изтънчена жестокост. Техниката му не приличаше на нито един друг мъж, когото познаваше, и на няколко пъти тя усети, че се пренася на друго място. Върна му услугата и се наслади на задоволството му след това.

— И така — подхвърли той и се превъртя на една страна, преди да спусне пръст по корема ѝ.

— Да — сети се за Пилчо. — Трябва да се прибирам.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Благодаря ти.

— Старая се да доставям удоволствие.

Тя го целуна внимателно.

— И го постигаш.

Грабна телефона, за да позвъни на сестрите в болницата.

— Почива си и е спокоен — докладва тя на Джейсън.

Роуз си обу бикините, обърна се леко, след това нахлузи дънките.

— Наистина трябва да вървя. Връщам се към реалността. И май трябва да си трайкам, докато не приключим проекта в „Барбизон“.

— За етиката ли се притесняваш?

Тя въздъхна.

— Винаги.

Добре, че той нямаше представа колко неетично постъпва тя.

— Какво стана с Глория Бъкстоун? — Той седна и пъкна възглавница зад гърба си, сякаш разполагаше с цялото време на света.

Представи си Глория в черни ботуши точно до под коляното. Роуз затвори очи, спомнила си изражението ѝ, когато се облегна на бюрото си, стиснала злобно устни. Тъкмо това я беше превърнало в звезда, съдържаността на филмова кралица от двайсетте и гранитната решителност на предприемач.

Пуловерът на Роуз лежеше до масата. Тя го облече през главата.

— Какви слухове си чул?

— Слухът беше, че Бъкстоун е нагласила нещата така, че да се разкараш.

— Не е чак толкова нагласено. Банковите документи, които получихме за сенатор Мадън, бяха подозрителни. Казах на Глория да изчака, да не обвинява, че може и да са фалшиви.

Джейсън кимна, за да я окуражи да продължи.

— Държах повече на фактите, отколкото да съм първа. Тя обаче не искаше да чака.

Всъщност Глория излъга Роуз, когато тя спомена за съмненията си. Каза ѝ, че е умна и способна и ако иска да се издигне, трябва да е по-сигурна в себе си. Поемай рискове. Думите ѝ се бяха запечатали в ума на Роуз като мантра: „Единственият човек, който се страхува, си ти, каза ѝ Глория. И си личи. Ако искаш да четеш новините, ти трябва да си зад волана. Сега, карай“.

Роуз погледна Джейсън.

— Глория ми беше ментор, помогна ми да си проправам път нагоре. Бях ѝ длъжница. Само че аз исках потвърждение, втори източник.

— Разбираемо.

— Въпреки това излъчихме материала и направо гръмнахме, когато документите се оказаха фалшиви. Поискаха да си подам оставката, а Глория беше отстранена. Тя пусна историята въпреки

съмненията ми, но не каза и дума в моя защита, когато нещата се разсмърдяха. Предчувствието ми беше правилно, но това не беше никаква утеха.

Джейсън кимна.

— Седмица по-късно се оказа, че историята е истина. И тогава вие двете с Глория бяхте оправдани.

— Май да.

Гриф обичаше да я представя като „наказанието на сенатор Мадън“. Това се отразяваше добре на имиджа му, да излиза с журналистка, която преследваше корумпирани политици. Поне за известно време беше така. Тя потръпна неволно. Нямахше желание да мисли за Гриф точно сега.

— Много ми е мъчно, че те е прецакала. Радвам се обаче, че сега си в „Уърд Мърдж“.

— Благодаря.

Странно колко лесно беше с този мъж. Ако не друго, то разстоянието ѝ помогна да разбере къде е трябвало да се опълчи. Беше толкова хубаво да кажеш истината.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

— Миличка!

Майката на Дарби беше застанала в средата на фоайето с протегнати ръце. Не бяха минали и два дена, откакто Дарби беше изключена, и последният човек, който очакваше да я потърси, беше майка ѝ. Когато консиержът звънна в стаята ѝ, за да я предупреди, че има посетител, тя се надяваше да е Сам. Вместо това, когато вратата на асансьора се отвори, я посрещна майка ѝ. Майка ѝ очевидно не беше научила новината. Дарби потисна импулса да се хвърли в прегръдката ѝ и да зарови глава на парфюмираната ѝ гръд, сякаш бе четиригодишно дете. Звукът на момичешки смях се разнесе откъм мецанина. Нямахше желание да се излага пред останалите гости. Вместо това прие дълга прегръдка.

— Дарби, миличка, липсваше ми — майка ѝ я задържа на една ръка разстояние и я огледа внимателно. — Миналата седмица от училището изпратиха предупреждение, че имаш трудности, и аз веднага се качих на влака и ето ме при теб.

Дарби добави цената за билет към непрекъснатото набъбващата сума за връщане.

— Не трябваше да идваш.

— Радвам се, че дойдох. Не изглеждаш много добре. Храниш ли се? Няма значение; да отидем веднага в кафенето и да те нахраним.

Минаха през вътрешния вход на кафенето, хванати за ръце.

Жестът беше странен, изкуствен, сякаш майка ѝ играеше сцена в глупав филм. Дарби се настани в сепаре в дъното и започна да опипва приборите, а майка ѝ отправи един от прословутите си погледи.

— Извинявай.

— Сега ми разкажи всичко.

Дарби не се подчини на командата.

— Как е господин Сондърс? Ами кучетата?

— Всички са добре.

Майка ѝ повика сервитьора и поръча желирани салати и за двете. Татко ѝ казваше, че съпругата му е можела да стане холивудска звезда с извитите, изскубани вежди, високи скули и малко носле. Тя постави салфетката в скута си и си свали ръкавиците. Всеки неин жест беше внимателен, отработен, сякаш бе лекар в операционна.

— Кажи сега, Дарби. Какво става с теб?

— Борех се и се опитвах, ако трябва да сме честни. И с часовете, и с преподавателките... — Защо да си играе с намеци. По-добре да каже каквото има бързо, както когато махаш лепенка. — А сега ме изключиха от „Катрин Гибс“.

Майка ѝ смръщи за миг вежди. Обхвана я притеснително спокойствие.

— Защо?

— Не се вместилах. Известно време ми се струваше, че се справям добре. Само че часовете са ужасни, скучни и не искам да се занимавам с това цял живот.

— Ти изкара там нищо и никакви два месеца. Похарчих куп пари, а ти дори не си направи труда да опиташ — гласът ѝ стана по-остър, което не беше добър знак. — Защото ти било скучно ли? Та програмата не обхваща дори една пълна година, за бога. Веднага след като обядваме, отиваме в школата и аз ще обясня, че трябва да останеш.

— Те дадоха да се разбере много ясно, че няма да ме приемат обратно. Писмото с изключването ми ти е било изпратено преди два дена.

Майка ѝ стовари ръка върху масата и приборите подскочиха.

— Пропиляла си парите от застраховката на баща си. Няма ги вече. Таксата не се връща. Помниш ли, когато говорихме за идването ти тук, че не връщат такси.

Сервитьорът донесе храната, две чинии с тресящо се зелено желе във формички, в което се виждаха парченца маслини, целина и сирене, гарнирани с маруля и домати.

— Извинявам се за парите. Ще ти ги върна, обещавам.

— И как точно смяташ да го направиш?

— Имам една приятелка, казва се Есми. Тя работи в джазклуб, двете с нея пеем заедно и хората много ни харесват. Вчера ходих в

клуба и говорих със собственика и той каза, че утре мога да започна като сервитьорка.

Не спомена как краката ѝ бяха омекнали от страх, когато двамата със Сам се изправиха в кабинета на господин Бъкли в клуба след разговора им в Уошингтън Скуеър Парк. За нейно облекчение той не я попита дали има опит, просто ѝ каза да дойде за първа смяна в събота в пет, а след това нареди и двамата да се разкарат и да престанат да го безпокоят.

Майка ѝ я погледна така, сякаш говореше на чужд език.

— Сервитьорка ли? В джазклуб ли каза?

— Нали затова дойдох тук? Да разширя кръгозора си.

— А въпросната Есми, тя студентка в школата на „Гибс“ ли е? —

Произнесе името на Есми така, сякаш беше мръсна дума.

— Не.

— Къде се запознахте?

— Тя работи в „Барбизон“. Камериерка е.

Майка ѝ побутна чинията, отпусна се назад и кръстоса ръце.

— О, Дарби.

— Тя ще ти хареса, сигурна съм, стига да ѝ дадеш шанс. Тя е прекрасно момиче, мамо. Умна и много талантлива. Един ден ще бъде известна актриса и певица — думите прозвучаха откачено дори за Дарби. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои, и започна отново. — Имам и друга приятелка, която предложи да ми помогне. В момента Шарлът е в командировка, но тя ще ми уреди интервю в издателска къща, когато се върне. Каквото и да става, аз ще бъда добре. Не мога да ти опиша колко съм ти благодарна, че ме изпрати да живея тук. Отначало бях нервна, но сега ми харесва. Не искам да се връщам.

— Не можеш да останеш тук без придружител. А аз не мога да си позволя да плащам хотел „Барбизон“ — тя избърса уста със салфетка, като внимаваше да не изтрие червилото си.

— Двете с Есми ще си наемем апартамент.

— Ти разбираш ли, че звучиш като някоя луда? Да не би да мислиш, че си специална? Наясно ли си колко момичета идват в Ню Йорк с надеждата да постигнат нещо, след това изпадат в затруднения и се провалят?

Дарби трепна.

— Уверявам те, че няма да се проваля. Това не е Дифайънс и аз вече не съм невинно момиче.

— Това пък какво, за бога, трябва да означава?

— Нищо, не е това — не точно това. — Да завърша „Катрин Гибс“ беше твоя мечта, не моя. Не съм подходяща за там.

— Затова ще работиш като сервитьорка ли? Браво. Баща ти щеше да остане очарован — майка ѝ притисна нежните си ръце към слепоочията и въздъхна драматично.

— Ами издателската работа? — попита Дарби. — Това е уважавана кариера за момиче като мен.

— О, моля те. Нямах нужните качества.

Може пък майка ѝ да беше права. Дарби никога не бе имала истинска работа. Знаеше ли изобщо как да се издържа?

Очите на майка ѝ се насълзиха и тя бръкна в чантата за кърпичка.

— Когато баща ти почина, мислех, че ще ми се наложи да се моля за помощ. Той не ми остави нищо, освен застрахователната си полица с инструкции всичко да бъде за теб — докато попиваше сълзите, аркансилът ѝ се размаза на полумесеци под очите. Дарби взе кърпичката от ръката ѝ и нежно почисти грима, защото знаеше, че майка ѝ ще изпадне в ужас, ако я видят неподдържана. — Благодаря.

— Извинявай, мамо. Искрено се извинявам. Разочаровах те.

— Отчасти вината е моя. Пазех те и те закрилях твърде много. Ти обаче не си в състояние да се справиш сама, все още не. Затова направих всичко по силите си да направя така, че тук да се получи. Платих таксата, купих ти нови дрехи, билет за влака, осигурих ти стая в най-добрия хотел за жени в града. Момиче като теб има нужда от защита от истинския свят.

— Разбирам какво имаш предвид и се опитах да постъпя правилно, кълна се. Само че накрая животът, който искаше за мен, заплашваше да ме задуши, а не да ме защити.

— Ти нямах представа какво е да се задушаваш — заяви кисело майка ѝ. — А сега всичките пари са профукани. Какво разхищение. Не съм си и представяла, че ще се сближиш с персонала. Камериерка, ни повече, ни по-малко.

— Ще ти върна парите.

— Исках единствено да си независима. Да си от жените, които се справят сами. Но не и по този начин. Уверявам те, че господин Сондърс ще бъде много недоволен.

— Нима не разбираш, че искаме едно и също. И аз искам да бъда независима, да се грижа за себе си. Работата като секретарка не е единственият начин да го постигна. Горе живеят стотици момичета, които подхождат към света по различен начин. Твоят не е единственият.

— Не ме интересува какво правят другите момичета. Няма да позволя дъщеря ми да работи като сервитьорка, която разнася коктейли.

Нито една от тях не бе докоснала храната. Майка ѝ повика сервитьора и остави няколко нови банкноти на масата с треперещи ръце.

— Сега ще се качим горе, ти ще си събереш багажа и ще се качим на следващия влак за дома. Ти приключи с Ню Йорк.

* * *

— Какво, за бога, е това?

Майката на Дарби измъкна от малкия гардероб сатенената рокля, която Есми беше дала на Дарби.

— Нещо, което си купих — Дарби едва потисна импулса да я измъкне от ръцете ѝ, за да я защити.

Майка ѝ стисна тъканта между палеца и показалеца си.

— Евтина работа. И лъскава. Обличала ли си я?

— Само веднъж.

— Тя остава — хвърли я на пода. — Помогни ми, ако обичаш. Вземи куфара и го отвори върху леглото.

Сърцето на Дарби блъскаше в гърдите, но тя изпълни послушно. Цял живот беше изпълнявала заповеди, независимо дали ги даваше майка ѝ, или господин Сондърс. Справяше се добре в училище, спазваше правилата, никога не задаваше неудобни въпроси.

— Татко щеше да ме изслуша — каза го тихо, почти шепнешком.

Майка ѝ изпъна гръб, но не спря да сгъва методично дрехите.

— Да не си посмяла да ми говориш за баща си. Не сега.

Гласът на Дарби стана по-силен.

— Ако той беше жив, щеше поне да изслуша мнението ми.

— Нямам никаква представа какво би направил баща ти при тези обстоятелства. Той не беше човекът, за каквото го мислеше.

— Знам само, че беше чудесен с мен, опитваше се да бъде мил с теб, а ти непрекъснато го мачкаше или му крещеше. Дори на смъртния му одър не направи нищо, за да го облекчиш. Каквото и да беше направил, не заслужаваше подобно отношение.

Майка ѝ се обърна към нея и пръстите ѝ се свиха. Дарби познаваше това движение. Беше го виждала у господин Сондърс, преди да стовари юмрук върху масата или да удари шамар на майка ѝ.

— Да не би да си въобразяваш, че знаеш какво става в един брак? Ти си дете, малко момиче с голяма уста. Ако господин Сондърс беше тук, щеше да те постави на мястото ти.

Заплахата в гласа ѝ беше последната капка. Тя нямаше намерение повече да се оставя на такива като Канди, господин Сондърс или дори на собствената си майка.

— Намекваш ужасни неща за татко, откакто почина. Няма да мръдна оттук, докато не ми кажеш какво се е случило.

— Ти вече знаеш. Уволниха го. А това означаваше, че когато умря, останахме единствено с парите от застраховката. Няма пенсия, нито спестявания. Няма нищо. А аз като глупачка похарчих тези пари за образованието ти. Ти пък ги пропиля.

Дарби не можа да се сдържи. Тя чоплеше опасна рана, която досега не беше закачала.

— Защо погребението беше частно?

— Той искаше така.

— Или защото вие с господин Сондърс искахте да се ожените веднага, без много приказки? — Цялата трепереше, сякаш умираше от студ. Никога досега не си беше позволявала да говори така на майка си.

Майка ѝ остана неподвижна.

— Как смееш?

— Искаше да погребеш татко бързо, без много шум, за да се прехвърлиш на господин Сондърс. Изглеждаше облекчена. Щастлива дори. Как можа?

За нейно удивление майка ѝ кимна.

— Бях облекчена. Бях щастлива. Не исках баща ти да страда, но той сам си го навлече. Господин Сондърс каза, че такава е била божията воля. Ако искаш да знаеш, погребението на баща ти беше частно, защото нямаше нито един човек, който би дошъл на службата за него — тя подпря ръце на ханша. — Той беше дегенерат, а клюките се разнасят бързо в малките градчета.

Дарби едва намери сили да заговори.

— Какви ги говориш?

— Дори лекарят в града не искаше да има нищо общо с него — капка слюнка полепна по устата на майка й.

— Омъжих се бързо за господин Сондърс, за да възстановя доброто име на семейството. Изпратих те в Ню Йорк, за да ти спестя срама хората да шушукат зад гърба ти и да приказват ужасни неща. Господи Сондърс ме защитава, защитава и двете ни.

— Какви ги приказваш?

Майка й не обърна внимание на въпроса.

— Мислех, че ще започнеш нов живот тук, в школата „Гибс“, че ще надраснеш противното държание на баща си. А ти какво направи? Опозори се, опозори и мен, дори повече. Добре че дойдох да те отведа. Сега виждам, че си била на ръба да се окажеш в калта. Също като него.

— Така и не си ми казала какво е направил. Какво толкова ужасно е направил татко, че никой не може да му прости?

Майка й си пое дълбоко дъх, сякаш се канеше да се гмурне под вода.

— Бил е заварен в компрометираща поза с друг мъж в хотел в Кливланд.

Мислите на Дарби препускаха. Та тя говореше за мъжа, който държеше ръката й и я окуражаваше да бъде себе си. Колко често пътуваше. Татко й е бил дегенерат. Каква противна дума. Това обясняваше самодоволството на господин Сондърс, причината, поради която момичетата в гимназията се дистанцираха от нея. Всички са знаели за баща й, освен нея.

Значи той е харесвал да е с други мъже. Предпочитал е да целува други мъже. Тя не искаше да си представя нещата, които баща й е правил; не трябваше да притиска майка си. Срамът от поведението му я заля.

В очите на майка ѝ заблестяха победоносни искрици. Дарби сведе поглед.

Ами целувката на Есми в звукозаписната кабинка? Означаваше ли, че и Дарби е дегенерат?

Целувката с Есми беше нежна и пълна със споделено желание, но в никакъв случай не беше противна. Ако баща ѝ е целунал друг мъж по този начин, нима беше толкова лошо? Той си оставаше неин баща, мъжът, който построил лодка, която никога нямаше да отплава, за да имат двамата с дъщеря му извинение да бягат от емоционалната фригидност на къщата.

Той я беше обичал, тя него също. А също и живот, пълен със странни и неочаквани усложнения.

След това всички съмнения си отидоха. Той би искал тя да остане в Ню Йорк, да се освободи от ограниченото мислене на Дифайънс.

— Няма да се върна.

— Ще останеш тук с приятелката си ли? Ще бъдеш отритната, също като баща си, само това мога да ти кажа.

— Знам, че си похарчила много пари за мен и обещавам да ти ги върна, всеки цент.

— Ще си разтвориш краката, това ли мислиш?

Шокът, че майка ѝ е изрекла подобно нещо, я стресна в първия момент.

— Не. Вече ти казах, че съм си намерила работа като сервитьорка. Имам други възможности. Вече не живеем в деветнайсети век.

Мускулите на челюстта на майка ѝ се стегнаха.

— Винаги си била странна птица. Дори като малка. Рядко гукаше или се кискаше в люлката си. Вместо това ме зяпаше, сякаш ме мразеше. Аз съм ти майка, затова трябваше да се грижа за теб. Виж обаче какво излезе от теб. В много отношения си същата като баща си. Ако останеш тук, няма да получиш повече помощ и подкрепа от мен — тя насочи лакиран в червено нокът към Дарби. — Не искам да те знам, не искам да те виждам. След като те използват и изритат, да не си посмяла да се появиш на прага ми и да искаш помощ. Откакто баща ти умря, се опитвам да си създам ново име и няма да позволя ти да провалиш всичко отново.

— Не се тревожи, няма да се върна.

Майка ѝ си грабна чантата и се въртна. Хвърли на Дарби последен поглед, студен, изпълнен с горчивина, който сякаш я жигоса. След това излезе.

Наранена, сякаш е била пребита, Дарби се наведе и вдигна сатенената рокля, която Есми ѝ беше дала, и я върна на закачалка в гардероба.

Трябваше да намери Есми. Най-много ѝ се искаше да чуе смеха на Есми и приятелката ѝ да ѝ каже, че всичко ще бъде наред, че ще оцелее в Ню Йорк без подкрепата на семейството си и хотела за жени „Барбизон“.

В тази нова версия на живота си Дарби щеше да работи упорито — независимо дали беше писане, сервиране или пеене. Късно вечер, след като двете с Есми бяха изкарали поредния ден, щяха да излизат на двойни срещи с любимите си, а Сам щеше да ухае на подправки и пресен хляб.

Щеше да докаже на майка си, че греши.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Добре поне, че не страда — Роуз се обади на Мади от болницата, но отказа предложението ѝ да се отбие. Беше ѝ приятно да постои с баща си, просто имаше нужда да чуе приятелски глас, който да разбие тишината в стаята.

— Той ще потъне в дълбок сън, също като моя баща — увери я Мади.

— След като беше толкова отдаден на работата си, на студентите си, на мен, много ми е странно, че това е краят — Роуз въздъхна. — Ще си отиде, без дори да се оплаче.

— Предпочиташ ли да се бунтува срещу отмиращата светлина?

Тя се разсмя.

— Вероятно не. Той не се е бунтувал нито веднъж досега, дори когато мама ни напусна. По-добре това, отколкото безумният хаос на деменцията.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда? Ще ти донеса една бутилчица с нещо силно.

Роуз я увери, че е добре, след това затвори и погледна през прозореца към сивото небе. Той щеше да живее най-много още седмица-две и тя трябваше да направи нужното. Той беше говорил цял живот, че иска кремация, а прахът му да бъде пръснат около люляковите храсти на ъгъла на Шийп Медоу в Сентрал Парк. Очевидно там е предложил на майка ѝ, преди животът да стане труден.

Роуз стоя при него, докато сестрите не я накараха да се прибере, за да се наспи. Около полунощ, нервна и напрегната, тя прегледа полиците на Дарби за нещо за четене. Износена подвързия на най-горната полица се оказа старо издание на „Ромео и Жулиета“, хартиената подвързия висеше буквално на косъм. Тя седна на канапето, постави книгата в скута си и отвори на първата страница. Беше отпечатана през 1887 г., страниците пожълтели от времето, въпреки че златният кант все още се виждаше. Един от монолозите на

Жулиета беше подчертан с молив, страницата — пълна с въпроси, бележки и обяснения. Отзад в книгата мярна нещо бяло. Тя посегна към плика и извика стреснато, когато видя обратния адрес. Сам Бъкли го беше изпратил от Калифорния. На марката се виждаше, че е пуснато през 1953 г.

Скъпа Есми,
Уверявам те, че няма да издам тайната ти, въпреки че
ме съсипа. Както пожела, повече няма да се свързвам с теб.
Сам

Но Есми е била мъртва през 1953.

Дали? Мислите на Роуз препускаха. Да не би жената, която предполагаше, че е Дарби, да се окаже Есми, която се преструва на приятелката си? Тя грабна телефона и се опита да се свърже с Джейсън. Не успя. Остави съобщение на гласовата поща, в което го молеше да ѝ позвъни веднага и прочете писмото още веднъж.

Ако нараняването е било чак толкова тежко, Есми може да е била достатъчно обезобразена, за да ѝ се размине с размяната. Ако Дарби е паднала и е загинала, същото важеше и за нея. Ужасна мисъл. Може Есми да е станала нов човек, да се е откъснала от скандала с дрогата и да си е създала нов живот. Но къде беше семейството на Дарби през всичкото това време? Не са ли разбрали?

Според това късо писмо Есми бе разкрила размяната пред Сам, който е бил съкрушен от новината за смъртта на Дарби. Нещо обаче не се връзваше. Цялата работа беше като нескопосана сапунена опера, сцена от един от сценариите на Мади. Но за това писмо си имаше причина.

Роуз провери адреса в гугъл, но там вече не живееше човек на име Сам Бъкли. Нищо чудно, след като бяха минали шейсет години. Можеше обаче да попита друг. Стела бе познавала Дарби и преди, и след инцидента. Тя позвъни на мобилния на Стела и остави съобщение на гласовата поща с молба да се срещнат отново.

На следващата сутрин, точно в десет, тя чакаше Станли-младши пред магазина за копчета. Щом той отвори решетката пред вратата, тя мина направо на въпроса.

— Трябва да ви задам един странен въпрос. Чували ли сте някога госпожица Маклафлин да говори на испански?

Той се разсмя.

— Не, не бих казал.

Роуз кимна.

— Добре. Благодаря. Извинете за безпокойството — тя понечи да тръгне.

— Но младата ѝ приятелка говори.

Роуз отново се въртна към него.

— Говорела е на испански на Дарби ли?

— Наричаше я *tia*^[1]. Помня думата от часовете по испански в гимназията. Май само това помня.

Tia. Леля.

Не е било нито Кристина, нито Тина. Стела е чула момичето да я нарича *tia*.

Дарби се виждаше с младо момиче, което говореше испански и я наричаше леля. Това още повече я убеждаваше, че Есми е сменила самоличността си.

Роуз провери телефона си на път към работата. Джейсън все още не ѝ се беше обадил. Усети как я бодна съжаление. Беше останала очарована от близостта им в апартамента му, но онази нощ беше съвсем рухнала. Просто не беше подбрала добре времето.

Телефонът ѝ звънна. Беше Стела.

— Здравей, Роуз. Как я карате с Пилчо?

— Много добре, Стела. По-важното е ти как си.

— Почти съм в бойна форма. Вчера се чух с Дарби.

Заля я облекчение. Дарби или Есми, която и да беше тя, беше в безопасност.

— Така ли? Как е тя? Къде е?

— Не можеше да говори много, а и прашеше. Каза, че се връща следващия понеделник.

Роуз преглътна с усилие. Оставаше по-малко от седмица. Стела продължи:

— Държа да ти кажа, че малко се понацупи, че съм оставила Пилчо на твоите грижи. Каза, че е отказала да разговаря с теб.

Бяха я разкрили. По-добре да се прави на неразбрана.

— Да, нямаше желание, но не се съмнявах, че с течение на времето ще се съгласи.

— Хм. Както и да е, тя каза, че ще дойде в апартамента ти и ще вземе Пилчо в мига, в който се прибере.

Представи си изражението по лицата на Гриф и Кони, когато възрастната дама се появеше на прага им и си поискаше кучето. Щяха да я пратят направо в лудницата.

— Защо не ми дадеш номера на мобилния ѝ телефон и аз ще ѝ заведа Пилчо.

— Ако ми звънне отново, ще ѝ кажа. Очевидно не беше в страната.

— Ясно. Слушай, какво ще кажеш да отскоча до Ню Джърси отново. Нямаме никакво време до крайния срок, а искам да чуя мнението ти по един въпрос, който изскочи наскоро.

— Добре... всъщност най-добре е да поговорим, преди Дарби да се върне.

— Може ли да дойда веднага?

— Да, заповядай.

* * *

Стела махна с ръка, когато Роуз попита любезно за здравето ѝ.

— Искам да знам какво ще правиш с историята на Дарби. Тя изобщо не те познава, твърди, че никога не сте разменяли и дума.

Роуз се сви под настойчивия поглед на жената.

— Почти самата истина е. Извинявам се, че не бях по-ясна, но, както вече знаеш, случаят беше спешен. Помогнах с удоволствие.

Стела стисна устни, тъй като не беше убедена в казаното.

— Ти познаваше ли Дарби добре преди инцидента? — попита Роуз.

— Прекарахме известно време заедно. Не много. Малко се поскарахме скоро след като тя пристигна. Защо толкова разпитваш, Роуз? Наистина ли си струва да се пише за това? За нещо, което се е случило преди петдесет години?

— За мен това е част от историята на хотела. Гостите, персоналът, границата между тях. Струва ми се странно, че тя се е

съгласила да остане след такава трагедия.

— Тя нямаше къде другаде да отиде, нямаше друг избор. Преди нещастieto беше започнала да излиза от черупката си. Вече се виждаше какво ще излезе от нея, стига да имаше възможност. След това тя сякаш реши, че е наказана, задето се е опитала да живее извън зоната си на комфорт. Затвори се отново и това е кажи-речи всичко.

— Ясно. Стори ли ти се много променена, след като излезе от болницата?

— За какво намекваш?

Роуз се приведе напред.

— Момичето, с което си я виждала, струва ми се, че я е наричала *tia*, не Тина. Това означава „леля“ на испански. Питам се дали е възможно Дарби да е паднала от терасата, а камериерката Есми Кастило да е била белязана.

Стела пребледня.

— Какви ги приказваш, за бога?

— Има ли някакъв шанс двете жени да са сменили самоличностите си? Жената, която мислим за Дарби, да е всъщност Есми?

— Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувала — Стела стисна подлакътниците, пръстите ѝ като нокти на граблива птица. — Абсолютно невъзможно. Горката жена е преживяла предостатъчно и аз няма да ти позволя да преобразяваш живота ѝ, сякаш е някаква долнопробна мелодрама. Остави я на мира.

— Извинявай — Роуз усети, че е прекалила. Идването тук беше лоша идея. — Просто се притеснявам за нея.

— Ти дори не я познаваш — повиши глас Стела.

— Разбирам какво е да си сама в града и да няма на кого да разчиташ.

— Как смееш да твърдиш, че разбираш Дарби? Че разбираш мен? Мислиш си, че като нямаме мъже и деца, сме се превърнали в крехки, огорчени старици ли? Че ни е страх да не ни оберат или да не умрем в апартаментите си и да не ни открият дни наред? Така ли си представяш живота ни?

— Не, разбира се — отговорът ѝ не беше убедителен.

— Ще ти го кажа направо — тя разтвори крака и се наведе напред, подпряна на лакти. — Ние не сме слаби. Не ни е нужна ничия

помощ. Ние си помагаме сами, една на друга. Животът ми е богат, пълен, правя каквото си искам, когато го искам. Ако ми се доядат макарони със сирене за закуска, си ги правя и не се колебая. Градът пред мен кипи от живот, наблюдавам хората, но не искам да съм на тяхно място. Нямам нужда да съм на тяхно място. Обичам живота си и нямам нужда от съжалението ти.

Роуз се отпусна учудено назад.

— Да не си посмяла да прехвърляш собствените си страхове върху нас — ноздрите ѝ се разшириха. — Аз ги отхвърлям. Ако ти си самотна и уплашена, тогава се справи със страховете си още отсега, защото животът става по-самотен и по-страшен, независимо с какво хората пълнят домовете и сърцата си. Всичко зависи от теб, скъпа. В края на краищата се оказваш сама.

* * *

Джейсън беше в кухнята на офиса, когато Роуз най-сетне отиде на работа. Когато той се пресегна, за да вземе чаша от шкафа, тениската му се вдигна леко и разкри плосък корем, бледа, гладка кожа.

Той ѝ се ухили доволно като котка.

— Здравсти, видях, че си оставила съобщения, но тук цареше истинска лудница. Някаква голяма новина.

— Нов приток на капитал ли?

— Не знам. Тайлър е в офиса си и говори с разни костюмари цяла сутрин.

Роуз му разказа последното развитие, включително за писмото от Сам и разговора ѝ със Станли-младши. Джейсън подсвирна тихо.

— Всъщност излиза, че Дарби е Есми, така ли? Възможно ли е било преди толкова години да извърти подобен номер?

— И аз се питах същото. Когато споменах теорията си пред Стела, тя отказа много разпалено. Дори прекалено — Роуз не разкри подробности от разговора им, тъй като все още се възстановяваше от вербалните нападки на възрастната жена. Не можеше да отрече, че са напълно основателни.

— Чакай малко — Джейсън вдигна пръст. — Разговорът ни с Малкълм. Помниш ли какво каза за Есми?

— Не точно. Че знаел, че е загинала, нещо такова.

— Ела — той забърза към една от редакторските стаи и извади интервюто с Малкълм. Натисна копче и лицето на Малкълм се появи на екрана.

— Кой, Дарби ли?

— Не, Есми.

— Така. Казаха ми, че паднала от една сграда и загинала. Не знам друго.

Отпусна се назад и кръстоса ръце.

— Малкълм ги обърква. И защо ще говори толкова общо „казаха ми“.

— Освен това гледаше настрани, когато отговаряше — Роуз си пое дълбоко дъх. — Мислиш ли, че той знае истината?

— Може би, ако двамата със Сам са се чували и виждали.

Роуз вдигна телефона и се опита да се свърже с Малкълм. И този път се включи направо гласовата поща. Тя остави поредното съобщение и затвори.

— Дарби се връща скоро, така че може и да получим отговор.

Джейсън кимна.

— Ще трябва да запазим всичко за пред камерата. Представи си каква ще бъде реакцията. Този момент ще взриви материала.

— Ако не можем да видим очите ѝ, как ще разберем?

— Тя ще се стегне, ще замълчи, ще направи нещо. Ще успеем да разберем. Стига да успееш да я накараш да говори — Джейсън се приближи до нея и отпусна внимателно ръка върху пръстите на Роуз. — Как е баща ти?

— Отивам в болницата веднага след работа. Трябва да съм при него колкото е възможно повече. Дори той да не знае, че съм до него.

— Сигурен съм, че усеща нещо.

Тя въздъхна.

— Между деменцията и седативите се надявам да не усеща много в момента.

Колега се втурна в стаята.

— Тайлър иска всички да се съберем.

Тайлър беше пред кабинета си и стискаше ръцете на костюмарите, а след това се отправи към конферентната зала. Служителите на „Уърд Мърдж“ наизскачаха от работните си места като сурикати, понесоха се след него, като шушукаха и потискаха смеха си. Роуз и Джейсън бяха най-отзад.

Тайлър потри ръце. Панталоните му бяха къси, както бе модно, и много тесни.

— С удоволствие ще ви съобщя, че проучваме нова парадигма в „Уърд Мърдж“ — той произнесе името на фирмата внимателно, единственият начин да не запелтечиш. — Читателите ни показват какво искат: къси, злободневни материали, които могат да бъдат споделяни в социалните медии. През следващите два дена ще получите повече подробности, но засега искам всички да започнат да мислят във формата на кратки и ясни визуални снимки и видеоматериали. Списъци, снимки, забавни, закачливи, знаете за какво говоря, защото това е каквото ще ви трябва за всеки ден от сега нататък.

— Ти се майтапиш — измърмори Роуз.

Джейсън поклати глава.

— Аз не правя закачливи материали.

Роуз вдигна ръка. Тайлър я погледна с раздражение.

— Какво?

— Това означава ли, че повече няма да правим задълбочени материали? Мислих, че това е запазената марка на „Уърд Мърдж“.

Той въздъхна.

— В момента финансовата ситуация е трудна. Трябва да направим отклонение, да привлечем читателите визуално, както и рекламодатели.

Друг редактор вдигна ръка.

— Ами материалите, над които работим в момента?

— Продължавайте да работите над тях.

Той отговори на още няколко въпроса уклончиво, без да вдъхне увереност и спокойствие, и закри срещата. Когато Роуз и Джейсън се отправиха към бюрото ѝ, Тайлър ги повика да се върнат.

— Седнете, седнете — той посочи столовете пред бюрото му. — Слагам край на историята с „Барбизон“.

Роуз си пое дълбоко дъх.

— Защо?

— Сложно е. Прекалено много разклонения. Не е за нас.

Джейсън също заговори:

— Нека да ти покажа материалите досега и да ти обясня. Има нещо, което вероятно си пропуснал, а то е много важно.

— Ключовият източник се връща след два дена — добави Роуз.
— Освен това записките ми са страхотни. В тях има чисто злато.

— Страхотни, злато — Тайлър разкриви лице. — Съвсем в духа на старата школа. Тъкмо това е проблемът. Ако искаме да оцелеем, трябва да превключим на нова скорост.

Роуз усети как я завладява разочарование. След всички усилия, които направи, след всички проучвания. Представи си изражението по лицата на жените, когато им кажеше, че историите им не са оценени.

— Нека поне подготвя груб вариант на материала, за да го погледнеш. Открихме шокиращи обрати, разпространение на хероин, смяна на самоличности. Историята е убиец.

— За „Нюйоркър“ може и да е така. Но не и за нас.

Тя не се предаваше.

— Когато ме нае, ми каза, че създаваш мултимедийна версия на „Нюйоркър“.

— Тогава е било така — той се обърна към Джейсън. — Имам нова поръчка за теб. Ще работиш с Шерил върху списък с топ десет вида с кучета нарколептици.

Джейсън също се опъна.

— Държа да подчертая, че съм съгласен с Роуз. Историята за „Барбизон“ е добра. Заслужава платформа.

— Много съжалявам. Върви се обади на Шерил, ако обичаш.

Роуз кимна на Джейсън. Може би ако поговореше с Тайлър сама, той щеше да свали гарда.

След като фотографът излезе, тя пробва отново.

— Тайлър...

Той я прекъсна веднага:

— Виж, Роуз, съжалявам. Знам, че не си съгласна, разбирам те. Трябва обаче да те помоля да преглътнеш. Хлапетата копират от теб. Ако ще ми обикаляш офиса вкисната, защото съм свалил материала ти, това няма да се отрази никак добре на работния дух.

Тя седна. Беше напълно слисана.

— Първо, няма да обикалям вкисната. И преди са сваляни мои материали и съм го приемала, без да мрънкам. По-скоро се притеснявам за промяната в насочеността на сайта. Ти ще станеш същият като всички останали. Не искаш ли да изпъкваш? Нали затова си създал тази фирма?

Той захапа палеца си.

— Ако не ти харесва, напусни.

Тя разбра какво се опитва да направи той и остана поразена. Заплатата ѝ, колкото и мизерна да беше, беше по-голяма от тази на останалите журналисти във фирмата. Той не сваляше историите на останалите, единствено нейната. Просто искаше тя да се махне.

— Тайлър, предпочиташ ли да напусна „Уърд Мърдж“?

— Не, разбира се — изражението му си остана същото. — Освен, разбира се, ако не си щастлива тук. Работата може да ти се стори малко отегчителна.

— Тогава ще трябва да ме освободиш — каква ли компенсация ѝ се полагаше? За четири месеца, май.

— А, не. Разбира се, че няма да те уволня — сигурно и той беше пресметнал каква ще бъде компенсацията ѝ. А не искаше да я плаща. — Когато постъпи, се радвах. Сега обаче нещата се промениха.

Тя стисна зъби. Нямахше намерение да прекара последните дни на баща си, като се примирява с простотиите на Тайлър.

— Ако напусна, ще взема всичко изготвено досега по материала за „Барбизон“ със себе си.

— Не може, собственост е на „Уърд Мърдж“.

Тя сниши глас, за да го заплаши по-убедително.

— Ти не искаш тази история. Аз обаче я искам. Получавам всичко и няма да отида в „Гокър“, и няма да им кажа, че потъваш. Нали знаеш, че любимите им материали са плюнките по други журналисти?

Той пребледня.

— Добре, добре, вземи си материалите. Вземи ги.

— Благодаря — тя стана, грабна топката, която висеше над бюрото му, и я хвърли толкова силно, че тя се откъсна, а след това я запокити в кошчето за боклук. — В такъв случай, напускам.

[1] Леля (исп. ез.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 1952 Г.

Дарби влезе през огромните врати към фойето на Карнеги Хол и се огледа объркано, докато мъж в униформата на разпоредител не я упъти към задния вход. Тя взе асансьора до етаж, където се намираше Американската академия за драматично изкуство, и влезе в коридор, пълен с млади хора на нейната възраст. Някои говореха високо или се смееха, други пееха по ноти. Шумът беше ужасен.

Тя прескочи двама мъже, облечени в каки, проснали се на линолеума, докато пушеха цигари и рецитираха репликите си на глас. Надяваше се да повика Есми преди началото на следващия час. Тя огледа присъстващите, но така и не видя черната грива на приятелката си. Искаше да я изненада с новината, че майка ѝ е идвала и си е тръгнала, че е направила онова, което бяха намислили.

Дарби отвори вратата, на която пишеше „Офис“ в края на коридора, където една секретарка разговаряше с изискан господин, приседнал в единия край на бюрото ѝ. Секретарката вдигна раздражено поглед, когато я прекъснаха.

— Търся Есми Кастило — Дарби се чувстваше нервна, но уроците по телефонен етикет в „Катрин Гибс“ си казаха думата, тъй като гласът ѝ не трепна.

— Коя? — рецепционистката погледна списъка на бюрото си. — Тя студентка ли е?

— Да, започнала е обучението си тази есен.

— Как се пише името?

Дарби го каза по букви и зачака.

— Не, не познавам името. Ханк, ти чувал ли си за нея?

Мъжът беше красив като холивудски актьор, с гъста, чуплива коса. Изглежда му беше приятно да го заглеждат и не бързаше да отговори.

— Не, не я познавам. Сигурна ли си, че това е школата?

— Да, тази е академията. Сигурна съм. Тя се пробва миналия месец. Ходи на курс по цяла седмица.

Рецепционистката се изкиска, а мъжът, когото нарече Ханк, се усмихна.

— Казваме прослушвания, не пробва се.

— Добре. Прослушване.

— Чакай малко — мъжът застина на място, вдигнал едната си ръка, разтворил леко устни, сякаш ѝ се подиграваше или играеше някаква роля, но след това я погледна отново. — Есми Кастило ли?

Тя въздъхна облекчено. Разбира се, че с толкова много студенти им беше трудно да запомнят всички. Особено ако си самовлюбен като този господин.

— Да, така се казва.

— Има ли акцент?

— Да. Тя е от Пуерто Рико.

Секретарката прехапа устни и погледна объркано.

— А?

Ханк се намеси отново.

— Спомням си я. Никога няма да я забравя — той протегна ръка пред себе си, с дланта нагоре, сякаш беше на сцената. — Тогава не трябваше да съм в комисията, но господин Питърсън се разболя. Жената влезе, червилото ѝ беше кървавочервено, а косата лъскава, кестенява.

— Да прилича на Есми.

— Беше впечатляваща. Не мога да отрека. Застана в средата на стаята, облечена в доста разголена рокля, и започна монолог от „Ромео и Жулиета“. Уверявам те, че не разбрах почти нищо от онова, което казваше. Останах с отворена уста и аз, и останалите.

— Ние не приемаме хора с акцент — вметна секретарката.

„Ромео и Жулиета“. Есми беше оставила книжката в нейната стая малко след като се запознаха, каза, че вече не ѝ трябвала, след като са я приели.

— Значи се е записала.

Ханк се изсмя.

— Не, разбира се. Но пък ни развесели след дългия ден. Спомням си я много добре.

Обзе я гняв при това презрително отношение. Есми бе посветила седмици да подготви монолога. А тези гадняри я бяха отрязали.

— Не е ли учила с някого от школата, нещо такова?

— Не, в тази индустрия няма място за момичета, които не умеят да говорят правилно. Извинявай, но няма да намериш приятелката си тук.

* * *

Когато се върна в хотела, все още разтърсена от думите и предсказанията на майка си, Дарби остана изненадана, че е имала и друг посетител. Да не би майка ѝ да се беше върнала, за да я замъкне отново в Охайо?

Във фойето на хотела я чакаше Сам. Дарби едва се въздържа да не се хвърли в ръцете му, но се сдържа, тъй като госпожа Юстъс посрещаше новодошли на входа.

— Радвам се да те видя. Тъкмо се канех да дойда да те потърся.

Той се огледа, привлече я към себе си и заговори тихо:

— Трябва да поговорим.

Дарби поиска пропуск за посетител от рецепцията и поведе Сам към общата зала на мецанина. Две манекенки се изкискаха, когато двамата влязоха, но Дарби ги стрелна с поглед, който, за нейна изненада, ги накара да се махнат. За нейно облекчение Сам не се заяпа по дългите крака и копринени коси, както тя очакваше. Той я дръпна към мекото кожено канапе.

— Господи, колко се радвам да те видя.

— Какво става?

Сам прокара ръка през косата си.

— Имаме неприятности.

— Ние ли?

— Аз. Клубът, аз, Есми. Големи неприятности.

— Ходих да потърся Есми в актьорската школа, но казаха, че тя не е записана.

Той изпъна гръб.

— Виж, Дарби, според мен е избягала.

— Как така ще избяга? Ние имаме планове.

— Знам, че ще ти бъде трудно да го чуеш, но плановете ви вече не означават нищо. Според мен тя няма да се появи тук никога повече.

Какви ги говореше той? На Дарби никак не ѝ допадна мрачният му тон.

— Какво става?

Той протегна ръка, за да я докосне, но след това я отпусна в скута си, сякаш нямаше енергия, за да довърши движението.

— Каж ми какво става, Сам.

— Днес, в „Хералд Трибюн“ е излязла статия — той извади вестника от джоба на якето си и ѝ го подаде. — Есми е направила нещо невъобразимо глупаво.

Дарби сведе поглед. Сам ѝ посочи колонката и тя зачете. Думите плуваха пред очите ѝ. *Гардеробиерка пуерториканка, детектив Куигли, хероин* и имената на музиканти, които тя добре познаваше. *Флатед Фифт*.

Преглътна с усилие.

Сам прокара ръце през косата си.

— Есми има скрита страна, която не е искала ти да видиш.

— Какво искаш да кажеш?

— През последната година работеше за Калаи.

Дарби се опита да си обясни защо това е проблем, но така и не успя.

— Есми е продавала подправки, така ли?

— Господин Калаи се занимава и с друг внос. Той внася хероин и други наркотици. По-нататък в статията тя го споменава.

— Господи, Сам! Ти знаеше ли?

— Да, но стоях настрана от цялата тази работа. Калаи е страхотен човек и бе готов да ми предаде знанията си за подправките. Според синовете му заниманията с подправки са пълна загуба на време — те се интересуват единствено от парите от наркотиците. Затова са ме оставили на мира и се занимават единствено с продажбата на хероин под зоркото око на баща си.

Тази сутрин се чувстваше неуверена, докато сега имаше чувството, че земята пропада под краката ѝ.

— Ти как се забърка с този човек, с господин Калаи?

— Есми ме запозна с него. Част от работата ѝ като гардеробиерка бе да действа като посредник между Калаи и клиентите му.

— Защо се е съгласила с подобно нещо?

— За пари.

Дарби си спомни колко много грим имаше Есми, роклите, които се появяваха току-така. Ами странната среща в кафене „Хектор“?

— Всъщност мисля, че я видях веднъж. Бяхме на обяд. Тя предаде нещо на мъж в костюм. Каза, че бил от класа ѝ по актьорско майсторство — тя погледна Сам. — Очевидно не е бил.

— Тя е измамила Калаи, дала е информация на ченге под прикритие в клуба.

— Не е възможно. Тя го мразеше.

— В статията ясно се споменава информаторът „Есми К.“, която издавала тайни. Което означава, че Калаи знае всичко. Той ще я погне, това е сигурно.

Защо не ѝ се беше доверила Есми? Толкова много лъжи и тайни. Но пък тя заслужаваше шанс да се защити. Дарби ѝ го дължеше.

— Сигурна съм, че тя може да обясни всичко, Сам. Поне така се надявам — трябва да има основателна причина, за да го направи.

Сам мигна два пъти.

— Нима не разбираш, Дарби? Нея я няма, а ако е умна, ще се покрие. Сега е в сериозна опасност. А също и аз.

— А ти защо си в опасност?

— Татко ми каза, че Калаи бил полудял, беснеел. Синовете му търсят всички други, които са замесени.

— Но ти не си. Сам го каза.

— Само че аз убедих Калаи, че не можем да изхвърляме ченгетата от клуба. Ако го правехме, щеше да изглежда подозрително и щеше да се отрази зле на татко. Сега обаче Калаи мисли, че тайно съм работил за онези под прикритие, че аз съм убедил Есми да го издаде. Той мисли, че целият този удар е мое дело.

— Не разбирам. Не можеш ли просто да му обясниш, че не си бил ти?

— Калаи е параноик. Той е решил, че аз съм виновен и за него друга истина няма. Татко иска да замина веднага, да отида в Калифорния, където е брат ми.

Светът на Дарби се сриваше. Есми беше информатор на полицията и се занимаваше с продажба на наркотици. Сам напускаше

Ню Йорк. Все още не беше забравила острите думи на майка си. Беше заслепена от надеждите си и не бе видяла в каква опасност са.

Тя посегна и взе ръцете му в своите. Пръстите му потрепериха.

— Ти трепериш — отбеляза тя.

— Ядосан съм. Яд ме е на Есми, че съсипа всичко, което беше пред мен. Съсипа връзката ни.

Сърцето на Дарби блъскаше в гърдите, натежало от ужас.

— Според мен Есми го е направила заради мен.

— Какво?

— Според мен това е бил замисъл, за да се грижи за мен, докато не си стъпим на краката. Ако е получавала пари, за да издава, тя го е правила, за да ме издържа. Не е имала представа, че ще стигне до вестниците.

— Можеше преди това да поговори с мен. Щях да ѝ помогна. Сега и аз трябва да се махна и да отида някъде, където никой не ме познава. Трябва да започна някъде като редови готвач, от самото начало.

Тя не можеше да понесе мисълта, че той ще замине.

— Може да е само за месец-два. Господин Калаи ще свърши в затвора и ти ще можеш да се върнеш.

— Синовете му няма да се откажат от бизнеса. Полицаяте може и да пипнат Калаи, но организацията ще продължи да съществува. Затова искам да тръгнеш с мен.

Сърцето ѝ спря за момент, докато осмисляше думите му.

— За Калифорния ли?

— Защо не? Ще се качим на влака довечера. Спестил съм малко пари, ще намерим брат ми и ще започнем заедно нов живот.

— Двамата с теб ли?

— Да. Чувал съм, че в Калифорния е страхотно, зимите не са студени, можеш да ядеш фурми направо от дърветата.

— Ами Ню Йорк?

— Той винаги ще си бъде тук. Ще се върнем след десет години, когато хоризонтът е чист и аз съм преуспял майстор — готвач, а ти известна писателка. Ще бъдем женени, с две деца и ще им покажем къде сме се запознали и сме се влюбили — той си пое дълбоко дъх. — Обичам те, Дарби.

Стаята сякаш се смали. Ако тръгнеше със Сам, щеше да е момиче, което пътува с ерген. Без придружителка.

И никакви ръкавици повече. Нямахте да има трещяща пишеща машина със заяждащо „х“. Нямахте да е заобиколена от жирафи.

Нямахте да има и Есми.

— И аз те обичам. Ще тръгна с теб. Но първо трябва да се сбогувам с Есми.

— Няма да я намериш — той говореше твърдо, спокойно. — Казвам ти, Дарби, уверявам те, тя е заминала.

Замисли се за баща си, че той можеше и да се разкрие пред нея, ако му беше дала шанс. Есми заслужаваше същото.

— Трябва да опитам. Би ли ми дал малко време? Не много. Колкото да поразпитам малко. Смяната ѝ започва след дваайсет минути. Ако не дойде, ще ѝ оставя бележка на рецепцията.

— Добре, но внимавай. Аз отивам до нас да си взема нещата и ще те чакам под часовника на Гранд Сентрал след два часа. Разбрахме ли се?

— Да.

— Добре — той вдигна ръка и притисна длан в бузата на Дарби. Усмихна ѝ се. — Ще те чакам.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

След като събра личните си вещи от бюрото и ги натъпка в торба от зебло — не бяха много, голяма чаша, чадър, резервен чифт обувки на токчета — Роуз излезе от офиса на „Уърд Мърдж“ за последен път. Останалите от персонала нямаха представа какво е станало при Тайлър. Тя си събра нещата и излезе, сякаш се канеше да отскочи до фитнеса.

Преди пет години беше изгряваща звезда, готвеха я един ден да поеме поста на водеща в национален ефир. Сега дори не беше в състояние да запази работата си в прохождаща фирма. Покрай болестта на баща ѝ обаче траекторията на кариерата ѝ изглеждаше нещо незначително, също като изгоряла крушка, която пазиш с намерението да поправиш. Щеше да се върне към този въпрос много скоро. Засега трябваше да обърне внимание на баща си.

Пилчо нямаше търпение да излезе, когато тя се върна в апартамента на Дарби. Може би трябваше да каже апартамента на Есми. Тъкмо излизаха през задния вход, когато започна да се излива проливен дъжд. Тя прихвана Пилчо под ръка, влезе в парка и го пусна под гигантски бряст. Листата ѝ послужиха като чадър: огромни капки се промъкваха доста често, но поне бяха скрити от пороя. Пилчо си намери местенце, което одобри, и пишка дълго, като не пропусна да изгледа Роуз злобно, задето го е лишила от усамотение и го наблюдава. Тя извърна поглед. Как стигна дотук, където куче четири килограма и половина я командваше както си иска.

Когато Роуз приближи „Барбизон“, една фигура привлече погледа ѝ. Джейсън стоеше под навеса пред фойето и гледаше към телефона си. С плавно движение метна раницата на рамо и тя усети как потръпва. Всяко негово движение напомняше за секс, просто не можеше да се сдържи. Само че тя не искаше той да влезе вътре.

— Джейсън!

Тя го повика и пресече улицата, за малко да я блъсне такси, което се появи изневиделица в лявата лента. Джейсън вдигна поглед.

— Опитвах се да се свържа с теб.

— Извинявай, оставих си телефона в апартамента — тя погледна към фоайето. Патрик я видя и помахаше с ръка. — Трябва да заобиколим. Ела.

— Чакай малко — той не помръдна от мястото си. — Току-що бях вътре и ми казаха, че не живееш вече тук.

— Не и официално. Гледам кучето на друга наемателка.

— Тогава нека да влезем, дъждът е ужасен. Освен това трябва да поговорим за случилото се днес. Тайлър каза, че си напуснала.

— Напуснах. Ако бях останала, той щеше съвсем да ми вгорчи живота. Но все още имаме историята, така че новините са добри. Ела сега и ще ти разкажа всичко.

Той не помръдна и този път.

— Защо да не минем отпред?

Отговорът ѝ хрумна бързо.

— Не допускат кучета във фоайето. Правила.

— Роуз!

Веднага позна дълбокия глас. Тя се помоли безмълвно да е само Гриф, без Кони, но се оказа, че няма късмет. Двамата слизаха от черен автомобил, облечени в еднакви шлифери на „Бърбъри“.

— Здравсти, Гриф.

— Какво правиш тук? — Очите му се плъзнаха от нея към Джейсън, после обратно.

— Това е Джейсън — тя не знаеше какво друго да направи. Кимна на Кони, а тя я изгледа с неприязън. Бяха се срещали два пъти, когато оставяше децата, но не бяха разменили повече от няколко думи.

Гриф стисна ръката на Джейсън като добър политик, стегнато и искрено.

— Приятно ми е.

— Влизам вътре — Кони тръгна решително напред и остави след себе си облак „Шанел №5“.

Джейсън натъпка ръце в джобовете си.

— Ще ви оставя за минутка.

— Недей — настоя Роуз. — Гриф, не съм дошла да се виждам с теб, няма защо да се гърчиш.

— Не се гърча. Просто съм изненадан. Да не би да си забравила нещо?

Джейсън погледна объркано Роуз.

— Нищо не съм забравила. Идвам на гости на приятелка.

По лицето на Гриф премина облекчение.

— А, да, жената на четвъртия етаж. В такъв случай, след теб — той ѝ даде знак да влезе.

— Не, ти върви. Трябва да поговоря с Джейсън.

— Добре. Може да се разберем да поговорим след седмица-две. Възможно ли е?

Очите му горяха с познат плам. Може би фактът, че Джейсън беше застанал до нея, готов да я защитава, разпали състезателния му инстинкт. Или пък тя наистина му липсваше.

Преди две седмици щеше да ѝ бъде безкрайно приятно да го върне отново в живота си, независимо по какъв начин. Щеше да се опитва отново да възстанови връзката между тях. Вече не беше така. А промяната нямаше нищо общо с Джейсън. Влошеното здравословно състояние на баща ѝ, честните думи на Стела, историите на жените я бяха накарали да погледне на живота си от нов ъгъл. В резултат химическото привличане, аурата на Гриф, която го бе превърнала в центъра на живота ѝ, вече я нямаше. Просто бе изчезнала.

— Извинявай, много съм заета.

— Ясно. До скоро. Джейсън, беше ми приятно.

Фотографът изръмжа нещо в отговор, а когато се обърна към него, тя веднага разбра, че е ядосан.

— Би ли ми обяснила какво точно става?

— Това е Гриф, бившето ми гадже. И съпругата му. Искам да кажа, бившата.

— Вече ни запозна.

Патрик тръгна навън, а тя не искаше да разговаря с него.

— Ела, за да ти обясня.

Пътят до задния вход и нагоре по стълбите ѝ се стори безкраен. Щом влязоха в апартамента, тя подсуши Пилчо с кърпа, преди той да се качи на любимото си място на канапето. Погледна Роуз с надежда, сякаш беше миниатюрен брадат зрител на боксов мач.

— Кой живее тук? — попита Джейсън.

Беше дошло времето да каже истината. След като историята вече нямаше шанс да види бял свят, може би Джейсън нямаше да е чак толкова ужасен. Роуз грабна кърпа от банята и изсуши косата си. Избягваше да го поглежда.

— Това е апартаментът на Дарби. Или на Есми. Не мога да разбера коя е, ако трябва да сме честни.

— Виждам, че се чувстваш доста добре тук.

— Грижа се за кучето й.

— Леле. Я чакай малко — той се настани на канапето и погледна Пилчо. — Първо, защо напусна?

Тя седна с кръстосани крака на един стол.

— Не искам да пиша тъпи списъци. Не заради тях постъпих на работа при Тайлър.

— Това ми е ясно. Но ние го убедихме да пусне статията за „Барбизон“.

— Не, той беше приключил и с нея, и с мен. Писна ми да играя игрички и да ме подмятат.

— И какво ще правиш?

— Ще предложи историята на друг. На списание „Ню Йорк Таймс“, нещо такова.

— Ами всичко това? — Той посочи стаята. — Как ще обясниш на редакторите си, че живееш в апартамента на източника си? В „Таймс“ не харесват подобни неща. Нито един добър източник не би допуснал подобно нещо.

— Знам. Не беше планирано.

— Очевидно има нещо, което не ми казваш. Грижиш се за кучето й, не знаеш много за нея и нямаш представа къде е заминала.

— Всичко се случи наведнъж. Стела Конъвър гледаше кучето, но тя влезе в болница и аз поех грижите за него. Очевидно Дарби няма приятелки на етажа. Тя се държи настрана от всички.

— Защо не заведе кучето в твоя апартамент?

— Апартаментът беше на Гриф. Докато не скъсахме. Гриф и бившата му съпруга, която имаше удоволствието да видиш, се събраха отново и тя пожела да живее там. Той ми даде няколко дена, за да се изнеса, и аз бях напълно отчаяна. Беше временно разрешение.

— Не си говорила с Дарби, откакто е заминала, нали?

— Не съм.

— Тя знае ли, че си тук?

Роуз си пое дълбоко дъх.

— Все още не.

Той потри брадичка.

— Не ми е приятно да те питам, но как точно получи цялата информация? Тетрадката с подправките, писмото, тези неща?

Без да помисли, тя погледна към библиотеката.

— Преровила си вещите й? — Той се ококори. Беше шокиран. — Живееш незаконно в чужд апартамент, настанила си се без позволение. Ако тя се върне и те завари тук, ще повика полиция. Влязла си незаконно и си пипала чужди неща.

— Ще ми се да можех да обясня. Само че чувствам странна връзка с нея.

— С осемдесетгодишна старица, с която си се запознала случайно ли? В това няма никакъв смисъл.

— Знам, цялата тази работа няма смисъл — думите потекоха като река. — Ще се изнеса, преди тя да се върне. Ще се преместя в апартамента на приятелката си Мади. Ще взема Пилчо с мен и ще оставя бележка на Дарби. Когато се обади, ще й обясня всичко. Тя ще ми бъде толкова благодарна, че съм се погрижила за кучето й, че ще се съгласи на интервю и ще направим забележителен материал. Ами ако предчувствието ми е вярно и жената, която се нарича Дарби, е всъщност Есми? Можеш ли да си представиш колко страхотна статия ще се получи?

Той си пое дълбоко дъх, широките му гърди се вдигаха и спускаха.

— А какво ще кажеш за следния сценарий? Тя се връща, открива, че кучето й е при теб, и решава, че си нахлула без позволение на нейна територия, да не говорим, че си живяла тук и те предаде на ченгетата?

— Стела ще ме подкрепи, че помогнах в критичен момент. А какво ще стане с мен? Ще ме уволнят ли? Малко е късно за това.

— Забрави за уволнението. Ами етиката? Ако някой ти причини същото? Това е криминално деяние, няма съмнение.

— Не — заяви настойчиво тя. — Историята е много повече.

— По какъв начин?

— Става въпрос как губиш хора, които обичаш, да останеш сам в голям град, в който те защитават единствено четирите стени на

жилището ти. Накрая свършваш сам и огорчен и до теб няма никой.

— Това не ти е приказка на Братя Грим, Роуз. Дарби или Есми, която и да е тя, е направила избора си, поне така ми се струва. Не знаем в какво се е замесила. Само че тя не е била невинна. Каквото и да се е случило на терасата приз 1952 г., е трагедия, но не неизбежна. Хероин, наркотици, информатори. Те са били замесени в сериозни неща.

Господи, той беше прав. Думите му я поразиха с ужасна сила. Тя се беше заблуждавала през изминалите седмици, беше прекрачила границата, преценката ѝ за серията от събития не беше правилна, а самите събития нямаха нищо общо с нея.

Сега вече връщане назад нямаше. Роуз се изправи.

— Всичко, което каза, е напълно разумно, Джейсън. Аз обаче искам да разбера какво се е случило. Трябва да го направя.

— Защо? За да не приключиш по същия начин ли? Луда старица без приятели, която живее в запуснат апартамент с регулиран наем ли?

Той сякаш ѝ изкара въздуха.

— Това беше жестоко.

Той омекна, макар и съвсем малко.

— Разбирам. Баща ти е тежко болен, ти си преминала през много, разбирам защо така си се вманиачила по тази жена. Не бива. Не е здравословно. Може би Дарби или Есми да е на някой плаж на Таити, където пие пунш с ром заедно с шейсетгодишния си любовник.

— Не мисля.

— Не мислиш ли, че се опитваш да компенсираш онова, което ти се е случило в телевизията?

Тя настръхна при това предположение.

— Не. Разбира се, че не. Това са две различни истории.

— Може би. Изслушай ме обаче. Преди се страхуваше да продължиш, защото не разполагаше с цялата информация.

— Да. Изчаквах, но историята започна да ми се изплъзва. Може би ако бях показала повече смелост, като Глория, нямаше да бъда изкупителната жертва. Може би трябваше да отстоявам мнението си.

— Затова го правиш сега. Държиш се агресивно, готова си да преминеш границата, да стъпчеш правилата, само и само да постигнеш своето и да напишеш историята. Но може изобщо да не се получи. Жената е стара, която и да е тя, може никога да не ти каже какво точно

се е случило. Може би недовършената история между Сам, Есми и Дарби трябва да си остане такава, каквата е.

— Не мисля. Искам да подредя пъзела. Заради Дарби.

— Или Есми.

— Знаеш какво имам предвид. Ти не искаш ли да разбереш какво се е случило?

— Искам, но нямам намерение да нарушавам закона, за да стане. Тайлър беше прав да свали материала.

— Тайлър е идиот. Тази история е страхотна.

— В момента не проявяваш повече разум от него, поне доколкото виждам.

— Много мило — Роуз стисна зъби. Не беше длъжна да го търпи. Писна ѝ от мъже, които да ѝ казват какво да прави и кога да го прави.

— Не мога да повярвам, че не разбираш, че вървиш по силно наклонена плоскост — Джейсън беше поруменял, на челото му пулсираше вена. — Прекалено много си задълбала в историята. Отстъпи крачка назад, поemi си дъх. И се изнеси оттук — той протегна ръце с обърнати нагоре длани. — Ако не го направиш, аз се махам.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Че не искам да имам нищо общо с това. Ти сама се закопаваш в дълбока дупка. Трябва да се изнесеш оттук и да продължиш живота си.

Като че ли имаше живот, с който да продължи.

* * *

В седем и трийсет същата вечер, докато четеше на глас от последното произведение на Стивън Хокинс, Роуз вдигна поглед и разбра, че баща ѝ е издъхнал. Той не бе дал никакъв знак, нямаше предупреждение, нито дори последен дъх. Уж беше с нея, а в следващия момент го нямаше. Тя не беше подготвена за този неочакван край. Сестрите ѝ бяха казали, че се възстановява добре, че е отворил очи веднъж или два пъти. Тя вече си беше представила смъртта му. Щеше да дойде в съзнание, да я погледне и дори да не кажеше и дума, щяха да осъществят връзка за последен път.

Само че не стана така.

Мади отиде при нея веднага след като тя ѝ се обади, силно разстроена, и зашепна, за да я успокои. Роуз се сгуши в прегръдката ѝ.

— Не знам дали постъпих правилно. Може би трябваше да го задържа в старческия дом по-дълго, да се нанесе при него и да намеря помощник, който да остава при него през деня — дали изобщо се беше чувствал щастлив някъде дълбоко в ума си? Не смееше да изрече тази мисъл на глас и избухна в сълзи.

Мади ѝ подаде кърпичка.

— Направила си каквото трябва, а той те обичаше много. Не подлагай на съмнение решенията си.

— Не мога иначе — тежестта на страховете и объркването му се стовариха върху нея с пълна сила. Тя не беше направила достатъчно, беше се оставила да се отклони заради работата и Гриф. Точно както майка ѝ беше изчезнала един ден, така се случи и с баща ѝ.

Цял живот се ужасяваше, че баща ѝ ще изчезне също като майка ѝ. Това чувство започна да се стопява, когато навлезе в тийнейджърските години, но беше повторила същата игра и с Гриф. Надяваше се да е казала правилното нещо, да се е представила както трябва, за да не я изостави той.

Само че всички я бяха изоставили, по един или друг начин. Стела беше права. Накрая оставаше сама. Дори Джейсън нямаше да се занимава с нея, след като вече бе научил истината за проявената лудост.

Прииска ѝ се и тя да изчезне, да остави болката и самотата. Представи си падането от терасата на „Барбизон“. Падането щеше да отнеме секунди. Силен порив на вятъра и взрив на болка. След това нищо. Какво ли е минавало през ума на Дарби по време на падането? За какво е съжалявала?

Съжаленията на Роуз бяха очевидни. Съжаляваше за всичко, свързано с баща си. Бе взела всяко решение внимателно, но нямаше как да знае дали то е правилно, или не. Той се беше разболял, беше паднал и почина. Разказът приключваше тук. Тези неща можеха да се случат, независимо от онова, което бе направила. Въпреки това трябваше да направи повече. Беше длъжна да направи повече.

Не можеше да си спомни последния истински разговор, който са провели, преди той да стане объркан и сърдит. Сега ѝ се искаше да

пренавие лентата на живота си и да прегледа само тази част. Да провери дали му се е усмихвала, дали му е докосвала ръката, дали е направила достатъчно, за да му покаже, че го обича.

Стисна ръката му и заплака.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Уреди нужното, сестрите и лекарите, които се бяха грижили за баща ѝ през изминалите години, казаха мили думи. Обичайно приятният човек се беше превърнал в инат, беше се променил с напредването на болестта, така че не беше изненадващо колко малко от старите му приятели дойдоха на службата. От старческия дом изпратиха цветя, както и един или двама от учениците, с които бе поддържал връзка.

Смъртта му беше шок, въпреки че Роуз се подготвяше за нея от известно време. Болката бе изненадващо физическа, сякаш вътрешните ѝ органи се бяха втечнили и бе останала единствено твърда външна обвивка, която задържаше тъпа, пулсираща болка.

След службата си събра вещите, тъй като знаеше, че Дарби ще се прибере след три дена. Мади предложи да прекара следобед с нея, но Роуз искаше да се сбогува тихо с духа на Дарби, преди да си тръгне завинаги от „Барбизон“ утре сутринта. През следващите дни щеше да чака в апартамента на Мади и да предаде Пилчо, без да задава повече въпроси. Щеше да бъде просто добра съседка, която помага в момент на затруднение, нищо повече. Кучето щеше да ѝ липсва. Двамата бяха започнали да се харесват като съквартиранти. Беше сигурна, че той дори ѝ се усмихна веднъж, когато се прибра. Усмивката му беше озъбена, кучешка, въпреки това тя ѝ се зарадва.

Постави малката медна урна с праха на баща си на прозореца, докато чистеше. Беше решила да изчака до пролетта, докато го разпръсне, когато люляковите храсти ухаят и натежат от цвят. Зимата щеше да ѝ се стори много дълга, но този период на мъка ѝ се струваше напълно подходящ.

Книгата с подправките отиде на горната полица, където я беше намерила; направи същото и с „Ромео и Жулиета“. Беше време да пусне Сам, Есми и Дарби да си вървят, да им даде мир и спокойствие, където и да бяха.

Телефонът ѝ звънна. Отново се обаждаше Гриф. След неудобната среща във фоайето на сградата той не спираше да ѝ звъни, опитваше се да се извини, настояваше да пият по кафе и да поговорят. Тя остави да се включи гласовата поща без капчица съжаление. Най-малкото, изминалите няколко седмици я бяха освободили от връзката с Гриф. Той вече не ѝ липсваше.

Мислеше обаче за Джейсън. Това я дразнеше, защото нямаше никакво желание да замести един мъж с друг. Мади я посъветва да позабави темпото и да излезе от играта поне за известно време и тя се съгласи. Твърде много се беше случило, за да се втурне в прегръдките на друг мъж. Нищо, че тази прегръдка я изкушаваше.

За пръв път в живота тя беше свободна от всичко. Нямаше нито семейство, нито любовник, нито работа. Може би трябваше да обиколи света, да пише на свободна практика от далечни места, да проучи най-добрите заведения за хранене, докато търси светлината. Не, това вече беше правено. Освен това тя беше от хората, които обичат да си имат собствено гнезденце. Роуз беше най-щастлива, когато седнеше в удобно кресло в дъждовен ден с хубава книга в ръка. Да прекоси Китай с влак или да пътува през монголската пустиня бе едно нищо в сравнение с това. Тя беше домошар по сърце, също като баща си.

Тъй като не беше сигурна какво да прави, а не ѝ се тръгваше, тя се просна по очи върху канапетото. Може би Джейсън беше прав. Тя живееше живота на Дарби, вместо своя. Много по-лесно беше да се зарови в миналото, най-вече в нечие друго минало. Телефонът ѝ звънна веднъж, но тя не му обърна внимание, тъй като очакваше да е Гриф.

Оказа се Джейсън. Тя знаеше, че не е в състояние да говори с никого, но не устоя.

Той заговори бързо:

— Слушай, държах се ужасно онзи ден. Бях ядосан и заради материала, и защото ти напусна.

Роуз въздъхна.

— Ти сам каза, че е било по-добре, че материалът е свален. Дори не бяхме започнали да се занимаваме с Дарби/Есми; нямаше да излезе нищо. Аз подходих ужасно, изгубих почва под краката си.

— Може и така да е, но ти беше подложена на ужасно напрежение. Много пъти съм виждал как журналисти губят почва под краката си.

— По време на война. Не докато готвят материал за възрастни жени. Жалка работа.

— И двамата знаем, че материалът щеше да е върхът и че не можеш да го наречеш жалка работа. Освен това се извинявам, задето казах, че не си по-умна от Тайлър. Много по-умна си от него.

Тя се разсмя за пръв път от дни.

— Приемам извинението. Знам, че се опитваше да ме предпазиш.

— Виж, инстинктите ти бяха страхотни. Ти просто попадна в капана да попрекалиш по отношение на източника. Случва се непрекъснато.

— Но аз дори не я познавам.

— Което означава, че си могла да пренесеш всичко, което искаш, върху нея. Тя е била страшно видение за бъдещето ти, всичко, от което си се страхувала, ужасът да не станеш като нея.

— Вие сте невероятен терапевт, доктор Улф.

— Това „доктор Улф“ ми харесва. Дали да не си сменя професията?

— И аз мисля за същото.

— Как е баща ти? — Гласът му стана внимателен, предпазлив.

— Почина преди три дена. Беше спокоен — не биваше да казва нищо друго, иначе щеше да ревне.

— О, Роуз. Моите съболезнования. Знам какво преживяваш. Наистина знам.

— Организирахме прекрасна служба с петимата приятели, които му бяха останали. Колкото и да е странно, започнах да се питам кой ще дойде на моето погребение — кучето я погледна и въздъхна. — Може би Пилчо.

— Липсваш ми.

Сърцето ѝ прескочи няколко пъти.

— И ти ми липсваш.

— Слушай, току-що забелязах, че Малкълм ще свири в „Дизи“ в Линкълн Сентър довечера. Нещо като отдаване на почит на старите звезди на бибопа. Мисля, че трябва да отидем.

Шансът да послуша музика на живо я изкушаваше.

— Нали щяхме да зарежем историята. Утре рано сутринта се изнасям, казвам ти го, за да знаеш.

— Къде ще отидеш? — В гласа му долови загриженост. Може пък да се притесняваше да не отиде отново при Гриф.

— У една приятелка, Мади. Ще бъде голям цирк. Две деца, съпруг и аз на канапето.

— Можеш да останеш у нас, ако искаш, докато не решиш накъде.

— Много мило, че предлагаш, но не мога — та ние едва се познаваме.

— Познаваме се по-добре, отколкото предполагаш. Аз, например, знам онази бенка на кръста, където гръбнакът се извива и знам какъв е вкусът ѝ.

Тя потръпна.

— И какъв е вкусът ѝ?

— Сладък, като мед.

— Колкото и да ме изкушава предложението ти, на мен ми трябва време, за да помисля.

— Нали не обмисляш да се върнеш при онзи куклоподобен Кен?

— Няма начин.

— Добре. Тогава да вървим да послушаме музика заедно. Мястото е супер, музикантите са известни и направо ще ни шашнат. Баща ти би искал да се наслаждаваш на живота.

Последното, което той би искал, е да лежи на канапето като сълзлива тийнейджърка. Поне това бе истина.

* * *

— Интересно, откага ли не е свирил Малкълм? — Роуз се обърна към Джейсън, докато музикантите се качваха на сцената сред подсвирквания и аплодисменти.

— Добър въпрос. Попитай го след това.

Квинтетът беше малко позастарял, ставите им проскърцваха — поне така изглеждаше — и за момент Роуз се уплаши, че Малкълм няма да успее да седне зад барабаните, без да се препъне. След като се настаниха, тромпетистът даде знак и те засвириха „Тема на 52-ра улица“.

Тя се зарадва, че е дошла. Вместо типичния тъмен джазклуб, „Дизи“ се намираше на петия етаж на огромен небостъргач с изглед

към Централ Парк. Стаята беше със странни ъгли и чупки, с пет огромни прозореца, които се извисяваха над музикантите. Притъмнялото небе служеше за чудесен фон, променяше се постепенно от светло към тъмносиньо. Тълпата беше разнородна, от насядали около огромни маси азиатски туристи до сериозни почитатели на джаза, които аплодираха соловите изпълнения с решително одобрение.

Музикантите се застъпваха, на моменти се смееха на глас. Саксофонистът започна тема, която бе подета от пианиста, а след това Малкълм продължи с бърз ритъм като бас барабанът подчертаваше всяка промяна във фразата. Лицето на Малкълм беше озарено от неопишуемо щастие и очите на Роуз се наляха със сълзи, докато го гледаше.

Когато музикантите се покланяха, тя се протегна и докосна ръката на Джейсън.

— Невероятно. Благодаря ти.

— Радвам се, че дойде.

— И аз — тя избърса сълзите си. — Извинявай, че съм такава ревлива.

— Моля те, не бива да се извиняваш за нищо.

Тълпата започна да се оттегля, но Роуз и Джейсън си поръчаха по още една напитка. Изчакаха музикантите да се появят и да се смесят с останалите гости. Те всички се познаваха, имаше много ръкостискания и потупване по гърба.

— Ето го и Малкълм — той вървеше към старец, седнал на маса в задния край.

Джейсън и Роуз се отправиха към тях. Фотографът заговори пръв.

— Извинете, че ви прекъсваме, господин Бъкли, но искахме само да ви поздравим.

В очите на Малкълм се появи объркване.

— Разговаряхме в апартамента ви преди две седмици, за един материал за „Уърд Мърдж“ — напомни му Роуз.

Малкълм кимна, но не каза нищо.

Тя продължи:

— Свалиха материала, за съжаление, но ви благодаря за отделеното време. Чухме, че ще свирите и дойдохме. Бяхте страхотен.

— Благодаря.

Другият мъж удари с ръка по масата и всички трепнаха.

— Какъв материал? Трябва ти колкото е възможно повече реклама, старче.

Роуз започна да обяснява:

— Не става въпрос за музика, ами за нещо, което се е случило през 1952 г. в хотела за жени „Барбизон“.

Другият мъж я погледна втренчено.

— В „Барбизон“ ли?

Малкълм го докосна по ръката.

— Не се вълнувай — обърна се към Джейсън и Роуз. — Запознайте се с брат ми Сам Бъкли.

Роуз го погледна, като се опитваше да съпостави сбръчканото лице и оредялата коса с представите си за Сам като млад. Той беше по-слаб от брат си, сякаш бе изпуснал всичкия си въздух. Пурпурната му официална риза беше колосана, но личеше, че му е един размер по-голяма. Силните му черти не бяха омекотени от възрастта, а на брадичката имаше чаровна трапчинка.

— Вие сте Сам. И сте в града — успя да заекне Роуз.

— Да, и на двата въпроса.

— Търсихме ви — намеси се Джейсън. — За нас е удоволствие да се запознаем.

— Мислихме, че няма начин да ви открием — добави Роуз и погледна към Малкълм.

— Кой ви го каза?

Малкълм кръстоса ръце.

— Доведената му дъщеря Джесика се грижеше за него в Сан Франциско, но миналата година се премести в Ню Йорк и го доведе. Брат ми преживя много и аз прецених, че няма да се интересува от въпросите ви.

— Какви въпроси? За бога, все още чувам какво говориш, малки братко. Имам глаукома, не съм глух. — Сам грабна бастуна, подпряна на стола, и тропна с него два пъти. — Очите ми не са каквито бяха едно време, но лесно мога да те прасна с бастуна. Връщам се веднага в Калифорния, ако решиш, че съм чак такова крехко цвете.

— Добре тогава, говори. Ще ви остава.

Малкълм стана и веднага бе заобиколен от почитатели. Сам се усмихна.

— Брат ми се опитва да ме защитава. За какъв материал става въпрос?

Роуз му разказа как се е запознала с тайнствената съседка и за интервютата с жените от четвъртия етаж.

— Само че жената изчезна, преди да я интервюирам.

— Коя?

Роуз имаше чувството, че той я изпитва.

— Есми, която мислим, че е приела самоличността на Дарби Маклафлин след падането от покрива.

Той се напрегна.

— Вие откъде сте чули?

— Видяхме писмото, което сте ѝ написали; тя е запазила отговора ви.

— Тя ли ви го показва?

Джейсън се намеси.

— Освен това видяхме книгата с подправките. Феноменална е и се питахме какво сте правили на Запад, дали сте намерили начин да приложите рецептите.

— Книгата с подправки. Не мога да повярвам, че все още съществува — той се почеса по брадичката. — Появих се в хотелската стая на брат си, когато бягах, и се опитах да забравя за проклетата книга. Намерих си работа във виетнамски ресторант и след време се ожених за дъщерята на собственика, вдовица. Животът ми не беше лош, докато тя не почина и очите ми не започнаха да отслабват. Но Джесика се грижи добре за мен.

— Радвам се. Книгата ни се стори, меко казано, интересна.

— Благодаря. Странно, че Есми я е запазила толкова години. Реших, че я е изхвърлила в боклука.

— Можете да се срещнете и тя ще ви я върне. Все пак е ваша.

Той прочисти гърло.

— Не искам неприятности. Нямам какво да ѝ кажа — по лицето му премина паника.

Роуз погледна предупредително Джейсън.

— Не искаме да ви разстройваме, господин Бъкли. Знаем всичко за господин Калаи и наркотиците. Надявахме се да ни разкажете

подробностите, които ни липсват.

— Искате да знаете какво се случи онзи ден ли?

— Не искаме да ви притискаме. Но, да, с удоволствие бихме изслушали вашата гледна точка. Искаме да съберем всички парченца.

Малкълм се върна на масата.

— Трябва да тръгваме, Сам.

Роуз пъкна визитката си в ръката на Сам.

— Мобилният ми телефон е написан, така че ми се обадете, когато искате.

— Ще си помисля — той посегна към бастуна си и се изправи.

— Беше удоволствие да се запозная и с двамата.

Двамата възрастни господа излязоха от клуба.

Роуз и Джейсън се качиха в асансьора до партера и тръгнаха пеша. Тя го стисна за ръката и посочи. Малкълм и Сам бяха застанали при такситата и се караха. Сам говореше бързо, но бе твърде далече, за да чуят какво казва.

— Той иска да говори с нас. Трябва да отидем при него.

Джейсън въздъхна.

— Не. Нека двамата да се разберат, не искаме да създаваме повече проблеми.

Тя не се въздържа. Затича към старците.

— Сам, нека отидем да пийнем по чаша, отсреща има пъб.

Малкълм се облегна на брат си.

— Казал съм ти, че трябва да внимаваш какво говориш.

— Моля те, Сам. Само едно питие.

— Само едно — съгласи се той. — Може би е време да освободим някои призраци.

Малкълм дръпна Роуз настрана, докато пресичаха.

— Не го насилвайте, само за това ви моля. Беше смазан, когато се появи в Сан Франциско преди години. Животът му беше поел в една посока, след това направи остър завой. Трябваше му много време, за да се възстанови.

Роуз кимна.

— Повярвайте ми, разбирам. Няма да настояваме.

Седнаха на маса в дъното на празния бар, докато гласът на Франк Синатра се носеше от колоните.

Сам седна до Малкълм и заговори, загледан над раменете им, вперил поглед към миналото.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

— По това време двамата с Дарби бяхме много влюбени — започна Сам. — Или поне аз бях хлътнал по нея. Тя беше комбинация от ум и невинност, не като повечето момичета, които се мотаеха из клубовете.

— Чух един запис на Дарби и Есми — призна Роуз. — Дарби припяваше, но беше чудесно.

— Гласът на Дарби беше чист като сняг. Когато тя пееше, нямаше нито показност, нито блясък, всичко опираше до песента и думите. Човек оставаше заплепен, когато тя отвореше уста. А тя нямаше представа, че е така. Понякога се омаловажаваше, сякаш бе някое скучно момиче от Средния запад, но бе много повече.

— Есми какво представляваше? — попита Роуз.

— Това момиче беше свръхамбициозно, открай време беше все такава. Знаех, че работи за Калаи; много хора работеха за него; такава беше системата. В мига, в който ѝ платиха да пропее, тя започна да си търси белята.

— Какво се случи в последния ден, когато видя Дарби? — попита Джейсън.

— Татко ми показа статията във вестника, където Есми порти музикантите и Калаи. Калаи, както може да се очаква, беше бесен и се разнесе слух, че търсел и мен, и Есми. И той, и синовете му били убедени, че и аз съм портаджия.

— Но ти не си бил.

— Няма значение. Убедих Дарби да тръгне с мен; щяхме да заминем заедно за Калифорния. По това време я бяха изхвърлили от секретарската школа. Аз се прибрах у нас, за да си събера багажа, и тогава чух хората на Калаи на долния етаж, в клуба. Бях в капан. Затова написах съобщение в книгата с подправки и я хвърлих през прозореца на един от помощниците в кухнята, казах му да я занесе в

„Барбизон“ на Дарби — мускул на челюстта му потръпна. — Отведоха ме при Калаи, където ме пребиха хубаво и ме държаха няколко дена.

Роуз поклати глава.

— Ужасно.

— Те нямаха никаква милост. Бях заключен в стаичка отзад на магазина за подправки. Това ме държеше час след час, докато се опитвах да намаля болката, като познавах на кои подправки ми мирише. И така, докато носът ми не се напълни с кръв и повече не можех да дишам през него.

Тя не можеше да си представи преживения от него ужас.

— Баща ти трябва да е знаел къде си. Не е ли могъл да извика ченгетата?

— Калаи контролираше квартала, контролираше и баща ми. Когато трябваше да избира между клуба и сина си, баща ми избра клуба. Калаи обаче ме обичаше повече, по свой си начин. Той искаше хората му да ме накажат, но не искаше да ме убият. След като реши, че съм си научил урока, той ме остави на баща ми с предупреждение да напусна града. Същата вечер татко ме отведе на автобуса и ме изпрати в другия край на страната, при брат ми. По онова време умът ми не беше на място. Няколко месеца по-късно се стегнах. Изпратих на Дарби писмо, в което обяснявах какво ми се е случило и я виках при мен. Есми писа в отговор и ми каза, че Дарби е починала, че сега тя живее в хотела, така че аз да продължавам с живота си.

— Каза ли ти какво се е случило, за инцидента?

Той не отговори на въпроса.

— Ти какво знаеш?

Роуз трябваше да внимава; той беше преживял предостатъчно.

— Мислим, че е имало някакво спречкване на терасата. Не знаем точно какво се е случило, но мислим, че лицето на Есми е било зле нарязано, а Дарби е паднала. От писмото обаче и други доказателства смятаме, че Есми е приела самоличността на Дарби.

— Така Калаи е престанал да я търси.

Роуз кимна.

— Те бяха един размер, с подобно телосложение — спомняше си Сам. — Странно, да мисли, че ще ѝ се размине толкова години.

— Писмото, което си получил, сигурно те е шокирало.

— Така е. Представих си, че тя отива в клуба и татко ѝ казва, че съм заминал и няма да се върна, без да ѝ каже нищо повече. Тази мисъл ме измъчваше. Затова бях на седмото небе, когато получих писмото с адреса на хотел „Барбизон“. Сигурен бях, че това ще бъде ново начало за нас. Новината за смъртта на Дарби ме порази. Така и не я забравих, нито онова, което можехме да направим заедно — той отпи дълга глътка от напитката си. — Есми пишеше никога повече да не я търся, а това бе лесно.

— Мислиш ли, че Дарби е нарязала Есми с нож?

Сам поклати глава.

— Тя не беше такава. Би го направила единствено ако е била нападната. Иначе просто не ми се връзва.

Колко много въпроси без отговор. Междувременно любовта на Сам и Дарби се е превърнала в нещо тъмно и грозно.

— Радвам се, че можахме да поговорим, тъй като сега вече разбираме повечето от онова, което се е случило — обясни Роуз.

Навън се сбогуваха и Роуз и Джейсън обещаха да поддържат връзка.

Сам стисна силно ръката на Роуз в своята.

— Всичко това се случи отдавна, но странното е, че все още сънувам Дарби. Снощи я сънувах отново. Тя пееше в клуба и сякаш пееше единствено за мен. Така се чувства човек, когато я наблюдава. Все едно си единственият мъж на света.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

След разговора със Сам Роуз помоли Джейсън да ѝ помогне да пренесат нещата ѝ до апартамента на Мади. Не искаше да чака до сутринта. Докато се качваха по задните стълби за последен път, тя усети как я залива вълна от носталгия. Беше свързана със сградата както с никоя друга в Манхатън, дори с гарсоньерата си в Уест Вилидж, дори с къщата, в която беше расла. Знаеше, че стотици жени са минавали по коридорите — това бе история и тя се радваше, че е станала част от нея, макар и само за няколко месеца.

Отвори вратата на коридора на четвъртия етаж.

— Благодаря ти, че ми помагаш.

— Разбира се.

Пъхна ключа и отвори вратата. Пред нея застана фигура на жена. Роуз отскочи назад и изпищя. Есми.

Силуетът бе очертан от светлината зад нея и тя приличаше повече на черен призрак, отколкото на човешко същество. Когато заговори, дрезгавият ѝ глас отекна в малкия коридор.

— Виж ти, виж ти. Изглежда, Златокоска се върна.

Сърцето на Роуз заблъска в гърдите, устата ѝ пресъхна.

— Върнала си се.

— И още как — тя огледа Роуз и Джейсън през воалетката на кафявата шапка, килната малко настрани, сякаш я беше поставила набързо на главата. Отстъпи и им даде знак да влязат.

Роуз пристъпи предпазливо с надеждата Пилчо да скочи в ръцете ѝ, доволен да я види. Той обаче остана на канапето, задъхан като астматик, сякаш бе любопитен да види какво ще се разиграе.

Куфарите ѝ бяха подредени до масичката за кафе, кувертюрата, която беше използвала като одеяло през последните седмици, бе сгъната върху възглавниците, които бе взела от спалнята.

— Виждам, че добре си се настанила по време на отсъствието ми. Спала си в леглото ми, пила си от кафето ми.

— Не съм ти спала в леглото. Бях на канапето — не че това щеше да помогне.

— Не си ли малко нахална?

— Не, наистина. Много се извинявам.

— Каж ми — кръстоса ръце Есми. — Защо вещите ти са в моя апартамент?

— Ами тя, госпожица Конъвър...

Есми я прекъсна, преди Роуз да успее да продължи.

— Да, Стела ми каза, че си разхождала Пилчо, докато ме нямаше. Благодаря ти. Само че не са ти нужни куфари, за да разхождаш едно куче.

— Нали помниш, че живееш точно над теб? Наложил се да напусна апартамента си.

— И това по какъв начин ме засяга?

— Трябваше да се изнеса, а не исках да оставя Пилчо. Никой на етажа не предложи да се грижи за него.

— Рази отшелници до една. Защо ли не се учудвам.

Окуражена, Роуз продължи:

— Затова реших да остана тук, докато се прибереш. Госпожица Конъвър каза, че се връщаш чак в понеделник.

— И ти се надяваше да се разкараш бързо, преди да се върна ли?

Тъй като не виждаше очите на Есми, тя не можеше да прецени как се чувства жената.

— Честно казано, да. Чувствах се ужасно, че постъпвам по този начин, но случаят беше спешен, тъй като госпожица Конъвър трябваше да влезе в болница.

— Би трябвало да викна полицията. Знам много добре какво си била намислила. Искала си да разбереш повече от онова, което ми се е случило, затова си се нанесла и си преровила нещата ми — гласът ѝ стана по-висок. — Това е незаконно влизане в чужда собственост.

Джейсън пристъпи напред.

— Бащата на Роуз току-що почина. Тя изгуби работата си, а след като баща ѝ почина, грижите за Пилчо станаха много важни за нея. Истина е, че не постъпи правилно, но не искаше да ти навреди по никакъв начин.

— Ами ти кой си?

— Извинявай, Есми, това е Джейсън Улф. Той също е журналист.

— Джейсън Улф^[1]. Какво име само — тя го огледа, преди да се обърне отново към Роуз. — Защо ме нарече Есми?

Беше се издала. Но тъй като нямаше начин тази жена да им даде интервю, истината можеше да излезе наяве. Роуз посочи библиотеката.

— Една вечер извадих книгата ти „Ромео и Жулиета“. Привлече погледа ми, защото корицата беше стара. Страхотно издание — тя замълча. — От нея изпадна писмо.

— И ти, разбира се, го прочете.

Най-сетне Роуз разбра колко ужасно бе постъпила. Тази нещастна жена искаше единствено да живее мирно и кротко, а не да преразказва най-ужасния миг в живота си. Каквото и да бе причинила през далечната 1952 г. на Сам и Дарби, бяха минали десетилетия.

— Извинявай. Не мислех разумно. Не трябваше да го чета. Изобщо не трябваше да идвам тук.

— Точно така.

— Есми, знам какво се е случило в клуба, за наркотиците, за Сам и ми се прииска да науча повече. Просто не се съдържах. Може би, защото съм журналист. Но също, защото съм и жена в труден за мен момент, подобен на онзи, в който сте били вие с Дарби. Никой няма намерение да сочи обвинително с пръст.

— Как смееш да ми говориш за вина? — от цялото й тяло се излъчваше гняв.

Тя се беше провалила.

— Моля те, заради Сам. Той също трябва да научи истината — Роуз рискуваше. Или Есми щеше да захапе въдицата, или да ги накара да замлъкнат завинаги.

Есми отвори уста, но отначало не излезе нито звук, напереното й държание се стопи.

— Сам ли?

— Той е в града. Видяхме се с него преди няколко часа. Извинявай, ако това ти идва като шок.

— Шок. Да, може и така да се каже.

— Да ти донеса ли вода?

— Да, благодаря — Есми се отпусна на креслото. Роуз грабна чаша вода от кухнята и когато се върна видя, че Джейсън е загърнал Есми с кувертюрата. Гневът й беше преминал, заменен от силна меланхолия.

Роуз коленичи в краката ѝ и вдигна очи.

— Моля те. Какво да направя, за да ти се реванширам?

— Пусни плочата ми.

Тя знаеше коя плоча предпочита Есми. Тя отиде при малкия грамофон, включи го и с разтреперана ръка вдигна иглата и я постави внимателно в края на въртящата се винилова плоча. Зазвучаха познатите женски гласове, Есми и Дарби, пееха, последвани от кикот в края.

Роуз не се сдържа и се усмихна.

— Чух песента в деня, когато се срещнахме в асансьора. Много красива песен. И интригуваща. Гласовете ви звучат невероятно заедно.

— Много се радвам, че мислиш така. Сега е крайно време да се разкараш от апартамента ми — устата на Есми беше стисната в линия, бузите леко зачервени.

— Добре, тръгваме. Извинявай, че нахлухме така. Започнах да задавам въпроси единствено защото се притеснявах за теб. Съвсем сама си. Сега и аз съм сама. Нямам семейство, нямам и работа. Трябва да започна отново от нулата. Готова съм да призная, че поведението ми беше подозрително. Но това е така, защото трябва да разбере как да го направя. Как да започна отново.

— Изобщо не сравнявай положението ни — Есми насочи дълъг, изкривен пръст към Роуз и бавно се изправи. — Можех да имам различен живот; няма да разберем. След като бях обезобразена, белязана за цял живот, всичко свърши. След това бях просто черупка, работех в задната стаичка на магазин за копчета, правех балансите, плащах сметки, държах се настрана от хора, които ме съжаляваха или искаха да разберат сочните подробности — тя замълча. Дишаше тежко. — Това искаш и ти, нали? Искаш ли да видиш? Да видиш какъв съм изрод?

— Ни най-малко — опита се да я увери Роуз. — Нямам никаква представа какво си преживяла.

Жената простена тихо.

— Говориш за вина. И си права. Заслужавам всичко, което ми се случи. Аз съсипах живота на хора. Включително и собствения си.

— Не говори така.

Отчаянието на Роуз не беше нищо в сравнение с мъката, която беше преживяла нейната съседка. Тя погледна Джейсън обзета от

паника, но той вдигна ръце.

— Не, много се извиняваме. Тръгваме веднага.

— Да не сте мръднали. Искате ли да видите колко е ужасно? Това ли искате?

Без да се церемони, Есми смъкна шапката и воала и ги хвърли на пода. Първото, което Роуз забеляза, беше елегантната извивка на врата и главата, също като на балерина. Но разрезите от нож бяха обезобразили грозно горната част на лицето. Дебел бял белег минаваше през челото като восъчна гъсеница, а друг минаваше от ъгъла на челото, по носа, спускаше се под окото и спираше на скулата. Кожата около носа и челото беше изпъната и изглеждаше странно прозрачна, а едното око беше смъкнато в ъгъла. Острието на ножа бе пропуснало за малко зеленикавосивите очи, които наблюдаваха Роуз с горчивина.

Роуз не трепна. Тя имаше нужда да осъществи контакт с тази жена, да ѝ покаже, че не ѝ е враг.

— Случилото се с теб е ужасно. Ти си страдала, а ние мислим, че разбираме какво се е случило. Ще помогне ли, ако поговориш с нас? Няма да те насилваме, няма да кажем на абсолютно никого.

Пилчо изскимтя.

— Нахлувате, вземате ми кучето, пръсват нещата си — Есми грабна урната от перваза и я задържа в протегнатата си ръка. — Променяте обстановката.

Ужасената Роуз се втурна напред и я грабна от нея, притисна я към гърдите си.

— Не е вярно.

— Сега вече знаеш какво е някой непознат да пипа вещите ти.

Тя бе залята от срам. Изобщо не трябваше да остава в „Барбизон“, след като Гриф я изрита. Бе извършила нещо непостижимо.

— Роуз, това не е ли прахът на баща ти? — попита тихо Джейсън.

Роуз кимна. Есми се ококори.

— Какво?

— Прахът на баща ѝ.

— Мили боже — Есми поклати глава и се отпусна отново на стола с отворена уста. Продължаваше да гледа празните си ръце. — Мили боже.

— Не, вината е изцяло моя. Извинявай. Тръгваме си — Роуз пристъпи към куфарите.

— Спри — вирна брадичка Есми. — Седни. Трябва ми минутка, за да помисля.

Двамата послушно седнаха един до друг на канапето. Роуз притаи дъх.

— Очевидно си в затруднено положение, госпожице Луин, а навремето и аз бях като теб — Есми вдигна глава. — Ще ти разкажа онова, което искаш да знаеш. Единствено, защото не знам коя от нас има по-голяма нужда от признание — тя си пое дълбоко дъх. — Ти или аз.

[1] Wolf (англ. ез.) — вълк. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА НЮ ЙОРК, ХЕЛОУИН, 1952 Г.

Стаята на Дарби беше тъмна и тиха, в контраст с коридора, където обикаляха момичета в най-различни костюми, докато се готвеха за вечерните си приключения. Беше започнало да ръми, капките почукваха по прозореца, сякаш го перваше скъсан ластик. Багажът на Дарби беше събран, благодарение на майка ѝ и след по-малко от час тя щеше да си вземе нещата и да тръгне. Щеше да се види със Сам на гарата и двамата щяха да започнат нов живот, някъде далече.

Първо обаче трябваше да намери Есми. Помнеше как се срещнаха. Есми беше извила очи и направила гримаса, докато асансьорът пълзеше нагоре, а госпожа Юстъс изброяваше правилата на хотела. В онзи ден Дарби беше ужасена, а Есми ѝ предложи спасителен пояс, без да очаква мило отношение или награда. Единствено страхливец би изоставил момиче като нея, когато нещата се обърнат.

Дарби пхна плочата, в която двете пееха, от едната страна на куфара, за да не се счупи, и сложи и четката за коса и гребена. Това беше всичко. Щеше да пътува с мъж, който не ѝ беше съпруг, но нямаше друг изход при тази ситуация. Искаше Сам да бъде в безопасност и ако му се налагаше да напусне града, тогава тя щеше да бъде до него.

Канеше се да излезе от стаята, за да потърси приятелката си, когато вратата се отвори със замах и Есми влетя вътре.

Дарби едва не падна на бюрото, разтрепери се от изненада. Също и от облекчение.

— Есми!

Есми я прегърна и двете останаха така за известно време.

— Готова ли си за голямото приключение?

— Какво? — Дарби се отдръпна.

Кожата на Есми блестеше от пот, беше ококорена.

— Отбих се оде, но те нямаше. Къде ходиш?

— Говорих със Сам. Ами ти?

Тя огледа лицето на Дарби.

— Разбирам, че си чула новините. От полицията ме прецакаха. И то яко.

— Сам ми показа статията. Говориш как са давали хероин на бебета; видяла ли си как го правят?

Есми сви рамене.

— Живея в гето. Разбира се, че съм го виждала.

Дарби не трябваше да си въобразява, че светът на Есми бе същият като нейния. Досега тя бе видяла повече гадости, отколкото Дарби щеше да види, докато е жива. Тя дръпна приятелката си, накара я да седне на леглото.

— Защо ти трябваше да работиш за Калаи?

— Нали ги видя онези простаци. Трябваше да го направя; беше част от работата ми в клуба. Бъкли знаеше, всички знаеха. Не беше някоя изненада. Защо, според теб, „Флатед Фифт“ беше толкова популярен? Защото беше място, където лесно можеш да се надрусаш. А пък аз имах нужда от пари, за да се понаглася и да се представям добре. Нямах да постигна нищо, ако изглеждах обикновена. Блясъкът не е евтин.

— Защо отиде в полицията?

Есми трепна.

— Заради теб, разбира се. Реших, че парите ще ми дойдат добре, за да ни намеря апартамент. Те обаче ме прецакаха. Куигли се закле, че няма да излезе и дума, но всичко е отразено във вестниците.

— Ти си посочила музикантите по имена. Не ти ли мина през ума, че от полицията ще ги погнат?

— Всички знаят, че джазмузикантите са на наркотици. Няма нищо изненадващо. А сега разполагам с достатъчно *dinero*^[1], за да отдъхнем, докато кариерата ни полети.

Дарби бе прорязана от болка за приятелката си. Есми повече нямаше да може да се покаже в Ню Йорк.

— Съсипала си живота на куп хора.

Напереното изражение се оттече от лицето на Есми и тя сведе празен поглед към пода.

— Искрено съжалявам за това. Но аз също бях прецакана. Госпожа Юстъс току-що ме уволни.

— Ти си в голяма опасност. Също и Сам.

— Питам се за кого те е повече грижа.

— Стига глупости. Страхувам се и за двамата.

— Аз ще се справя — тя погледна към куфара. — Радвам се, че багажът ти е събран. Имам братовчедка с апартамент и можем да отседнем там, докато облаците се разкарат.

Есми винаги имаше резервен план. Само че беше твърде късно.

— Днес ходих до актьорската школа и ми казаха, че не си записана.

Есми пристъпи към прозореца, притисна чело в стъклото.

— Тези идиоти не са наясно кой е талантлив дори да ги изправиш в стая, пълна с филмови звезди.

Дарби беше приела амбицията на Есми за нещо стабилно и положително. Момиче, което бе готово да се изправи срещу всички трудности и предразсъдъци със самоувереността си. Всъщност тя бе готова да нарани други хора, да предаде приятелите си, за да постигне своето. Издайническите знаци бяха налице през всичкото време, загатнатото чувство, че Есми не казва истината или просто я манипулира.

Колкото и ужасно да се беше държала Есми, действията ѝ не бяха продиктувани от злоба. Тя се бореше със зъби и нокти, не бе трепнала, когато я бяха обидили в актьорската школа или когато надменните гостенки на хотела се опитваха да я мачкат. Есми бе плътно до Дарби още от първия ден. Тя ѝ беше добра приятелка, а сега бе изпаднала в беда.

Дарби пристъпи и отпусна ръка на рамото ѝ.

— Сам иска да замина с него.

Есми се врътна към нея.

— Не можеш да го направиш. Имам нужда от теб, Дарби. Ние двете сме добър екип. Съжалявам за онова, което направих, но ти ме разбираш, нали? Трябва да се държим заедно.

— По-тихо.

— Обичам те толкова много — гласът ѝ потрепери. — Мога да се грижа за теб. По-добре от Сам. Работя на две места, откакто дойдох в Ню Йорк и когато имам нужда от пари, си ги набавям.

— Била си в затруднено положение, но онова, което си направила, не е било редно.

— Направих го заради теб.

Дарби имаше нужда от място, на което да се успокои и да я накара да разбере. Ако тя направеше сцена и повикаха госпожа Юстъс, и двете щяха да загазят, а Дарби можеше да изпусне срещата със Сам.

— Ела с мен.

Тя се насочи към задното стълбище и терасата най-горе, а Есми я последва без възражения. Духаше хладен вятър и плочките на пода бяха покрити с локви, хлъзгави.

Есми запали цигара и седна на ръба на стената, зарита с крак по балюстрадата.

— Двете с теб сме екип. Не е честно да избягаш със Сам. Не и след всичко, което направих за теб.

— Оценявам всичко, което си направила. От деня, в който пристигнах, ти се грижиш за мен. Сега обаче си застрашила Сам. Той трябва да напусне клуба, семейството си.

— Не захвърляй всичко заради един мъж — изви устни Есми. — Тъкмо от това се страхуваше майка ти, че няма да можеш да се издържаш и ще бъдеш впримчена от мъж, който не е достоен за теб.

— Мама се отказа от мен, така че мнението ѝ вече не е от значение. Това искам.

— Можем да пеем заедно.

— Не се интересувам от кариера в пеенето, никога не съм се интересувала. Това е твоята мечта.

Есми хвърли цигарата през терасата и се изправи.

— Допускаш огромна грешка. Ще свършиш като майка си, зависима от някой мъж, когото едва познаваш.

Думите я уязвиха повече, отколкото трябваше. Дарби мълчеше.

Есми извади малък нож от джоба на роклята си и приближи към нея, подаде ѝ го на дланта си.

— Виж. Мога да те защитавам. Сам не може. Той е ходил на война и е станал готвач, бил е прекалено голям страхливец, за да участва в боевете.

— Стига глупости. Остави ножа.

— Ще го оставя, ако първо ме изслушаш.

— Добре.

— Ще се скрием у братовчедка ми за две седмици, докато хвърлят Калаи в затвора. Аз ще ти помогна със сценичната треска, с

всичко. Докато се усетиш, ще бъдем известни и ще живеем в „Риц“. Или поне на някое готино място като Гринич Вилидж.

Дарби си пое дълбоко дъх и заговори с най-спокойния глас, на който бе способна.

— Би било чудесно. Само че няма да сме в безопасност. Сам каза, че синовете на Калаи ще продължат да въртят търговията с хероин дори след като него го затворят.

— Какво разбира Сам? Аз познавам улиците по-добре от него.

— А и не това искам за себе си. Мама правеше големи планове за мен, но единствено от чувство за вина. Знам, че ти го правиш, защото те е грижа за бъдещето ми, защото ме обичаш. Аз изпитвам същото към теб. Само че вече не искам никой да ми казва какво да правя. Трябва сама да вземам решенията си.

Есми протегна ръка и докосна бузата на Дарби.

— Ние сме двойка, не забравяй. Не можеш да ме оставиш сама.

Мъката в гласа ѝ прониза гнева на Дарби. Тя си спомни колко нежно Есми ѝ помогна да свали роклята с чадърите, когато тя бе рухнала, колко близки бяха станали. Може пък баща ѝ да си е имал специален приятел, който не е останал до него. Ами ако той е изпитвал същата паника, когато светът му се е сринал около него?

— Защо не дойдеш с нас със Сам в Калифорния? Ще се скрием там, ще опознаем един чисто нов град.

— И какво ще правя в Калифорния?

— Ще си намерим работа, ще работим, ще изкарваме пари.

— Но всичките ми певчески контакти са тук. Аз съм уредила прослушвания за нас.

— Ти съсипа всички връзки, като се разприказва пред Куигли.

— Повярвай ми, това е временно. А сега имам пари. При това много. Няма да се притесняваш за нищо.

Нямаше начин да се разбере с това момиче. Тя не виждаше цялостната картина, беше потънала в самозаблуда и мечти.

— Не желая да рискувам живота си — сърцето на Дарби блъскаше в гърдите ѝ. — Заминавам със Сам. Извинявай, Есми.

Тя се обърна, за да си тръгне, но Есми сграбчи ръката ѝ. Дарби се подхлъзна на мократа тераса и падна в плитка локва, а дланите я заболяха от падането.

Есми се надвеси над Дарби, а очите ѝ заблестяха в цвета на разтопен карамел.

— Не. Все още не сме приключили с разговора — тя подаде ръка, за да ѝ помогне да стане, но Дарби я перна.

— Не ставай глупава. И не се опитвай да ме спреш — думите прозвучаха неуверено.

Есми направи още една крачка, помоли отново.

— Нека тръгнем заедно. Да отидем при „Хектор“ да пийнем по нещо. Трябва да ти обясня по-добре, а след това ти ще разбереш.

Дарби се изправи бавно и избърса ръце в полата.

— Имам среща със Сам на Гранд Централ. Ако искаш, ела с мен, но аз няма да остана в града.

— Не можеш да ме оставиш! — Есми се хвърли към нея, забравила за ножа, който поряза ръката на Дарби. От раната покапа кръв и тя извика от болка.

За момент Есми остана на място, шокирана от стореното, а най-сетне рухна и по лицето ѝ потекоха сълзи.

Дарби пристъпи напред и притисна лицето на приятелката си между дланите. Кръвта се процеждаше чак до лакътя.

— Трябва да отидеш на безопасно място, това е първата ти задача. Скрий се у братовчедка си. Ще ти пиша веднага след като двамата със Сам се установим и ти ще дойдеш при нас.

Вместо да се съгласи, Есми тръсна глава.

— Няма.

Времето изтичаше. Дарби трябваше да се махне от терасата, при това бързо. Инатът на Есми се превръщаше в лудост.

— Съжалявам, Есми. Сам ме чака — Дарби се обърна, понечи да тръгне, но Есми се втурна след нея бързо и изби въздуха от гърдите ѝ. Дарби успя да освободи едната си ръка и заби лакът в ребрата на Есми. Другото момиче се отплесна назад, блъсна се в балюстрадата, дишаше тежко, чертите ѝ бяха разкривени от гняв.

— Дарби?

Дарби се въртна и видя Стела да излиза на терасата, стиснала цигара в ръка. Беше в черния костюм на котка, с лента за коса с остри уши и мустаци, нарисувани на бузите. Зад нея бе застанал пират, който вдигна превръзката за око, за да види по-добре.

Стела спря за момент, застина на място.

— Какво става?

Дарби отвори уста, за да я предупреди, но ръката на Есми стисна врата ѝ, преди тя да успее да проговори. Стела стоеше близо до вратата, отворила уста, очите ѝ зелени, ококорени.

— Есми, достатъчно — изкрещя Дарби и гласът ѝ излезе от дълбоко, черно място вътре в нея, стресна и двете. Тя се завъртя към приятелката си.

Първоначално Дарби реши, че Есми я е ударила по носа и го е счупила, че носът ѝ кърви. Болка прорязва челото и бузата. Заслепена от раната, Дарби замахна, нахвърли се върху приятелката си, без да забележи колко близо са до ръба.

За момент Есми увисна във въздуха, размаха ръце, опита се да се хване, но нямаше за какво.

След това падна.

[1] Пари (исп. ез.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

НЮ ЙОРК, 2016 Г.

Градът навън беше необичайно тих, сякаш да покаже уважение към историята на Дарби, не заради късния час.

Роуз и Джейсън поседяха тихо няколко секунди, след като Дарби приключи. Дарби, не Есми. Облекчение заля Роуз, когато разбра, че Дарби е оцеляла. Сякаш се беше върнала от мъртвите.

Лицето на възрастната дама беше преbledняло, очите пълни със сълзи.

— Никога няма да забравя погледа ѝ, докато падаше назад. Шок, изненада. Не бях забелязала, че сме толкова близо до ръба. Не исках да я блъсна толкова силно.

— Просто си се опитвала да се защитиш — думите на Роуз не бяха достатъчни, но тя трябваше да каже нещо.

Дарби извади кърпичка от ръкава си и попи носа.

— Не. Тя беше най-близката ми приятелка. А аз я убих.

— Защо си казала на Сам, че ти си загинала?

— Когато се върнах от болницата, книгата с подправките ме чакаше. През всичкото това време предполагах, че Сам ме е чакал на Гранд Централ и е заминал без мен, питал се е къде съм. Когато обаче прочетох написаното вътре, разбрах, че е загазил. Не исках да се връща в града заради мен. Хората на Калаи бяха навсякъде. Той щеше да бъде в ужасна опасност. А аз не можех да си представя да отида в Сан Франциско, да заста на пред него и да му кажа какво съм направила. Ужасявах се от мисълта, че ще ме види в този вид. Затова му казах, че съм загинала. Предложих да му изпратя книгата с подправките. Знаех колко много означава за него, но той не я искаше.

— И си я пазила през всичките тези години.

— Точно така. Да напомня за срама ми. Разбирате ли, Есми ми вярваше, обичаше ме. Тя беше жена, която се бореше да се издигне над положението си в живота, въпреки ужасните предразсъдъци. Не че беше съвършена. Тя беше взела добро решение, без да се интересува

как ще се отрази на приятелите ѝ, включително Сам. Всяка вечер обаче, когато затворя очи, я виждам как полита, как протяга ръка към мен, докато пада. Навеждам се и виждам как тялото ѝ се разбива на паважа. Преживявам онзи момент отново и отново — Дарби въздъхна тежко. — Не можех да се изправа пред Сам. Не бях достатъчно смела, за да опитам отново.

— Било е нещастен случай, тя те е нападнала първа.

— Намеренията са напълно безсмислени за мен. Аз я блъснах и тя падна. След това госпожа Юстъс от „Барбизон“ се смили над мен и ми позволи да остана, а от школата „Гибс“ ми уредиха работата в магазина за копчета. Жалко за ужасните ми рани. Там можех да работя скрита от хората и никой да не ме вижда. Модата се промени и вече не се носеха шапки, знаех, че изглеждам странно, като обикалях града с воалетките си. По онова време вече ми беше все едно. Животът ми беше подреден. Плащах си наема всеки месец. Светът около мен се промени драматично, но аз отказах да се променя. Просто не можех.

Джейсън заговори тихо:

— Никога повече ли не се чу със семейството си?

— Не. Писах на мама, но тя не ми отговори. Създадох си тих живот, работех и се прибирах. Разчитах на спокойствие, като правех едно и също всеки ден. Също като Пилчо.

— Той наистина обича всичко да е подредено — обади се Роуз.

— Благодаря ти, че си го гледала, докато ме нямаше.

— Извинявай, че нахлух в апартамента ти. Постъпих ужасно.

Раменете на Дарби се напрегнаха, но вместо да се скара на Роуз, както очакваше, тя сви рамене и въздъхна.

— Заради сградата е. Сигурно щях да се завра и в килера за метли в „Барбизон“, ако не ми бяха предложили да остана след смъртта на Есми. По това време хотелът се беше превърнал в мое убежище, в мой храм. Разбирам как това място те привлича. Можеш да се приютиш тук, когато градът заплашва да те погълне. Понякога се питам дали не е живо, дишащо животно, а не неодушевена купчина камъни и цимент.

Тази мисъл, колкото и да беше странно, успокои Роуз. Тя заговори отново:

— Би ли ни казала къде беше през миналите седмици?

Дарби се усмихна хитро.

— *Oui*. В Монреал.

— Монреал ли? — Джейсън примига няколко пъти и двамата с Роуз се спогледаха, неспособни да повярват. Дори не бяха помислили за подобна възможност.

— Да — Дарби посочи снимката в черно и бяло на полицата. — Момичето, което наричам своя праплеменница, имаше представяне на фестивал, който провеждат там всяка година. Това беше международният ѝ дебют.

Роуз стана и взе снимката.

— И тя те нарича *tia*. Мислех, че това е снимка на Есми.

— Не, не. Алба обича стари черно-бели студийни портрети в стила на петдесетте; тя настоя това да бъде професионалната ѝ снимка. С гордост заявявам, че това е моето влияние — тя помахна на Роуз да ѝ подаде снимката. Остана загледана в нея, усмихната и за момент Роуз си я представи без белега. Лицето ѝ беше озарено под пораженията.

— Изглежда съвсем като Есми — отбеляза Дарби. — Не сме роднини, въпреки това тя ме нарича леличко, милото ми момиче. Алба е внучка на сестрата на Есми. Тя ме покани да я слушам в Канада и първо отказах, защото е твърде далече за една старица да отиде чак там. Когато обаче ти се появи на вратата ми, аз реших, че е дошло времето да попътувам, както се казва. След като живееше в сградата, знаех, че няма как да те избягвам. Затова се качих на самолета, а тя много се грижеше за мен. Осигури ми най-добрите места, заведе ме зад кулисите, излизахме да пийнем по чаша, след като представянето ѝ с бандата приключеше. Отнасяха се към мен като към кралска особа. Тя е добро момиче.

— Значи си поддържала връзка със семейството на Есми през всичките тези години.

— Преди около двацет години, бях потънала. Беше през октомври, а това време на годината винаги ми е трудно. Непрекъснато имах кошмари, сякаш Есми ме преследваше. Въпреки че ходех на гроба ѝ по няколко пъти в годината, тази година отидох на годишнината от смъртта ѝ.

— На Хелюин ли?

— Да. Надявах се да имам възможност да ѝ кажа, че съжалявам, но там заварих група жени, цареше суматоха, приятно оживление. Бяха

от семейството на Есми. Зарадваха се, че срещат човек, който я е познавал навремето.

— Те знаеха ли коя си?

Тя поклати глава.

— От хотела им бяха казали, че е скочила по своя воля. Постараха се да сведат шумотевницата до минимум. Беше дошло и едно малко момиченце, облечено като фея за празника. Играеше си сама отстрани, пееше съвършено вярно. Очарова ме. С течение на годините семейството ѝ бяха много мили с мен, канеха ме често на вечери. Алба растеше и аз предложих да платя за уроци по пеене, за студийни снимки, каквото е необходимо.

— Много е красива.

— И външно, и вътрешно. Докато бях в Монреал с нея, ѝ казах истината, обясних коя съм и какво съм сторила. За Алба това нямаше значение. Тя каза, че сега вече си обяснява защо съм я поела под крилото си и съм ѝ помагала. Това бил моят начин да се реванширам на Есми.

— Есми е щяла много да се гордее с нея — подхвърли Роуз.

— Самата истина. Есми бе взела ужасни решения, но тя щеше да постигне много и в пеенето, и в актьорството. Ако беше жива, не се съмнявам, че щеше да постигне много.

Роуз се изправи.

— Благодаря ти, че ни разказа всичко това. Материалът беше свален, така че няма да пишем нито за теб, нито за Есми.

— Свален ли?

Роуз се усети, че не е подбрала добре думите.

— Фирмата, за която работя, вече не иска дълги истории.

— А тази щеше да е сложна и заплетена.

— И още как — тя замълча. — Трябва да се видиш отново със Сам.

Дарби също стана.

— Как, след като е минало толкова много време? И двамата сме престарели глупаци; няма да излезе нищо добро от тази работа.

— Можеш да му върнеш книгата — предложи Джейсън.

— А, и вие двамата можете да свършите тази работа. Няма нужда да се замесвам.

— И двамата сте в града, след като десетилетия сте били разделени — настоя Роуз. — Моля те, не пропускай възможността.

— Не мога да му позволя да ме види в този вид. По-добре да помни момичето, което бях — Дарби докосна с пръсти белега. За момент се замисли, върнала се назад във времето. След това сви рамене. — Но като се замисля, и той не е вече младо момче.

— Той е красив за осемдесетинагодишен мъж.

Най-неочаквано Дарби се изкиска. За момент отново се превърна в тийнейджърка.

— Сигурно.

— Помисли си — гласът на Джейсън беше спокоен, гальовен.

— Когато се замисля за всичко, което можехме да видим и сторим заедно — очите на Дарби се наляха със сълзи. — Не трябваше да пускам онова писмо.

— Кажи му го лично — Роуз пристъпи напред и стисна ръката ѝ. — Трябва да му го кажеш лично.

* * *

— Ти ми се струваш по-нервна от Дарби — прошепна Джейсън на Роуз, докато въвеждаха Дарби в ресторанта.

Роуз направи гримаса, въпреки че беше съгласна. Вечеряха със Сам и Малкълм в „Ню“, ресторантът на шеф Стивън.

Дарби беше облечена в ментовозелена сатенена винтидж рокля, която подчертаваше слабата ѝ фигура. Малка шапчица в същия цвят беше кацнала под ъгъл на главата ѝ, с обичайната воалетка. Джейсън стисна ръката на Роуз, докато хостесата ги водеше към масата на Малкълм и Сам, които изглеждаха страхотни в костюми и вратовръзки. И двамата господа се изправиха.

Трябваше ли да представи всички? Изтънчеността и етикетът бяха напълно неподходящи за момента.

Дарби пристъпи към Сам и пое ръцете му в своите.

— Сам. Милият ми Сам.

Очите на Сам се напълниха със сълзи и брадичката му потрепери.

— Ти дойде.

— Не съм ходила никъде — тя сниши глас. — Съжалявам. Да знаеш само колко съжалявам.

Сам кимна бавно.

— Като си помисля какво си преживяла, сърцето ми се къса.

— Мислех, че те защитавам. Но истината е, че съм защитавала себе си — тя посочи воалетката. — Освен това не исках да ме виждаш в този вид.

— Трябва да бъда напълно откровен с теб.

Роуз притаи дъх, тъй като не беше сигурна какво да каже.

— С моята глаукома приличаш на суперпарче от 50-те.

Смехът им разчупи леда и след като Дарби разказа на Сам какво се е случило, след като се разделиха в хотела през 1952 г., Сам разказа своята история. Не наблегна на подробностите, но гласът му потреперваше и тогава Дарби протегна ръка и я пъкна в неговата. Двамата останаха така чак докато сервитьорът донесе първото ястие.

— Помолих шефа да ни приготви нещо специално — обясни Джейсън. — Заповядайте.

Пред тях имаше октопод върху канапе от рукола. Роуз наблюдаваше изражението на Сам, докато лапваше първата хапка. Той се ококори и преглътна бързо.

— Това е една от моите комбинации!

Дарби се разсмя като дете, което е пазило тайна.

— Двамата с Джейсън дадохме няколко от твоите комбинации на шефа, в чест на днешната вечеря. Дано одобряваш. Тази е овкусена с морска сол и фенел, с намек за цитрус.

— Знаех си аз, че съм попаднал на нещо страхотно, но в ръцете на виртуоз моите комбинации са изключителни — отбеляза Сам. — Забележително.

Ордъвърът беше последван от лаврак с вдъхновена от мароканската кухня коричка и завършиха със сладолед, който имаше вкус на лавандула и мед.

Докато пиеха кафе с кардамон, Роуз погледна сътрапезниците си. Дарби и Сам бяха потънали в тих разговор, докато Джейсън и Малкълм обсъждаха бибоп фестивал, който щеше да се проведе следващия месец.

— Роуз, носиш ли книгата? — попита Дарби.

— Разбира се — тя бръкна в чантата, извади книгата с подправки и я подаде на Сам.

— Трябва да се върне при собственика си — заяви Дарби.

Сам я отвори и разгърна страниците. Наведе се и помириса.

— Все още усещам миризмата на магазина на Калаи, след толкова много години. Благодаря. Имам една молба.

— Разбира се.

— Би ли ми я прочела на глас. Някой ден, докато прием кафе, може ли.

— За мен ще бъде удоволствие — Дарби го погали по ръката. — А сега е мой ред да ви изненадам всички. Последвайте ме.

За огромно удивление на Роуз Дарби ги поведе към тясна уличка в Сохо, където се намираше малък джазклуб, едно от новите заведения, които се бяха появили през изминалите няколко години. Озоваха се на стълби, толкова тесни и стръмни, че Джейсън настоя да мине пръв, за да има някой пред Дарби, който да я води. Роуз веднага забеляза, че Сам вървеше с подновена енергия.

Едва поръчали напитките, светлините станаха приглушени и млада жена излезе под светлината на прожекторите, придружена единствено от виолончелист. Тя запя жална, измамно семпла версия на „Попитай ме сега“ на Монк, която разгръщаше пластове от болка и тъга.

Роуз слушаше внимателно, очарована. Не само гласът омагьосваше, но и момичето. Праплеменницата на Есми, Алба. Беше в семпла рокля в коралов цвят, със същото червило, тъмната ѝ коса се стелеше на вълни по раменете. Докато пееше, гладката ѝ кожа улавяше светлината и я отразяваше, сякаш тя излъчваше вътрешна светлина. Беше великолепна.

Колкото и да беше страдала, Дарби не се беше оттеглила от живота. Напротив, беше го прегърнала. Ненатрапчиво, внимателно, с достойнство и обич. Роуз безмълвно се зарече, че тя също няма да се оттегли от живота.

Джейсън пое ръката ѝ и я стисна. Тя се усмихна и се сгуши до него, представи си, че духът на Есми витае в тъмното помещение, попива всяка нота и диша.

ЕПИЛОГ

След едва две седмици търсене Роуз намери едностаен апартамент в Лоуър Ийст Сайд на съседна улица до някогашния „Флатед Фифт“. Според нея неравните подове и почерняла тухлена камина придаваха още чар на апартамента. Когато малкият магазин на партера бе обявен под наем, Сам и доведената му дъщеря Джесика взеха помещението и отвориха „Магазин за подправки на Сам“. Новината за вълшебните им смеси се разчу сред шефовете на Манхатън със скоростта на светлината, а статия в „Ню Йорк Таймс“ събуди интереса и на аматьорите.

Роуз посещаваше дните си на книга за жените от четвъртия етаж на „Барбизон“, за която беше получила солиден аванс, докато един етаж под нея Джесика изпълняваше поръчки, а Сам пробваше нови комбинации. По няколко вечери в седмицата Роуз се срещаше с Джейсън, за да научи за напредъка му над документален филм за историята на търговията с хероин в града. Той често оставаше в спалнята ѝ, наситена с аромата на подправки. Така всички бяха доволни: с време за забавления, но също и за работа.

Всеки уикенд Роуз посещаваше Сам и Дарби в апартамента им в „Барбизон“, след това извеждаше Пилчо на разходка в парка, където жена с кралска осанка и мъж с бастун привличаха погледите на минавачите, тъй като очевидно бяха много привързани един към друг.

Къщата на куклите, навремето приютила безброй момичета, сега изглеждаше малка сред околните небостъргачи, до един по-високи и лъскави. Стаите за гости вече ги нямаше, нямаше ги и младите дами, които навремето бяха мечтали и обмисляли следващите си ходове под арките на сградата. Всеки път, когато идваше, Роуз спираше, поглеждаше, мислеше за тях и забравяше — за няколко тихи секунди — потока от пешеходци, които я заобикаляха.

В ЗНАК НА БЛАГОДАРНОСТ

Тази книга нямаше да бъде написана без подкрепата и експертните насоки на Стефани Либерман, на ентузиазма и набитото око на Стефани Кели. Целият екип на „Дътън“ заслужава аплодисменти, както и онези, които я прецениха по началните варианти, включително Лайза Никълъс, Мадлин Розполи, Линдзи Рос, Джес Ръсел, Тамара Тълър и Джейми Бренър.

По отношение на проучването съм благодарна на Каръл Кърн, Джоун П. Гейдж, Олга Хименес де Уагънхайм и университет „Суинг“ в Линкълн Сентър. Няколко книги и статии ми послужиха като вдъхновение, включително „Изкуството на смесването“ от Лиор Лев Съркарц (за която прочетох първо в статията на Алекс Халбърстад в „Ню Йорк Таймс“), „Катрин Гибс: Зад белите ръкавици“ на Роуз Дохърти и „Пуерториканци: документална история“ от Кал Уагънхайм и Олга Хименес де Уагънхайм.

Накрая искам да благодаря на любимите си приятелки Линда Пауъл, Синтия Бестман и Кари Моли и на семейството си — Брайън, Дилис и Мартин — за безкрайната подкрепа.

Издание:

Автор: Фиона Дейвис

Заглавие: Момичетата от хотел „Барбизон“

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща Кръгзор

Град на издателя: София

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Експертпринт“ ЕООД — София

Излязла от печат: 12.04.2017

Технически редактор: Ангел Петров

Коректор: Мария Тодорова

ISBN: 978-954-771-375-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15111>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.